

JOURNAL OF TAMIL PERAIVU

Volume 1

Chief Editors:

Professor Dr. M. Rajantheran
Kizhambur S.Sankara Subramanian.

Editors:

Dr. Mohana Dass Ramasamy (Malaysia)
Dr. K.Srinivasan (India)
Dr. Jeevendiren Chemen (Mauritius)
Mr. Raja Ganesan Viknarasah (Australia)
Dr. Seethalakshmi (Singapore)
Prof. V.Maheshwaran (Sri Lanka)
Mr.Vasu Aranaganathan (London)

July 2015

Department of Indian Studies,
Faculty of Arts and Social Sciences,
University of Malaya,
50603 Kuala Lumpur, Malaysia.

ISSN: 2289-8379

தமிழ்ப் பேராய்வு ஆய்விதழ் தொகுதி 1

- முதன்மை ஆசிரியர்கள்** : பேராசிரியர் முனைவர் மு. இராசேந்திரன்
கீழாம்பூர் சங்கர சுப்பிரமணியன்
- வெளியீடு** : இந்திய ஆய்வியல் துறை
கலைப் புலம் மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்
50603 கோலாலும்பூர், மலேசியா.

© இந்திய ஆய்வியல் துறை மலாயாப் பல்கலைக்கழகம் 2015.
இந்த ஆய்விதழ் மலாயாப் பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல் துறையின் பதிப்புரிமைக்குட்பட்டது.
இந்த ஆய்விதழையோ அல்லது அதன் எந்த ஒரு பகுதியையோ இந்திய ஆய்வியல் துறையின்
அனுமதி இல்லாமல் எந்த ஊடகத்திலும் எவ்வகையிலும் மறுபதிப்பு செய்தல் அல்லது படியெடுத்தல்
கூடாது.

- அச்சுப்பதிப்பு** : மாஸ் டைப்போகிராப்பிக்ஸ், சென்னை, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
- கட்டுரைகள்
சேகரிப்பு** : தமிழாய்வுக்கூடம், சென்னை - 61.
- விலை** : USD 5

JOURNAL OF TAMIL PERAIVU *Volume 1*

- Chief Editors** : Professor Dr. M. Rajantheran
Kizhambur Sankarasubramanian
- Publisher** : Indian Studies Department,
Faculty of Arts and Social Science's,
University of Malaya,
50603, Kuala Lumpur, Malaysia.

© Department of Indian Studies, University of Malaya, 2015.
All rights reserved. No part of this Journal may be reproduced in any form or by any means without pub-
lisher's permission.

- Printed at** : Mass Typographics, Chennai,
Tamilnadu, India
- Collection of
Articles** : Tamil Aivukkudam, Chennai -61.
- Price** : USD 5

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. சங்கத் தமிழின் மானம் காத்த வீரம்.....7
மு.இராசேந்திரன் - க.சில்லாழி
2. பெரிய புராணத்தில் சரியை 16
இலங்கேஸ்வரி
3. பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்திநெறி 26
குமரன் இராமையா
4. மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில்
மலேசியத் தமிழின் அடையாளங்கள் 42
வே. சபாபதி
5. பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறி 53
தர்மலிங்கம் நடராசன்
6. சிலப்பதிகாரம் சாற்றும் பெண்களின்
இல்லறக் கடமைகள் - ஒரு பார்வை 63
பார்வதி வெள்ளைச்சாமி
7. மணிமேகலையின் பசிப்பிணி..... 71
அஞ்சலை சுப்பிரமணியம்
8. இலக்கிய ஆய்வு நெறி - ஓர் அறிமுகம் 77
ரா.செல்வசுப்ரமணியம்
9. மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில்
இராமாயணத் தொன்மம்..... 85
சாமிக்கண்ணு ஜெபமணி ஈசாக்கு சாமுவேல்
10. கம்பனின் அரசியல் பார்வை..... 94
ச.கருத்தான்
11. புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் பாரதி..... 99
க. முருகேசன்
12. தொல்காப்பியக் கவிதையியல் நோக்கில் பண்ணத்தி 103
நா.இளங்கோ
13. இரணியன் வதைப் படலத்தில் வைணவக் கோட்பாடு..... 113
சி.ஆர்.மஞ்சளா
14. இணையத் தமிழ் வரலாறும் வளர்ச்சியும் 120
வசந்தா தேவி

முகவுரை

தமிழ்ப் பேராய்வு ஆய்விதழ் என்னும் இவ்விதழை மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்திய ஆய்வியல் துறை வெளியீடு செய்கிறது. ஒரு ஆண்டுக்கு இரண்டு ஆய்வு இதழ்கள் வெளியிடப்படும். பல நாடுகளிலுள்ள தமிழ் அறிஞர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஆய்வு இதழாக வெளியீடு செய்கிறோம்.

இவ் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழ்கூரும் நல்உலகிற்கு ஒரு புதிய வரவாக இருக்கும் என்று நம்புகிறோம். தமிழ்ப் பண்பாடு, இலக்கிய வளம், அறிவியல் சிந்தனைகள், இலக்கணக் கட்டமைப்பு இவைகள் இவ் ஆய்விதழின் கட்டுரைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுவதால், பல்கலைக்கழகப்பட்டப்படிப்புமாணவர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் தமிழ்ப் பேராய்வு ஆய்விதழ் உறுதுணையாக இருக்கும் என்றும் நம்புகிறோம்.

இவ் ஆய்விதழில் மொத்தம் 14 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கவிதை வடிவத்தில் மட்டுமின்றி, பாடு பொருளிலும் மிகப் பெரிய உச்சத்தைத் தமிழ் இலக்கியம் தொட்டுவிட்டதை மறுப்பார் இல்லை. இதற்கு உதாரணமாகத் தமிழில் நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்திருக்கும் தொல்காப்பியத்தின் பொருள் இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடலாம் என்கிறார் பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன். புறநானூறு முதலான பாடல்கள் தமிழர்களின் வீரத்திற்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளதைச் சங்கத் தமிழரின் மானம் காத்த வீரம் என்னும் கட்டுரை தெளிவுபட விளக்குகிறது. மு.இராசேந்திரன் அவர்களும் க.சில்லாழி அவர்களும் இணைந்து இக்கட்டுரையைப் படைத்துள்ளார்கள்.

பெரியபுராணத்தில் சரியை என்னும் கட்டுரையை இலங்கேஸ்வரி வழங்கியுள்ளார். சரியை என்று குறிப்பிட்டவுடன் நம் மனதில் நிற்பவர் அப்பர் பெருமான் ஆவார். சரியையில் தொண்டுநெறி அல்லது தாச நெறி சிறப்பிடம் பெறுகிறது என்கிறார் கட்டுரையாளர். சரியையின் வழியில் தொண்டு செய்ததன் மூலம் நாயன்மார்கள் அடையப் பெற்ற முக்தி குறித்து சிறப்பாக விளக்குகிறது கட்டுரை.

பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்தி நெறியைப் பல தகவல்களுடனும் அட்டவணைகள் மூலமும் விளக்கியுள்ளார் குமரன் இராமையா. நாயன்மார்களின் பக்தித் திறத்தை வன்பக்தி, மென்பக்தி என இரு நிலைகளில் பகுத்துக் கூறலாம். வன்மையான நடவடிக்கைகள், மென்மையான அணுகுமுறைகள் என்ற கோணத்தில் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை பல தகவல்களைத் தருகிறது.

வே.சபாபதி மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளங்கள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் எப்படி காணப்படுகிறது என்பதை நயம்பட உரைத்துள்ளார். மலேசியாவில் தமிழர்களும் தமிழும், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றம், தோட்டப்புற வாழ்க்கை என்று பல தலைப்புக்களில் ஆய்வு விரிகிறது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெளியான இலக்கியப் படைப்புக்கள் மலேசியத் தமிழர்களின் நிலையை உணர்த்தும் கண்ணாடி போன்றவை.

பெரியபுராணம் தமிழர் பண்பாட்டையும் தமிழர்களின் கடவுள் கொள்கையினையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பெட்டமாகத் திகழ்கிறது. தமிழர்கள் தமிழின்பால் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டவர்கள். அன்பு, அஞ்சாமை, அருட்செல்வம், குற்றங்கடிதல், இறைபக்தி இவை பெரியபுராணம் சொல்லும் வாழ்வியல் நெறி என்ற கருத்தை தர்மலிங்கம் நடராஜன் பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறி என்ற கட்டுரையில் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

பார்வதி வெள்ளைச்சாமி சிலப்பதிகாரம் சாற்றும் பெண்களின் இல்லறக் கடமைகள் ஒரு பார்வை என்ற கட்டுரையைப் படைத்துள்ளார். கடமையுணர்வு, பொறுமை, அறிவுறுத்தல், துணிவு, அன்பு, விருந்தோம்பல் போன்றவைகளைக் கட்டுரை எடுத்து இயம்புகிறது. தமிழர்களின் பாரம்பரியம் பராமரித்தவன் மாதரி என்ற கருத்தையும் முன்வைக்கிறது இவ்வாய்வுக் கட்டுரை.

அஞ்சலை சுப்பிரமணியம் எழுதியுள்ள கட்டுரை மணிமேகலையின் பசிப்பிணி, பசியின் கொடுமையைச் செவ்வனே எடுத்து உரைக்கிறது. பாரதி, வள்ளுவர், ஓளவையார், வள்ளலார் போன்றவர்களின் கவிதை வரிகளையும் பாங்குடனே எடுத்து இயம்புகிறது கட்டுரை.

மலாய் இலக்கிய ஆராய்ச்சி உலகில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகள், இலக்கியக் கோட்பாடு தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமையும் என்கிறார் ரா. செல்வ சுப்ரமணியம். ஆன்மிகச் சிந்தனை, அறிவாற்றல் சிந்தனை, அறிவியல் சிந்தனை, புத்தாக்க சிந்தனை இவைகளைப் பற்றி கட்டுரை சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது.

இராமாயணம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்டாலும் இன்று வரை இத்தொன்மத்தின் தாக்கம் பல்வேறு படைப்புக்களில் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில் ராமாயணத் தொன்மத்தின் செய்திகள் அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது என்கிறார் சாமிக்கண்ணு ஜெபமணி ஈசாக்கு சாமுவேல்.

ச.கருத்தான் எழுதியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரை கம்பனின் அரசியல் பார்வை. கோசலம், கிட்கிந்தை, இலங்கை ஆகிய மூன்று முடியாட்சிகளின் நிலையை உணர்த்தும் கம்பன் அரசியல் தத்துவ ஞானியாகக் காட்சி தருகிறான் என்று விவரிக்கிறது கட்டுரை.

பாரதி தமிழில் முதன் முதலில் வசனகவிதையைப் படைத்தவன். எளிய பதம், எளிய சந்தம், மெட்டு இவை பாரதியின் கம்பீர கவிதைகளின் தனித்துவம். எதிர்காலத்தை எண்ணி கவிதை வழங்கிய மகாகவியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது கட்டுரை. க.முருகேசன் புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் பாரதி என்பதைப் பலவகையிலும் படம் பிடித்துப் பதிவு செய்துள்ளார்.

நா.இளங்கோ எழுதியுள்ள கட்டுரை தொல்காப்பியக் கவிதையியல் நோக்கில் பண்ணத்தி. பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்னும் ஏழு வடிவங்களையும் யாப்பின் வழியது என்று உரைத்த தொல்காப்பியர் தொடர்ந்து நான்கு நூற்பாக்களில் பண்ணத்தி எனும் வடிவத்தை விளக்குகிறார். பண்ணைத் தோற்றுவித்தவர் பண்ணத்தி என்ற கருத்து நன்கு ஆராயப்படுகிறது.

இராமாயண யுத்த காண்டத்தில் அமைந்த மூன்றாவது படலமான இரணியன் வதைப்படலத்தில் உள்ள வைணவக் கோட்பாட்டை சி.ஆர்.மஞ்சளா கட்டுரையாக்கியுள்ளார். ஸ்ரீவைணவம் மூன்று தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நெறி. சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் ஆகியவை இணைபிரியா உண்மையாகக் கருதப்படுகிறது. வைணவக் கோட்பாட்டை விளக்கி, இரணியன் வதைப்படலத்தில் அது எவ்வாறு இடம்பெற்றுத் திகழ்கிறது என்பதைக் கட்டுரை சுவைபட விளக்குகிறது.

வசந்தாதேவி இணையத் தமிழ் வரலாறும் வளர்ச்சியும் என்னும் கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். கணினியின் வடிவமைப்பு, பயன்பாடு, இதழியல் துறையில் தமிழ்க் கணினி, தமிழில் மின்னஞ்சல், தமிழ் உலாவிகள் எனப் பல உட்தலைப்புகளுடன் கட்டுரையில் பல விளக்கங்கள் உள்ளன.

தமிழ்மொழியின் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆய்வுகள் அதிகமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது எங்களது அன்பான வேண்டுகோள். உலகத்தில் உள்ள தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்குப் பெருந்துணை செய்யும் வண்ணம் இந்தத் தமிழ்ப் பேராய்வு ஆய்விதழ் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ் ஆய்விதழ் வெளிவர உதவியாக இருந்த அத்தனை நல்உள்ளங்களுக்கும் நன்றி.

பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன்
கீழாம்பூர் எஸ்.சங்கரசுப்பிரமணியன்
முதன்மை ஆசிரியர்கள்
20.7.2015

சங்கத்தமிழரின் மானம் காத்த வீரம்

பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன்

Professor Dr.M.Rajantharan¹

க.சில்லாழி²

K.Sillalalee²

Abstract

From time immemorial, the culture of Tamils has been at its summit. The Sangam Literature brings out the life of ancient Tamils, their Culture, Civilization and its development in crystal clear terms. Delving deep into the life of these Tamils it is known that their life is divided into two aspects called the internal and external lives. The internal life includes love and chastity; whereas the external life talks about valour which was given prime preference. Purananooru records songs of valour exhibited in wars. In these wars, it is learnt that Tamils fought to protect their honour. In the life of ancient Tamils, it is seen that sense of honour and valour were inseparable which was recorded in Purananooru.

Key Words : Valour, Honour, Ancient Tamils, Sangam Literature, Purananooru, War

முன்னுரை

தமிழரின் நாகரிகம் மிகப் பழங்காலம் தொட்டே சிறந்த நிலையில் இருந்துவந்துள்ளது. பழந்தமிழரின் வாழ்க்கையையும், அவர்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், நாகரிக வளர்ச்சியையும் சங்க இலக்கியங்கள் மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் காணும்போது, பழந்தமிழரின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என இரண்டு நிலைகளில் பகுக்கப்பட்டுள்ளமை அறியப்படுகின்றது. அகம் எனப்படுவது காதல், கற்பு நிலை வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கின்றன. புறப்பாடல்கள் பழந்தமிழரின் வீரம், சமுதாயக் கட்டமைப்பு, அரசியல், தொழில்துறை போன்ற செய்திகளைக் காட்டுகின்றன. புறப்பாடல்களில் தமிழர்களின் வீரத்திற்கே முதலிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளதை புறநானூறு முதலான பாடல்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. இந்த வீரத்தை முன்னிறுத்தி எழுந்த போர்களைப் பற்றியும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், புறப்பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள போர்களைக் காணும்போது, இவற்றில் பல போர்கள் தமிழரின் மானம் காக்கும் வீரத்தினால் அமைந்திருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது. அதோடு பழந்தமிழரின் வாழ்க்கையில் மான உணர்வும் வீரமும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்திருந்ததையும் புறப்பாடல்களின் வழி காண முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியம்

இலக்கியம் என்பது ஒரு நாட்டின், இனத்தின் உண்மையான வரலாறு என்று அறிஞர் பலர் கருதுவர். இதற்குக் காரணம், வாழ்க்கையின் ஆழ்ந்த அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் இலக்கியத்திற்கு உண்டு என்பதுதான். எனவே, இலக்கியமானது அடிப்படையில் எழுத்து வடிவில் வாழ்க்கையை, அதன் விழுமங்களை ஏந்திச் செல்லக்கூடிய ஊடகமாகக் கருதப்படுவது சாலப் பொருந்தும். இதனால்தான், மொழியானது, ஒரு தொடர்புக் கருவியாக மட்டுமல்லாது, அது மக்களின் எண்ணங்களையும், பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய கண்ணாடி என்று கூட அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுவர்.

மொழியின் உச்சமாகக் கவிதையைக் குறிப்பிடுவர். கவிதை என்பது ஒரு சமுதாயத்தின்

¹The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajantharan@gmail.com

²The author is a PhD candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. sillalalee@yahoo.com

வாழ்க்கை நிலைப்பாட்டை மதிப்பீடு செய்ய அடிப்படையாக அமைவதாகவும் உள்ளது (இராசேந்திரன் - சில்லாழி, 2014, 365). அக்கவிதையானது அந்த இனத்திற்கே உரிய கலப்பற்ற தூய இலக்கிய செந்நெறிகளை உடையதாக இருக்குமானால், அச்சமுதாயத்தின் உண்மையான வாழ்க்கை நிலைப்பாடு, கருத்தாக்கம் முதலியவை மேலும் தெளிவுற வெளிப்பட அவை உதவும். அவ்வகையில் தமிழ்மொழியைப் பொருத்த வரையில் குறைந்தபட்சம் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இம்மொழி உச்சத்தை எட்டிவிட்டது என்பது தெளிவு (வரதராசன், 1992, 27).

கவிதை வடிவத்தில் மட்டுமின்றி, பாடுபொருளிலும் மிகப்பெரிய உச்சத்தைத் தமிழ் இலக்கியம் தொட்டுவிட்டதை மறுப்பார் இல்லை. இதற்கு உதாரணமாகத் தமிழில் நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்திருக்கும் தொல்காப்பியத்தின் பொருள் இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடலாம். மேலும், தமிழில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றைப் பழைய இலக்கியம் என்று கூறுவது மரபாகும். சங்க இலக்கியத்தின் பொருள் பாகுபாடு அகம், புறம் என இரு பெரும் பிரிவாக பகுக்கப்பட்டுள்ளது (தமிழண்ணல், 1992, 108). இப்பகுப்பானது கூட உலக இலக்கியங்கள் வேறு எதிலும் காணக்கிடைக்காத ஓர் அரிய செய்தியாகும். பொதுவாகக் காதல் பற்றிய அன்புனர்ச்சியின் உள்ளக் கிடக்கையை அகம் என்றும் அதற்குப் புறமாக விளங்குகின்ற வீரம், கொடை, புகழ், உள்ளது கூறல், வரலாற்றுச் செய்திகள் முதலிய பிறவற்றைப் புறம் என்றும் பகுத்தனர் (ஞானசம்பந்தன், 1955, 2-3).

இதில் புறப்பொருள் மக்களின் பல்வேறு வாழ்க்கைக் கூறுகளைப் பற்றிப் பாடுவதாக அமையப் பெற்ற போதிலும், இதில் மானம் காக்கும் வீர உணர்வுக்குத் தனித்துவம் இருப்பதை மிகத் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. அதிலும் இக்கருத்தானது புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மிகவும் சிறப்பாக வெளிப்படுவதைக் காணலாம் (பாலசுப்பிரமணியன், 1994, 52-53). இச்சிந்தனையின் அடிப்படையில் தமிழரின் மானம் காக்கும் வீரம் எவ்வாறு புறநானூற்றுப் பாடல்களில் அமையப் பெற்றுள்ளன என்பதை ஆய்வு செய்வதாகவே இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை அமையப் பெற்றுள்ளது.

தமிழர் வீரம்

உலக இலக்கியங்களுள் அகம், புறம் என இலக்கியப் பொருளை வகுத்த பெருமை தமிழருக்கே உரியது. இதிலிருந்து அக வாழ்வில் காதலுக்கும் புற வாழ்வில் வீரத்திற்கும் முதன்மையளித்த தமிழரின் மாண்பு சங்க இலக்கியங்களால் பெறப்படும் (தமிழண்ணல், 1992, 108). புற இலக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டால், அதன் ஏழு திணைகளுள் பாடாண், காஞ்சி ஆகியவற்றைத் தவிர்த்து, பிற ஐந்து திணைகளாகிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை ஆகியன போர், துவக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு போன்றவற்றினை அடியொற்றி அமைவன ஆகும். பாடாண், காஞ்சியிலும் கூடப் போர் தொடர்பான செய்திகளும், குறிப்புகளும் மிகுதியாகவே உள்ளன (வரதராசன், 1992, 33).

புறம் என்பது ஒரு ஒப்பற்ற வீரத்தைப் பற்றிப் பேசுவது. தனக்கு ஈடாக இருக்கின்ற ஒருவரோடு அல்லது மற்ற போர் வீரர்களோடு பொருதுவதைக் குறித்தது. அது எளிய மக்களையும், இளைத்தவர்களையும் வலிய மக்கள் வீணாக இன்னலுக்கு ஆளாக்கி இன்புற்று வாழ்வதன்று. மற்றவர்களைவிடத் தான்தான் பெரியவன் எனும் மமதையில் செயல்படும் போக்கன்று. இது நாடு காக்கும் வீரம். நாட்டுக்காக உயிரையும் தியாகம் செய்யும் உயரிய பண்பு குறித்த வீரம். இதுவே இவர்களின் ஒப்பற்ற வீரம் தோய்ந்த வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் (சாமி சிதம்பரனார், 1986, 222).

ஒருவன் தான்கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் நின்று வெற்றி கொள்ளுதல், எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தில் எத்துணை தடைகள் எதிர்ப்பட்டாலும் அத்தனையையும் தாண்டி அஞ்சாமல் அரிய முயற்சியால் அதனைச் செய்து முடித்தல், தன்மானத்திற்கு

இழுக்கு வரும் போது அதனை எதிர்த்துப் போராடுதல், இழுக்கு வராமல் செயல் வீரர்களாகத் திகழ்தல், தம்மை இழித்துப் பேசுவோர், தாழ்த்திப் பேசுவோர், நாணித் தலைகுனியும்படி அவர் தம் செருக்கைச் சிதைத்தல் ஆகியவையும் வீரத்தின் அடையாளமாகக் கூறலாம்.

ஓர் ஆண் மகனின் கடமைகளைச் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ள பொன்முடியாரின் புறநானூற்றுப் பாடலில் (312) அவனது தலையாய கடமை யாதெனக் குறிப்பிடுகையில் ஒளி மிகுந்த வாளைக் கையில் ஏந்தி போரிலே பகைவர்களை எதிர்த்து வெற்றி கொண்டு பகை மன்னர்களின் யானைகளையும் கொன்று வருவதே ஆகும் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட வீரனுக்குத் தான் தாயாக இருக்க வேண்டும் எனும் வீரத்தாயின் வேட்கையையும் உறுதியையும் விளக்குவதாக இப்பாடலில் வரும், 'ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே' எனும் முதல் வரி அமைவதைக் காணமுடிகின்றது. இதுவே சங்கத் தமிழ்த் தாய்மார்களின் வீரம் மிக்க மன உறுதியைப் பறைசாற்றப் போதுமான குறிப்பாகும்.

மேலும், அவனைச் சான்றோனாக்குவது தந்தைக்குக் கடமை. இதுவல்லாது, அந்த ஆண்மகனுக்கு உரிய போர்ப் பயிற்சிகளை அளித்து அவனை ஒப்பற்ற வீரனாக உயர்த்துவது அரசனின் கடமை என்றும், போர்க்கருவிகள் தயாரித்துத் தருதல் கொல்லனின் கடமை என்பதாகவும் அமையும் இப்பாடல், சங்க கால வாழ்வியலின் முக்கியமான படப்பிடிப்பாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆண்மகனுக்கு இலக்கணம் என்பதே அறப்போரில் வெற்றி கொள்வதே என்றும், அது அக்காலகட்டத்தில் ஒரு நாட்டின் நிலைப்பாட்டில் முக்கியக் கூறாக அமைந்ததாலும் ஒரு நாட்டில் இருக்கின்ற பல பிரிவு மக்களும் போரை நோக்கியே செயல்படுகின்ற நிலையைப் பார்க்க இயலுகின்றது. எனவே எந்நேரமும் பகையரசரிடமிருந்து தம் நாட்டைக் காக்கும் எண்ணம் அரசரை மட்டும் சார்ந்தில்லாமல் சாதாரணக் குடிமக்களிடமும் அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சியும் வீரமும் நிறைந்திருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. இந்த மன வன்மையானது அவர்களது வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தத்துவமாகவே இருப்பதைப் புறப்பாடல் 278-இன் வழி அறியமுடிகின்றது.

காக்கைப் பாடினியார், நச்செள்ளையார் பாடிய இப்பாடலில் வயது முதிர்ந்த தாயொருத்தித் தன் மகன் போர்க்களத்தில் புறமுதுகிட்டு ஓடினான் என்பதாகக் கேள்வியுற்றுப் பெரும் வேதனைக்குள்ளானாள். அவ்வாறு தன் மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடும் கோழையாய் இருப்பானாயின் அவனுக்குப் பாலூட்டிய மார்புகளை வெட்டி எறிந்துவிடுவதாக அவள் துளுரைத்துக் கையில் வீரவாளுடன் பிணங்கள் நிறைந்து கிடக்கும் போர்க்களத்திற்குள் நுழைந்தாள். இறுதியில் தன் மகன் உடலைக் கண்டு அவன் மார்பிலே புண் பெற்று இறந்து பட்டான் என்பதைக் கண்டுகொண்டாள். அத்தருணத்திலே ஈன்ற பொழுதில் பெற்ற உவகையைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு மகிழ்ச்சியுற்றாள் என்பதாகச் செய்தி பதிவாகியுள்ளது.

தன் மகன் வீரமரணம் எய்தினான் என்பதுவே இந்த வீரத்தாயின் மட்டில்லா மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகியது. இதனால் அவள் பெரும் பாக்கியம் செய்தவளாக, வீரத்தாயாக உயரிய இடத்தைச் சமுதாயத்தில் நிரந்தரமாகப் பெற்றுவிடுகிறாள். மேலும், தாயானவள், வீரமகனை ஈன்றெடுத்ததால், அவனைச் சுமந்த வயிற்றைப் புலி இருந்த குகையாக உவமை கூறி உவகை கொள்கிறாள். அதோடு நில்லாமல் வாயில் புறத்தே நிற்கும் இவளிடத்தில் உன் மகன் எங்கே இருக்கிறான் என்று கேட்போரிடத்தில் அவன் வீர மைந்தன் ஆகையால், அவனைக் காணவேண்டும் என்றால், போர்க்களத்தில்தான் காணவேண்டும் எனப் பெருமிதத்துடன் அந்தத் தாய் கூறுவதாக காவுற்பெண்டு எனும் புலவர் புறநானூற்றின் 86-ஆவது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

பழந்தமிழரின் வீரப் பண்பினைக் குறிப்பிடும் ஓக்கூர் மாசாத்தியர் எனும் புலவனார் (புறம் 279) சொல்லும் செய்தியோ இதனினும் மேம்பட்டது. வீரப் பெண் ஒருத்தியின் தந்தை, பகை அரசருடன் நடைபெற்ற போர் ஒன்றில் யானைகளைக் கொண்டு, அதன்

பின்னர் அப்போர்க்களத்திலேயே வீரமரணம் அடைகிறான். நேற்று நடந்த போரிலோ அவளுடைய கணவன் மன்னனின் ஆநிரைகளைக் காத்து நின்று போர் புரிந்து மாண்டு போகிறான். இன்று மீண்டும் போர் முரசு கொட்டுகிறது. தன் தந்தையையும், கணவனையும் நாட்டுக்காகக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் மகன் ஒருவனையே வாழ்வாதாரமாகக் கொண்ட அந்த வீரத் தாய் இதுவரை அடைந்த இழப்புகளை எண்ணி மனம் கலங்காது, இன்று போர்க்களத்திற்கு அனுப்புவதற்குத் தன் மகன் இருக்கின்றான் என்று அகம் மகிழ்கிறாள். இவள் மகனோ இளம் பாலகன். ஆனாலும் இவனுக்கு வெள்ளாடை உடுத்திக் கையிலே பகைவரை வெற்றிகொள்ளும் வீர வேலையும் கொடுத்துப் பகைவரை வென்று வருமாறு போர்க்களத்திற்கு அனுப்புகிறாள்.

பொதுவில் சங்கத் தமிழர் ஆண் பிள்ளைகள் பெறுவதையே விரும்பியதாகவும், ஆண்மகனைப் பெற்ற தாய்மார்களையே அப்போதைய சமுதாயம் போற்றியதாகவும் கருத்துரைப்பார் உளர். இறப்பிற்குப்பின் ஒருவர் அவ்வுலகில் இடம்பெறவேண்டுமாயின், அவர்க்கு ஆண்மகன் இறுதிக் கடன்களைச் செய்தல் வேண்டும் எனும் நம்பிக்கையும் பழந்தமிழரிடம் இருந்ததாகவும் கூறுவார் உண்டு. இவ்வாறான கருத்துகள் பிற்கால சமய வளர்ச்சியின் தாக்கத்தால் உந்தப்பட்டவையாகவோ அல்லது இடைச்செருகல்களாகப் பாடல்களில் சேர்க்கப்பட்டவையாகக் கூட இருக்கலாம் என்பதற்கு மேற்சொன்ன ஓக்கூர் மாசாத்தியரின் பாடல் மிகச்சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது. தன் தந்தையையும், கணவனையும் போரில் இழந்துவிட்ட ஒரு பெண் தனக்கென மிஞ்சி நிற்கும் தன் இளம் பாலகனைப் போருக்கு அனுப்பினாள் என்று சொன்னால், அவ்வுலக இடத்தை அடையும் வேட்கையைப் பற்றிய எண்ணம் சிறு துளி கூட அந்தத் தாயிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் தன் மகனாகிய பாலகனைத் தன் வீட்டிலேயே தக்க வைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கலாம்.

சிறு பாலகனைப் போருக்கு அனுப்ப மறுத்தாள் என்று யாரும் அவளைக் குற்றம் கூறக்கூட இடமில்லை. ஆனால், எதிரிகளிடம் நாட்டை இழந்து கோழைகளாக அடிபணிந்து வாழும் இழிவு வாழ்க்கையைவிட இவ்வுலக வாழ்க்கையோ அல்லது உயிர் வாழ்வதோ அத்தாய்க்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை என்பதாகத்தான் பொருள் கொள்ள முடியும். எனவே, வீர உணர்வும், மாண உணர்வும் எதையும் விஞ்சி நிற்கக் கூடிய மன உரத்தைச் சங்கத் தமிழர் பெற்றிருந்தனர் என்பது பெறப்படும். நாட்டை இழந்து, குலம் தழைப்பதில் எந்த ஒரு பெருமையும் கிடையாது. மாறாக அது குலத்திற்கு முடிவில்லாக் குற்றத்தைச் சேர்த்துவிடும். மாணம் இழந்து வாழ்வது வாழ்வே ஆகாது. மாறாக, மூன்று மாபெரும் வீரர்களை நாட்டுக்குக் கொடுத்த அந்தத் தமிழ்த் தாயின் கொடைதான் தமிழர்தம் வீரத்தின் அடையாளம்.

மேலும், இவ்வாறு போர்க்களத்தில் வீரமரணம் எய்திய தம் புதல்வர்களைக் கண்ட மறக்குல மகளிர், 'இன்ன விறலும் உலகுள் கொல் நமக்கு? என மூதிற் பெண்டிர் கசிந்து அழ, நாணி, கூற்றுக் கண்ணோடிய பெருவரு பறந்தலை...' (புறம் 19) எனப் பாடுவதாக அமைகிறது. இவ்விதம் தம் மக்களின் வீரமரணத்தை வெற்றியாக ஏற்று நெகிழ்ந்து அழுத தாய்மார்களின் முன் கூற்றுவன் நாணமுற்றான் எனும் கருத்து காட்டப்படுகின்றது. ஒரு உயிரைப் பறிக்கும் போது, அது கூற்றுவனுக்கு வெற்றியாகிறது. ஆனால் உலக மக்களுக்கோ அது துயராகின்றது. ஆனால் இவ்விடத்தில் தம் மக்களின் உயிர் போர்க்களத்தில் பறிக்கப்பட்டது கண்டு வீரத்தாய்மார்கள் துயரம் கொள்ளாமல் மகிழ்வது கண்டு இத்தகைய வீரர்களின் உயிரைப் பறித்துச் செல்வது தமக்கு அழகல்ல என நினைத்து எமன் நாணுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி வீரத்தாய்மார்களின் நெஞ்சுரமும் வீரப் பண்பும் நன்கு வெளிப்படுகின்றது. வீரத்தையே மாணமாய்க் கருதிய பழந்தமிழர்தம் பண்பாடு போற்றுவதுக்குரியதாகும்.

இப்பண்பாட்டைப் பற்றிய பல செய்திகள் புறநானூற்றில் விரவி இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. மானமிழந்த மன்னனும் வீரர்களும் கற்பிழந்த பெண்களைப் போல மான உணர்வுக்கு ஆட்பட்டுத் தங்களை மாய்த்துக் கொள்ளும் செய்திகளும் புறநானூற்றில் காணக்கிடக்கின்றன. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கண்ணனோடு போரில் தோற்று, குடவாயில் கோட்டத்தில் சிறைப்பட்டான். தண்ணீர்த் தாகத்தால் சிறைக் காவலரிடம் தண்ணீர் கேட்டான். ஆனால் காவலர்கள் காலதாமதமாக நீர் கொண்டு வந்ததால், மான உணர்வுக்கு ஆட்பட்ட சேர மன்னன் தம்மைச் சிறைப்படுத்தியதை, நாயினைச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டதோடு ஒப்பிட்டுப் பசித் தீயினைத் தணிக்க வேண்டி, இரந்திடும் இழிந்த நிலை தமக்கு ஏற்பட்டதை எண்ணிக் காவலன் கொண்டு வந்த நீரை ஏற்காது அவமானத்தினால் கூனிக்குறுகி தன் உள்ளக் கிடக்கையை ஒரு பாட்டாக எழுதி வைத்துவிட்டு மானம் காக்க உயிர்த் துறந்தான் இரும்பொறை (புறம் 74). இப்பாடலின் வழி, மானத்துக்கு மேலான அறமும், பொருளும், இன்பமும் இல்லை என்று வலியுறுத்தும் பழந்தமிழரின் பாங்கை உணர்தல் வேண்டும்.

புறநானூற்றின் 66ஆவது பாடலில் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன், சோழன் கரிகாலனோடு போரில் ஈடுபட்டான். அப்போரில் தோல்வி கண்டு முதுகிலே புண்பட்டதற்கு வெட்கப்பட்டு எதுவும் உண்ணாமல் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் வடக்கிருந்து உயிர்த் துறந்தான். இப்பாடலைப் பாடிய புலவர் வெண்ணிக்குயத்தியார் (பெண்பாற்புலவர்), இது சேர மன்னனுக்குத்தான் புகழ் என்பதாகக் கூறும் வண்ணம் இவ்வாறு உயிர்த் துறந்த செய்கையானது சோழன் கரிகாலன் கண்ட வெற்றியைக் காட்டிலும் புகழ் உடையது எனும் பொருள்படும்படி 'நின்னிலும் நல்லன் அன்றோ' எனக் கூறினார். இவ்விடம் மான உணர்வானது அனைத்து அறங்களுக்கும் மேலானது என்னும் தமிழரின் சிந்தனை மறுபடியும் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

மரபை மீறித் தன் பிள்ளைகளே தன் மீது போர் தொடுக்க நேரிட்ட நிலையைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத கோப்பெருஞ்சோழன் பட்டினிக் கிடந்து, வடக்கிருந்து உயிர்த் துறந்தான் (புறம் 213-221). தம் மீது படையெடுத்துவந்த புதல்வர்களை வெல்லும் ஆற்றலைக் கொண்டிருந்தான் கோப்பெருஞ்சோழன். ஆயினும் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் சொன்ன அறவுரைகள் அவனுக்கு மன உணர்வை ஏற்படுத்திற்று. மங்காத புகழை நிலைநிறுத்தி மறைந்தாலும், அவன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கப்போவது அவனது புதல்வர்கள் தானே. அவர்களைப் போரில் வீழ்த்திவிட்டால், சேர்த்த புகழாலும், செல்வத்தாலும் என்ன பயன் உள்ளது? ஒருவேளை உன் புத்திரர்கள் உன்னைத் தோற்கடித்துவிட்டால், அது உனக்குப் பெரும் பழியை அல்லவா சேர்த்துவிடும் என்ற அறவுரை கேட்டுத் தம் புதல்வர்களை வெல்வதும், அவர்களால் வெல்லப்படுவதும் தனக்கு இழுக்கு என்பதை உணர்ந்த மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன் பட்டினிக் கிடந்து, வடக்கிருந்து உயிர்த் துறந்தான்.

தமிழரின் வீரத்தையும் போர்ச் சூழலையும் குறிப்பிடும்போது புறநானூறு ஒரு சில காட்சிகளை முன்வைக்கின்றது. அவ்வகையில் வெற்றி பெற்ற மன்னனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெறுவது (புறம் 11), மன்னன் போரிலே வெற்றி பெற்றுத் திரும்பும்போது அம்மன்னவனின் தேரின் முன்னும் பின்னும் ஆடல் மகளின் வெற்றிக் களி நடனம் ஆடி மன்னனை மகிழ்விப்பது போன்ற குறிப்புகள் வருகின்றன. இது அம்மன்னவனின் வெற்றியைப் புகழ் பாடும் விதமாக நடைபெறும் காட்சியாகும். இதுபோலவே மன்னன் போருக்குப் புறப்படும் போதும் வாழ்த்துப் பாக்களைப் பாடி, மன்னருக்கும் வீரர்களுக்கும் எழுச்சி தருவதும் உள்ளது. போரிலே வெற்றி கொண்டு வீடு திரும்பிய வீரர்களை அவர்தம் மனைவியர் அரவணைத்து அவர்களின் உடலில் உள்ள போர்க் காயங்களை வருடித் தந்து ஆற்றுவது, போரில் வீரமரணம் அடைந்த தங்கள் கணவன்மார்களின் சிதையில் தீப்பாய்ந்து உயிர்விடுவது அல்லது போரில் மரணமுற்ற தம் கணவனின் வீரத்தை எண்ணி ஆனந்தக்

கண்ணீர் சிந்துவது போன்ற காட்சிகளும் காட்டப்படுகின்றன. இதில் முக்கியமானது வீரர்களை நடுகல் தெய்வமாகப் போற்றித் துதிப்பது ஆகும்.

பழந்தமிழர் மரபில் மானம் காக்கப் போரில் வீரமரணமுற்ற வீரருக்கும் அவருடன் தீப்பாய்ந்த மனைவிக்கும் நடுகல் வைத்து அவர்களைத் தெய்வமாய்ப் போற்றி விழா எடுத்து வீர வணக்கம் செலுத்தும் வழக்கமும் உள்ளது (புறம் 221, 223 - 265). சில தூழலில் கைமை நோன்பிருக்கின்ற அரசர் தம் துணைவியரின் பொலிவிழந்த நிலையைக் கண்டு புலவர்கள் இரங்கிப் பாடிய பாடல்கள்கூட புறநானூற்றில் காணக்கிடக்கின்றன (புறம் 261, ஆவூர் மூலங்கிழார்). இவ்வாறு போரில் வீரமரணமுறுகின்ற வீரர்களுக்குக் கள் படைத்தல், பலியிட்டுப் பூசைகள் செய்தல் போன்றவையும் அவர்களுக்கு வீர வணக்கம் செலுத்தும் வழக்கமும் இருந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு ஓர் ஊரில் செய்யப்படும் நடுகல் பூசையானது அவ்வருக்கே சிறப்புச் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளதாக மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார் பாடிய பாடல் குறிப்பிடுகின்றது (புறம் 329).

நன்முல்லையார்பாடியபுறநானூற்றின் 306ஆவதுபாடல் நடுகல் வழிபாட்டில் பழந்தமிழருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இப்பாடலில், மறக்குலப் பெண்ணொருத்தி தன்னுடைய குலத்தில் நாட்டின் மானம் காப்பதற்காக வீரமணம் எய்தி நடுகற்களாக நிற்கின்ற முன்னோர்களை எல்லாம் வேண்டி வணங்கி, அவர்களைப் போலவே நாட்டின் மானத்தைக் காக்கப் போருக்குச் சென்றிருக்கின்ற தன் கணவன் பகையை வென்று விரைவாக வீடு திரும்ப அருள்தர வேண்டும் என்று வேண்டுகின்ற நிலையைக் காண்கிறோம். இதன்மூலம் இவ்வாறு நடுகல்லாக வணங்கப்படுகின்ற இவர்களுடைய முன்னோர்களின் ஆன்மாக்கள் இவர்களுக்கு அருள் செய்வதான நம்பிக்கை பழந்தமிழரிடையே இருந்துள்ளது அறியப்படுகின்றது.

இதுவல்லாது மானத்திற் சிறந்த ஒப்பற்ற வீரர்களின் நடுகற்கள் இருக்கின்ற ஊரில் வாழ்வதுவே ஒரு வீரனுக்கும், மக்களுக்கும் பெருமை என்கின்ற கருத்திலும் ஐயூர் முடவனார் பாடிய பாடல் புறநானூற்றின் 314ஆவது பாடலாக அமைகின்றது. வீரம் விளைந்த மண் என்பார்களே! அதன் அடையாளமாக நடுகற்களைக் கண்டு மதித்துப் பூசித்துப் பாராட்டி வாழ்கின்ற பழந்தமிழரின் மான உணர்வினையும், வீர வேட்கையையும் இப்பாடலின் வழி உய்த்துணர முடிகின்றது.

ஒரு குடும்பத்தின் நல்வாழ்விற்கு அன்பும் காதலும் அடிப்படையாக அமைவதுபோல நாட்டின் நலத்திற்கும் பலத்திற்கும் ஆண்மையும் வீரமும் அடிப்படையாக அமைவதாகச் சொல்லலாம். இவ்வாறு போர் புரிதலும், போரில் வெற்றி அடைதலும் அல்லது போரின் வழி வீர மரணம் அடைதலும் தமிழரின் மானம் காக்கும் மாண்பாகக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும் அத்தகைய போரிலும் அறநெறியை வலியுறுத்தியிருந்தமை தமிழரின் மேன்மையையும் அறம் போற்றும் தன்மையையும் காட்டுவதாக அமைகின்றது (சாமி சிதம்பரனார், 1986, 225). பாண்டிய மன்னன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பகையரசனுடன் போர் தொடங்கும் முன்னர் கொல்லுதல் கூடாத தன்மையுடைய பசுக்களையும், அத்தகைய பசுவினது குணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட அந்தணர்களையும், பெண்களையும், நோயுற்றவர்களையும், தாம் இறந்த பின்னர் தமக்கு இறுதிக் கடன்களைச் செய்வதற்குப் பிள்ளைகளைப் பெறும் பேறு அற்ற தம்பதிகளையும் நோக்கித் தாம் போர் தொடங்க விருப்பதால், அதற்கு முன்னர் அவர்கள் தங்கள் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் சென்றுவிடுமாறு பணிக்கின்றார் என்பதாக நெட்டிமையார் (புறம் 9) பாடுகின்றார்.

பொதுவில் பசுக்குலத்தை இறைக்கு ஒப்பாகவும், தாய்மையின் சின்னமாகவும், வழிபடுவதற்குரிய உயிராகவும் போற்றுதல் தமிழர் மரபு. அதுபோலவே மறையோதும் அந்தணர் போற்றுவதற்குரியவராகவும் வணங்கத்தக்கவராகவும் தமிழர் பண்பாட்டில்

போற்றப்பட்டுள்ளனர். இது தவிர்த்துப் பெண்கள், நோயுற்றோர், பிள்ளைப் பேறு அற்றவர் போன்றோரும் ஒரு ஆண்மகனால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவரே அல்லாமல் கொல்லப்பட வேண்டியவர் அல்லர் (சாமி சிதம்பரனார், 1986, 225). இந்த அறநெறியைத் தமிழர் தமது வாழ்வில் கடைபிடித்தனர் என்பதுவும், தம் மக்கள் மட்டுமின்றி, பகை மன்னரின் மக்களாக இத்தகையோர் இருந்தபோது, அவர்களும் பாதுகாக்கத் தக்கவரே எனும் கருத்தை முன்வைப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

பொதுவில், சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர்கள் யாவும் மானம் காக்கும் போராகவே இருந்துள்ளன. சங்க காலத்தில் மும்முடி வேந்தர்களாக விளங்கிய சேர, சோழ, பாண்டியர் ஒருவரோடு ஒருவர் போர் செய்து வந்தனர் என்பது தெரிகிறது. எனவே பல நூற்றுக்கணக்கான போர்களைத் தமிழினர் சந்தித்திருக்க வேண்டும். இதுவல்லாது மும்முடி மன்னரைச் சார்ந்து வாழ்ந்த சிற்றரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் கூட மும்முடி வேந்தரோடு இணைந்தும், தனித்தும் பலப் போர்களைச் செய்தனர் என்ற செய்திகளையும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது (ஞானசம்பந்தன், 1955, 38-40). இச்சூழலில் மும்முடி வேந்தரும் சிற்றரசர்களும் எக்காலத்தும் போர் நிலவும் சூழலிலேயே வாழ்ந்து வந்தமையால் போர் என்பது இவர்களின் வாழ்வியல் கூறுகளில் ஒன்றாகவே அமைந்திருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. நாட்டின் தேவைகளும் ஆட்சியும் கூட போருக்கும் வீரத்திற்கும் முதன்மை தருகின்ற நிலையிலேயே இருந்ததைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி உய்த்துணர முடிகின்றது.

சங்கத் தமிழரின் போரில் மும்மன்னருள் தாமே மன்னர்க்கு மன்னராக வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கமே போருக்குக் காரணமாக இருந்திருப்பது தெரிகிறது. இதுகுறித்துப் புறநானூற்றின் 8ஆம் பாடல் இவ்வுலகம் தனக்கும் பிற மன்னர்களுக்கும் பொது என்ற கருத்தைச் சற்றும் பொறுக்காமல் அதனைத் தனக்கு மட்டுமே ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் எனும் பெருவேட்கையால் அனைத்து இன்பங்களையும் துறந்து போரை மேற்கொண்டான் சேரலாதன் எனும் கருத்தைக் கபிலர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சிற்றரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் கூட தங்கள் மானம் காக்கும் நிலையிலேயே போர்களை எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு பல மன்னர்களும் போர் புரிந்த போதிலும் இவர்களுள் இமயவரம்பன், செங்குட்டுவன், நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன் போன்றோரே தனித்த தன்மையோடு மன்னருக்கு மன்னராகும் நிலையை எய்தினர் என்பதும் தெரிகிறது. தனித்து அனைவரையும் தன் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டுவரும் மனப்பான்மை உடையவர்கள் அமைதியாக இருக்க மாட்டார்கள். அரசனாகப் பிறந்ததே போர் செய்து புகழ் பெறுவதற்குத்தான் எனும் எண்ணம் அவர்களிடம் மிகுந்திருந்தது. இத்தகைய எண்ணமானது ஓர் உயர்ந்த இலட்சியம் என்று கொள்வதற்கில்லை. ஆனாலும் கூட அக்காலத்து கிரேக்க மக்களைப் போலவே தமிழ் மன்னர்களும் இதனைத் தங்களின் நாகரிகத்தின் அடையாளமாகக் கருதினர் எனக் கூறுவது பொருந்தும்.

மன்னர்க்கு மன்னராகும் பெருமித நோக்கம் அந்நாளில் மானம் காக்கும் போர்கள் நிகழ்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன எனலாம். மேற்குறிப்பிட்ட சில அரசர்கள் வல்லரசர்களாக மன்னர்க்கு மன்னராக விளங்கும் பொருட்டு பிற அரசர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும், சிற்றரசர்களையும் வெற்றி கொண்டனர். இவ்வாறு வல்லரசருக்கு அடிபணிந்து வாழும் நிலை எய்திய அரசர் பலரும் அவரவர்க்குரிய உரிமையை மீண்டும் பெறுவதற்காக மானம் காக்கும் போரில் காலம் பார்த்து இறங்கினர் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

அஃதன்றித் தம்மை இகழ்ந்து பேசிய மன்னருக்குத் தன் வீரத்தைக் காட்டும் பொருட்டு மான உணர்ச்சி மிகுதியால் கூட மானம் காக்கும் போர் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சிறு வயதில் அரசு பொறுப்பேற்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைச் சிறுவனென்றும், இளைத்தவன் என்றும்

எண்ணம் கொண்ட அரசர்களை மான உணர்வால் வஞ்சினம் கூறி தலையாலங்கானத்தில் பெரும் போர் புரிந்தான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இப்போரும் கூட மானம் காக்கும் போராகத்தான் அமைந்தது (புறம் 72). இதுபோலவே சோழன் நலங்கிள்ளியும் தம்மை இகழ்ந்துரைத்த மன்னனுடன் மானம் காக்கப் போரிட்டான் என்பதுவும் அறியப்படுகின்றது (புறம் 73).

இதுதவிர, ‘மகட்பாற் காஞ்சி’ எனும் துறைக்குரிய 20 பாடல்கள் (புறம் 336-354, 356) காணக்கிடக்கின்றன. மகட்பாற் காஞ்சி என்பது பிறரிடம் இருக்கின்ற சிறந்த மகளிரைத் தனக்கு மணம் செய்து கொடுக்க மறுக்கும் மன்னர்களை வற்புறுத்தல் வேண்டி மேற்கொள்ளப்படும் போர்களாகும். மேலும் பொறாமை, கோபம், தீராப் பகையின் காரணமாகவும் போர்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இவ்விடம் முடியுடை வேந்தர் மூவரின் தாக்குதலையும் மானம் காத்தற் பொருட்டு எதிர்கொண்ட பறம்புமலைகைக் கோட்டையின் மன்னன் பாரிவள்ளலின் மானம் காக்கும் போரினைச் சுட்டலாம். ஆயினும், இவ்வாறு நடத்தப்பட்ட போர்களை உயர்வானதொரு போராக, வீரமாகத் தமிழர் மரபு போற்றவில்லை. மாறாக, இத்தகையப் போர்களை நிகழ்த்திய அரசர்கள் தமிழரின் உயர்தனிப் பண்பாட்டுக்கு ஊறுவிளைத்தவர்களாகவே கருதப்பட்டனர். தமிழர்தம் பண்பாட்டு வரலாற்றில் கறைபடிந்த சில குறிப்புகளுக்கு இம்மன்னர்களும் ஆளாகினர்.

இதுகுறித்துப் பரணர் பாடிய புறநானூற்றின் 336 ஆவது பாடல் பெண்ணைக் கொடுக்காததால் போர் செய்யத் துணிந்தவனின் தாய் ஒழுக்கமற்றவளாகத்தான் இருந்திருப்பாள் எனச் சொல்லப்படும் செய்தியை ‘தகைவளர்த்து எடுத்த நகையொடு, பகைவளர்த்து இருந்த இப் பண்புஇல் தாயே’ என வரும் வரிகளால் அறியலாம். இவ்வாறு பெண்ணுக்காகப் போர் தொடுக்கும் நிலையானது அந்த ஊரின் பொலிவையெல்லாம் கெடுத்துவிடும் எனும் செய்தியைப் பரணர் பாடிய புறநானூற்றின் 341 ஆவது பாடலில் காணலாம். இதுபோன்ற இழிவான போரில் கூட நூற்றுக்கணக்கானோர் உயிர் துறந்த செய்தியைப் பாடல் 342 சுட்டுகின்றது. 345 ஆவது புறப்பாடலில், பெண் காரணமாக நடைபெற்ற தொடர் போர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு பெண்ணுக்காகப் போர் செய்து பல ஆண்மக்கள் இறந்துபட அந்த ஊரில் நாட்டைக் காக்கும் பணிக்குக்கூட போதுமான வீரர்கள் கிடைக்கமாட்டார்கள். அதனால் அந்த ஊரும் அழிந்துபோகுமோ, மக்களிடையே அமைதியும் சுபீட்சமும் கூட இல்லாமல் போய்விடுமோ என மக்களின் கலக்கத்தை அண்டர் மகன் குறுவழுதி (புறம் 346), கபிலர் (புறம் 347), மதுரை ஓலைக்கடைக் கண்ணம் புருந்தார் ஆயத்தனார் (புறம் 350), மதுரைப் படைமங்க மன்னியார் (புறம் 351) பாடிய பாடலிலும் வெளிப்படும் செய்திகள் இவ்விடம் கவனிக்கத்தக்கன. இப்படி பெண் கேட்டு வற்புறுத்திப் போர் புரிந்த மன்னன் ஒருவன் தன் மாட்புகளில் விழுப்புண் பெற்றான்; புறமுதுகிட்டு ஓடினான் எனும் செய்தியைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் தமது பாடலில் (புறம் 353) விவரிக்கின்றார். மானம் காக்கும் போரில் ஏற்படும் விழுப்புண்ணால் பெருமை கொள்ளும் அரசர்களுள் பெண் வற்புறுத்தலால் விழுப்புண் கொண்டான் இவன் எனும் நிலை எத்தகைய இழிவுக்கு உரியது.

இதுபோலவே, போரில் வென்ற பகைவர் நாட்டையும் அரணையும் அழித்து, பகைவர் நாசம் செய்துள்ளனர் எனும் செய்தியும் புறநானூற்றில் காணக்கிடக்கின்றன. பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் இயல்புகளை நெட்டிமையார் பாடுமிடத்து, இவ்வரசனால் வெல்லப்பட்ட வேற்றரசர்களின் ஊரை அவன் கழுதை பூட்டி உழுது பாழ் செய்தான் என்றும், விளை வயல்களிலே குதிரைகளைச் செலுத்தி அவற்றையும் அழித்தான் என்றும், யானைகளைக் கொண்டு நல்ல நீர் நிலைகளைக் கலக்கி நாசம் செய்தான் என்றும் பெருவழுதியை வியப்பது போலப் பாடுகின்றார் (புறம் 15).

பிறிதொரு பாடலில் பாண்டரங்கண்ணனார் சோழன் பெருநற்கிள்ளி தாம் வென்ற பகையரசனின் நாட்டில் பகைவர்தம் விளைந்த வயலைக் கொள்ளையிட்டான்; வீடுகளை இடித்துத் தள்ளி அவ்வீடுகளுக்குத் தீ மூட்டினான்; மக்களின் தேவைக்காகப் பாதுகாக்கப்பட்ட நீர்நிலைகளை யானைகளைக் கொண்டு நாசம் செய்தான்; அந்த ஊர் எரியூட்டப்பட்டதால் தூரியனின் சிவந்த கதிர் போல எரியும்படிச் செய்தான் எனும் நாச வேலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார் (புறம் 16). ‘ஊர் சுடு விளக்கம்’ எனப்படும் இந்நாசச் செயல் புறப்பாடல் 7-லிலும் கூட காணமுடிகின்றது. பகை நாட்டின் அழிவிற்கு இரக்கமுற்றுப் பாடிய பாடலாக இப்பாடல் அமைகின்றது. இதே செய்தி புறநானூற்றின் 392ஆவது பாடலிலும் காணப்படுகின்றது.

இதன்வழி போர் செய்தல் என்பது அரசர்க்குப் பெருமையாயினும், அவற்றிலும் அறம் மறந்த இதுபோன்ற காரியங்கள் நடந்திருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இக்காலப் போர் முறைகளிலும் கூட பகை நாட்டின் அடிப்படை வசதிகளை (பாலம், சாலை, தொலைத்தொடர்பு வசதிகள், துறைமுகம், விமான நிலையம் போன்ற இன்ன பிற) அழித்து அவர்கள் தற்காப்புச் செயல்களில் ஈடுபட முடியாமல் முடக்கும் உத்தியைக் கையாண்டு கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். இருப்பினும் இவ்வநீதியைக் கொண்டு சங்கத் தமிழ் அரசர்களின் அறம் மறந்த செயல்களை நியாயப்படுத்துவது போற்றுதலுக்குரியதாகாது.

முடிவுரை

பொதுவில் தமிழரின் வீரம் மிக்க போர்கள் யாவுமே மானம் காக்கும் போர்களாக இருந்துள்ளதை அறியப்படுகின்றது. மானத்தைக் காப்பதன் பொருட்டு இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்த பழந்தமிழரின் செம்மாந்த பண்பாடு போற்றுதலுக்குரியதாகவே விளங்கியுள்ளது. போரினால் பல நாசங்கள் நிகழ்ந்து மக்கள் அல்லலுக்குள்ளாகினர் என்ற போதிலும் மானமிழந்து பகையரசனுக்கு அடிபணிந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் நாட்டுக்காகத் தம் சந்ததியையே தியாகம் செய்யக் கூடிய தமிழரின் வீரம் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது.

இந்த மானம் காக்கும் வீரமானது ஆண்மக்களிடம் மட்டுமின்றி, தமிழ்க் குலப் பெண்களிடத்தும் காணப்படுவது சிறப்பானதாக விளங்குகின்றது. ஆண்மக்களைப் பெறுவதே நாட்டின் மானம் காப்பதற்காகத்தான் எனும் பழந்தமிழரின் நாட்டுப்பற்று அவர்களின் ஒப்புயர்வற்ற வாழ்க்கைப் பண்பாட்டிற்கு மகுடம் சூட்டுகின்றது. மான உணர்வும், நாட்டுப் பற்றும், தமது குலத்தைக் காப்பதற்காக எத்தகைய தியாகத்தையும் செய்யக்கூடிய மன உறுதியும் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய நெறிகள் என்று ஏற்படே சிறப்பு.

Bibliography

- Balasubramanian, S. (1994). Tami; Ilakkiya Varalā_u. Chennai: Chennai: Pari Nilayam.
- Nyanasambanthan, A., Sa. (1995). Akamum Pu_amum. Chennai: Pari Nilayam.
- Pu_anāīū_u.
- Rajantharan, M&Sillalee, K.(2014). “Uyarattil Nākarīkam-Pa77attil Camutāyam” in S.Sathasivam, M.Rajantharan, Nya.Sujatha, K.Pupathi & L.Thangaraj (Eds), Tami;ilakkiya Vakaimaika7um Vā;viyal CintaIaika7um. (pp.364-374). Chennai: Semmuthai Publication.
- Samy Sithambaranar. (1986). Pa;antami;ar Vā;vum Va7arcciyum. Chennai: Ainthinai Publication.
- Suburedyar, N. (1981). AkattiGaik Ko7kai. Chennai: Pari Nilayam.
- Tamilannal. (1992). Putiyanōkkil Tami; Ilakkiya Varalā_u. Madurai: Sinthamani Publication.
- Varatharasan, Mu., Va. (1992). Tami; Ilakkiya Varalā_u. New Delhi: Sahitya Academy.

பெரியபுராணத்தில் சரியை

இலங்கேஸ்வரி ¹
Elangeswary¹

Abstract

The human Soul attains salvation through the four ways namely, Sariyai, Kiriya, Yogam and Gnamam. Periyapuram describes the life sketch of 63 Nayanmars, who reach the feet of God through these four ways. A majority of these Nayanmars indulged in Sariyai and reached God facing the hurdles given by God as a measure of examining them. The services undertaken by these Nayanmars seem to be full of Godliness, welfare of others, welfare of the world and creating devotion among people. This paper deals with how the Nayanmars through Sariyai attain salvation, i.e., through their way of life which is viewed to be simple but lofty.

Key Words : Periyapuram, Four Ways, Sariyai, Salvation, Simple but Lofty.

முன்னுரை

சைவ சமயம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு வழிகளில் ஆன்மா முக்தியடைய வழிகாட்டுகின்றது. இந்த நான்கு நெறிகளையும் பின்பற்றி முக்தி பெற்ற அடியவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்குவது பெரியபுராணம். மொத்தம் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைக் கூறும் பெரியபுராணத்தில், சரியையின் வழியில் நின்று முக்தி பெற்ற அடியார்களே மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் சரியையில் நின்று முக்தியை அடைந்த போதிலும் இவர்கள் கடைபிடித்த சரியைத் தொண்டுகளும் இவர்களுக்காக இறைவன் கொடுத்த சோதனைகளும் மாறுபட்டவையாகவே இருந்துள்ளன. இவ்வடியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மேற்கொண்ட சிவத்திருப்பணிகள் ஒவ்வொன்றும் தெய்வீகம் நிறைந்தவைகளாகவும், சிவப்பணியோடு மக்களின் நலம் காக்கும் பணியாகவும், உலக நன்மை கருதிச் செய்த பணியாகவும், மக்களிடையே பக்தியை வளர்க்கும் சேவையாகவும் விளங்கியுள்ளன. ஆகவேதான் சரியையின் வழியில் அடியார்கள் மேற்கொண்ட பணிகளுள் சில மிக எளிய தொண்டாகப் பார்க்கப்பட்ட போதிலும் அவற்றால் விளைந்த பயனானது அவர்களை முக்திக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது.

பெரிய புராணம்

பன்னிரு திருமுறைகளுள் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக விளங்கும் பெரியபுராணம் சேக்கிழார் பெருமானால் அருளப்பெற்றதாகும் (கலியாணசுந்தரனார், 2000, 18). திருத்தொண்டர் புராணமென்றும் வழங்கப்பட்டும் பெரியபுராணத்தின் வழி 63 நாயன்மார்கள் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறும் அவ்வடியவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களும் செறிவாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வடியவர்கள் யாவரும் பெறுதற்கரிய பேராகிய முக்திப் பேற்றை அடைந்தவர்களாவர் (கிருபானந்த வாரியார், 2003, 12).

பொதுவில் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று கூறுகளே சைவ சித்தாந்தம் கூறும் அடிப்படை மெய்ஞ்ஞானமாகும் (Nagappan Arumugam, 2011, 122, 175 & 209). இவை ஆன்மா முக்தி அடைவதற்கான வழியைச் சாற்றுகின்றன. அதன் அடிப்படையில், பசுவாகிய உயிர்

---

¹The author is a postgraduate candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. Elanges87@gmail.com

பதியான இறைவனை அடைவதற்குத் தம்மைப் பற்றியுள்ள பாசத்திலிருந்து (ஆணவம், கன்மம், மாயை) விடுபட வேண்டும் என்பதே சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முக்திக்கான வழியாகக் கூறப்படுகின்றது (சண்முகதேசி ஞானசம்பந்த சுவாமிகள், 2005, 10).

மனிதன் தம்மைப் பற்றியுள்ள பாசத்திலிருந்து விடுபட சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நான்கு வழிகளில் இறைவனை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் சைவ சித்தாந்தம் காட்டும் வழியாகிறது (நாராயணவேலுபிள்ளை, 1995, 216). உண்மை நிலையில் நாயன்மார்கள் யாவரும் இந்த நான்கு படிநிலைகளில் ஏதேனும் ஒரு வழியைப் பின்பற்றியே முக்தி அடைந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆய்வின் அடிப்படையில் காணும் போது, இவர்களுள் 68% நாயன்மார்கள் அதாவது 43 நாயன்மார்கள் சரியை வழியில் நின்றே முக்தி அடைந்துள்ளனர் என்பது தெரியவருகிறது (கலியாணசுந்தரனார், 2000, 20-22). எனவே இந்தக் கட்டுரையானது சரியை வழி அவ்வடியவர்கள் எவ்வாறு முக்திப் பேற்றை அடைந்தனர் என்பதை விளக்கப்படுத்துவதாகவே அமையப் பெற்றுள்ளது.

சரியை

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நான்கு வழிகளுள், சரியை என்று குறிப்பிட்டவுடன் முதற்கண் சிந்தையில் நிற்பவர் அப்பர் பெருமான் ஆவார். அப்பர், 'தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல், என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்று கூறுகின்றார் (சோமசுந்தரம், 2001, 130). சரியையில் தொண்டுநெறி அல்லது தாச நெறி சிறப்பிடம் பெறுகிறது. அதனாலேயே திருநாவுக்கரசர் மார்க்கம், தாச மார்க்கம் எனப்பட்டது. இறைவனைத் தலைவனாகவும், தன்னைப் பணியாளராகவும் எண்ணி, இறைவனின் உருவத் திருமேனியை வழிபடுதல் இதன் முக்கியப் படிநிலையாகும். சரியையில் தொண்டுக்கே முதலிடம் (கண்ணாத்தான், 2011, 281). திருவிளக்கிடுதல், திருமெழுகிடுதல், திருவலகிடுதல், பூமாலைச் சூட்டி பாமாலைத் தொடுத்தல், அடியார்களுக்குப் பணிபுரிதல் போன்றவை இச்சரியைக்குரிய நெறிகளாகக் கூறப்படுகின்றன (நாகப்பன் ஆறுமுகம், 2008, 287). பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சரியையில் நின்று முக்தியடைந்த 43 நாயன்மார்களும் இப்பணிகளுள் ஏதாவது ஒன்றை முதன்மையாகக் கொண்டே இறைவனடி சேர்ந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு சரியையின் வழியில் இவர்கள் ஆற்றிய தொண்டுகளை நான்கு வகைகளாகப் பகுத்துக் கூறலாம்.

அவையாவன:

1. சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைத்தல்.
2. சிவனடியார்களுக்குப் பொருளுதவி செய்தல்.
3. சிவனடியார்களுக்கு உடல் உழைப்புத் தொண்டுகள் செய்தல்.
4. ஆலயத் தொண்டுகள் செய்தல்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் சுருக்கம் கருதி, சிவனடியார்களுக்குச் சரியையின் வழியில் தொண்டு செய்ததன் மூலம் நாயன்மார்கள் அடையப்பெற்ற முக்தி குறித்து மட்டும் விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தல்

எண்.	பெயர்	செய்த தொண்டுகள்
1.	இளையான்குடிமாற நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைக்காமல் உண்பதில்லை.
2.	குலச்சிறை நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைத்தல் இவர் வாழ்க்கையின் முக்கியக் கொள்கையாக இருந்தது.
3.	அப்பூதியடிகள்	பெற்ற குழந்தையின் மரணத்தை மறைத்து சிவனடியாருக்கு உணவளிக்க முற்படுதல்.
4.	மூர்க்க நாயனார்	வறுமை வந்த காலத்தில் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு அதில் வரும் வருமானத்தில் சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தல்.
5.	சிறப்புலி நாயனார்	மிக நீண்ட காலம் சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தவர்.
6.	சிறுத்தொண்டர்	சிவனடியார் வேண்டுகலுக்கு இணங்கி தனது ஒரே மகனைக் கறி சமைத்து, சிவனடியார்க்கு உணவளித்தவர்.
7.	புகழ்ச்சோழ நாயனார்	சிவனடியார்களுக்குத் தவறாமல் உணவளித்த ஒரு மன்னர்.
8.	கலிகம்ப நாயனார்	சிவனடியார்களின் பாதங்களைக் கழுவி, அவர்களை வணங்கிப் பின் உணவளிக்கும் வழக்கம் கொண்டவர்.
9.	முனையடுவார் நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு மிக நீண்ட காலமாக உணவளித்த ஒருவர்.
10.	விறமிண்டர்	சிவனடியார்களுக்கு மிக நீண்ட காலமாக உணவளித்தவர்.

மேற்கண்ட அட்டவணயானது சரியையின் வழியில் அடியவர்க்கு அமுதுபடைத்தலையே தலையாயப் பணியாகக் கொண்டு உய்தி பெற்ற அடியார்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

உணவு என்பது மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் மிக முக்கியமானது. சமுதாயத்தில் மிகக் கொடிய நோயாகக் கருதப்படும் பசி, ஒரு மனிதனை அறிவிழக்கச் செய்து, அவனை எத்தகைய இழிந்த நிலைக்கும் கொண்டு செல்லும் என்பது நம் முன்னோர்களின் வாக்கு (அருள்பிரகாச வள்ளலார், 2013, 2-3). ஒருவன் எத்தகைய உயர்வுடையவனாக இருந்தபோதிலும் அவனைப் பசித்தீயானது மிகத் தாழ்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு சென்றுவிடும். இதுபற்றிக் குறிப்பிடும் போது ஓளவைப் பிராட்டியார், பசியானது ஒருவரது கல்வி, மானம், தவம், ஆற்றல், காதல், குலம், அறிவு, உயர்வு, தாளாண்மை, புண்ணியம் எனும் பத்து வகையான உயர்வுகளையும் வீழ்த்திவிடும் என்பதாகக் கூறுகின்றார் என்றால் இதன் கொடுமை குறித்து மேலும் விளக்கப்படுத்த வேண்டியதில்லை (நல்வழி, 26). அதனால்தான் பசிப்பிணி போக்குதல் மிக உயர்ந்த பண்பாகப் பழந்தமிழர் நாகரீகத்தில் போற்றப்பட்டுள்ளது.

சைவ சமயத்தைப் பொருத்தமட்டில், சிவபெருமானின் 64 சிவமூர்த்தங்களுள் மகேசுவர

மூர்த்தமானது உயிர்களுக்குப் பசிப்பிணி போக்குதல் பொருட்டு அருளும் மூர்த்தமாகவே போற்றப்படுகின்றது. அதனால்தான் இன்றும் கோவில்களில் நடத்தப்படும் அன்னதானம் மகேசுவர பூஜை என அழைக்கப்படுகின்றது (இராமதாஸ், 37). இறைவனே உயிர்களுக்குப் படியளக்கத் தனித்த ஒரு திருக்கோலத்தைக் கொண்டு அருள்கிறார் என்று காணும்போது, அன்னதானத்தின் மேன்மைக்கு வேறு சான்றுகள் ஏதும் தேவையில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆகவே அடியார்களுக்கு அன்னதானம் அளிப்பதையே தங்கள் வாழ்வில் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அடியவர்கள், அந்த மகேசுவர மூர்த்தியின் தொழிலையே தம் பணியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதாகவே இதனைக் காணுதல் வேண்டும். இதுவே அவர்கள் முக்திக்குத் தகுதியுடையவர்கள் என்பதற்கான சான்றாக அமைகின்றது.

இதுவல்லாது அடியவர்களுக்கு உணவளித்தல் பொருட்டு எதனையும் எதிர்கொள்ளத் தயங்காத பக்தி வைராக்கியமும், தியாக உள்ளமும் இவர்களுக்கு மேலும் பெருமை சேர்த்தது எனலாம். இதில் முக்கியமாகக் காணப்பட வேண்டிய செய்தியானது, அடியவர்க்கு உணவளித்தல் ஆகும். பொதுவில் பசித்தோர்க்கு உணவிடுதல் மிகப்பெரிய புண்ணிய பலத்தைச் சேர்க்கும். அதிலும் அடியவர்க்கு உணவளித்தல் எல்லையில்லாத புண்ணியத்தைச் சேர்க்கும் என்பது திண்ணம் (ஐனசக்தி, 2011, 361). இதற்கு முக்கியக் காரணமும் உள்ளது.

அடியவர் என்பவர் முப்போதும் சிவன்பால் சிந்தை கொண்டவர். உலக நன்மைக்காகத் தவம் இயற்றும் நல்லோர். ஓடும், செம்பொன்னும் ஒன்றெனக் கருத்தில் கொண்டு (இருநிலையொப்பு) பரமனை அல்லாது வேறொன்றின் மீதும் பற்றில்லாத நிலைப்பாட்டினர். இத்தகையோரின் அரிய தவத்தினாலும், அருளினாலும் உலகம் செழித்து விளங்குகிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இதனையே ‘தொல்லுலகில் நல்லா ரொருவர் உளரேல் அவர்பொருட் டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை’ என ஓளவையார் கூறுகின்றார் (மூதுரை, 10).

இத்தகைய நல்லோர் தவத்தில் ஆழ்ந்து உலகுக்கு நன்மை புரிய வேண்டும் என்றால், அவர்கள் பசிப்பிணியில்லாது இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் பசிப்பிணியானது தவத்தையே அழித்துவிடும் எனக் கூறப்படுகின்றது (நல்வழி, 26). தவத்தில் இருப்போர்க்கு உடலும்

உள்ளமும் பேணிக்காக்கப்பட வேண்டியவைகளாகும். இதனையே திருமூலர்,

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே” (திருமந்திரம், 705)

என்கிறார். அதோடு மட்டுமல்லாமல், ‘உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்’ (திருமந்திரம், 704) என்றும், தவத்தோர்க்கு எச்சரிக்கின்றார் திருமூலபிரான். இதனை மிக எளிய மொழியில் ‘சுவரை வைத்துத்தான் சித்திரம் வரைய முடியும்’ என்று கூறுவர் நம் முன்னோர். ஆகவே தவத்தோர்க்கு உடலைப் பாதுகாத்தல் எத்துணை முக்கியத்துவம் உடையது என்பது இதன் வழி தெரிய வருகின்றது. மேலும், அதற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் உணவினை அளிக்கும் தொண்டானது எத்துணை மகத்துவம் வாய்ந்தது என்பதுவும் இதன்வழி பெறப்படுகின்றது.

ஆகவே, உலகில் தவம்நிலைபெறவும், நல்லோர் வாழவும் வகை செய்யும் மேன்மையுடைய தொண்டாக அடியவர்க்கு அமுதுபடைத்தல் போற்றப்படுகின்றது. ஆகையால்தான் இத்தகைய உயரிய தொண்டினை மேற்கொண்ட அடியார்களை நாடி வந்து, அடியவர்களின் உறுதியைச் சோதித்து இறைவன் அருள் புரிந்திருக்கின்றார் என்பது பெரியபுராணம் உணர்த்தும் மெய்க்ஞானமாகும். இதுவல்லாது, சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தல் என்பது இறைவனுக்கே

உணவளித்ததற்குச் சமமானதெனப் போற்றப்படுகின்றது. ஓளவையார் 'இறைவனோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்' என்கிறார் (சோமசுந்தரம், 1996, 120). இதனையே திருமூலர்,

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்றியில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்காகா;

நடமாடும் கோயில் நம்பர்க் கொன்றியின்

படமாடும் கோயில் பகவற்கது ஆமே” (திருமந்திரம், 1857)

எனும் பாடலின் வழி மெய்ப்பிக்கின்றார். இதன்வழி ஒவ்வொரு மனிதருள்ளும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றார் என்றும், அதனால் ஒவ்வொருவரும் நடமாடும் கோயில்கள் என்று திருமூலர் உறுதிசெய்வதோடு, இத்தகைய நடமாடும் கோயில்களாகிய அடியவர்களுக்குக் கொடுப்பது நேரடியாக இறைவனைச் சென்று சேர்கிறது எனும் கருத்தையும் முன்வைக்கின்றார் (மணிவாசகன், 2010, 675). மனிதனுக்குச் செய்யும் உதவியானதே இறைவனுக்குச் செய்யும் உதவியாகும் என்பதே இவரின் கருத்தாக அமைகின்றது (சாமி தியாகராசன், 1994, 28). இதன் அடிப்படையில் நாயன்மார்களும் சிவனடியார்கள் யாவரையும் சிவவடிவமாகவே எண்ணி, அவர்களுக்கு உணவிட்டுத் தொண்டாற்றியுள்ளனர் என அறியப்படுகின்றது. ஆகவேதான் எத்தகைய தழுவிலும் இவர்கள் தாங்கள் கொண்ட கொள்கையில் இருந்து பின்வாங்காமல் தங்கள் தொண்டினைச் செய்துள்ளனர்.

இதன்வழி, சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தலின் மேன்மையும், அதன்பொருட்டு அடியவர்கள் அடையப்பெற்ற முக்தி நிலையும் எத்தகைய உயர்வினை உடையது என்பது பெறப்படுகின்றது. இதுபோலவே, அடியவர்களுக்குப் பொருளளித்தலின் மூலமும் நாயன்மார்கள் முக்தி நிலையை அடைந்துள்ளனர்.

சிவனடியார்களுக்குப் பொருளுதவி செய்தல்

எண்.	பெயர்	செய்த தொண்டுகள்
1.	திருநீலகண்ட நாயனார்	சிவனடியார்களுக்குத் திருவோடு கொடுத்தவர்.
2.	அமர்நீதி நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு உடுத்துவதற்குக் கோவணம் கொடுத்தல்.
3.	நேச நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு உடுத்துவதற்குக் கோவணம் கொடுத்தல்.
4.	நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்	சிவனடியார்களுக்கு மாதம் ஒருமுறை நூறு பொற்காசுகள் கொடுத்தல்.

பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 63 நாயன்மார்களுள் சிவனடியார்களுக்குப் பொருளுதவி செய்தவர்களாக மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நான்கு நாயன்மார்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். இந்நான்கு நாயன்மார்களுள் இருவர் சிவனடியார்களுக்குக் கோவணம் கொடுப்பதையே தமது முக்கியத் தொண்டாகச் செய்துள்ளனர் (துர்க்காதாஸ், 2003, 230). மேலும், திருநீலகண்டர், சிவனடியார்களுக்குத் திருவோடு கொடுத்துத் தொண்டாற்றியுள்ளார். இந்த வரிசையில், நரசிங்க முனையரைய நாயனார் மன்னராக இருந்தமையால், சிவனடியார்களுக்கு மாதம் ஒருமுறை நூறு பொற்காசுகள் கொடுத்து சிவத்தொண்டு ஆற்றியுள்ளார் என்பதனைப் பெரியபுராணத்தின் வழி அறியலாம்.

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளில் உடை மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. சைவ சமயத்தில் உலகப் பற்றைத் துறந்த சிவனடியார்களுக்குக் கோவணம் மட்டுமே உடுத்தும் உடையாகக் கருதப்படுகின்றது. அனைத்தையும் துறந்த நிலையில், சில துறவியர்கள் திகம்பரர்களாக (உடையணியாதவர்கள்) இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு ஆடையில்லா நிர்வாண நிலையானது பொருத்தமற்றதாகவே எண்ணப்பட்டது. மேலும், மக்களிடையே கலந்து வாழும் நிலைப்பாட்டில் இவ்வடியவர்கள் இருந்ததாலும், கோவணத்தை மட்டும் தங்களின் உடையாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர் என அறியப்படுகின்றது.

இத்தகைய அடியவர்களுக்கு கோவணமாகிய உடையைக் கொடுப்பது மிகச் சிறந்த புண்ணிய காரியமாகவே போற்றப்பட்டுள்ளது. இறைவழிபாட்டிலும் கூட, இறை மூர்த்தங்களுக்கு ஆடைகளைத் தானம் செய்தல், வேள்வித்தீயில் உடைகளை ஆகுதி செய்தல் போன்றவை உண்டு. இவை இறைவனுக்குச் சேர்ப்பவையாகக் கருதப்படுகின்றது (James, 2002, 742). அதுபோலவே இறைவடிவமாகவே போற்றப்படும் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆடைகளும் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகவே போற்றப்பட்டது.

இதுவல்லாது, உடையானது மானம் காக்கும் சாதனமாக விளங்கியதால் (இராசேந்திரன், 2011, 52), அடியவர்களுக்கு உடையளித்தலைத் தங்களின் தலையாயப் பணியாகக் கொண்டு வாழ்ந்த நாயன்மார்கள் சிவனடியவர்களின் மானம் காத்த பெருமைக்கும் உரியவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதுவும் இவ்விடம் காண வேண்டிய குறிப்பாகும்.

இதனைத் தவிர்த்து, சிவனடியார்களுக்குத் திருவோட்டைக் கொடுத்தலும் மிக உயர்ந்த தொண்டாகவே கருதப்படுகிறது. திருநீலகண்டர் திருவோடு செய்து விற்பனை செய்வதைத் தமது தொழிலாகக் கொண்டமையால் அவர் இதனையே சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டாகவும் செய்துள்ளார் (கலியாணசுந்தரனார், 2000, 250). சைவ சமயத்தில் திருவோடு மிக உயர்ந்த ஒன்றாகவே கருதப்படுகின்றது. இதனைச் சிவபெருமானும் தமது கையில் ஏந்தியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சிவபெருமானின் பிட்சாண்டர் திருக்கோலம் இதனையே காட்டுவதாக அமைகிறது.

சிவபெருமான் கையில் இருப்பது பிரம்ம கபாலம். பிரம்மதேவரின் ஆணவத்திற்குக் காரணமாக இருந்த அவரது ஐந்தாவது தலையைக் கிள்ளி அதனையே திருவோடாக்கிய சிவபெருமானின் இந்தத் தீர்ச்செயலானது, அவரின் அட்ட வீரட்ட செயல்களுள் ஒன்றாகும். இத்தகைய பிரம்ம கபாலத்தில், இறைவன் உயிர்களின் ஆணவத்தை யாசகமாகப் பெற்று அவ்வுயிர்களை அதன் தளைகளில் இருந்து மீட்கிறார் என சிவமகாபுராணம் கூறுகின்றது (இராமதாஸ், 25).

இத்தகைய பெருமைக்குரிய திருவோடே சிவனடியார்கள் விரும்பி ஏற்கும் பொருளாகின்றது. சிவனடியார்கள் திருவோட்டின் மூலமாகவே தங்களுக்கான உணவினை யாசிக்கின்றார். அடியவர்களுக்குத் திருவோட்டில் இடும் காணிக்கையானது சிவப்பரம்பொருளுக்குப் படைக்கப்படுவதாகவே போற்றப்படுகின்றது. இதனால் அடியவர்களின் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல், தர்மம் செய்வோருக்கும் புண்ணியப் பலன்கள் சேர்ந்து அவர்களை முக்திக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

இத்தகைய திருவோடு சிவபெருமானுக்கு உகந்த திருநீறு வைத்துக் கொள்ளும் கலையமாகவும் விளங்குகின்றது. அடியவர்களுக்கு அருளாசி வழங்கும் அடியார்கள் திருநீற்றையே வழங்குவது வழக்கம். இது அவர்களுக்குத் திருநீற்றுப் பெட்டகமாகவும் உள்ளது. அடியவர்கள் தாக சாந்தி செய்து கொள்வதற்கும் திருவோடு உதவுகிறது. இவ்வாறு அடியவர்களுக்குப் பல நிலைகளிலும் தேவைக்குரிய ஒன்றாகவும், சிவச் சின்னமாகவும்

விளங்கும் திருவோட்டினை அளிக்கும் தொண்டும் இறைவனுக்கு விருப்பமான தொண்டாகவே விளங்கியுள்ளது.

மேலும், நரசிங்க முனையடுவார் நாயனார் சிவனடியார்களுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் 100 பொற்காசுகள் கொடுப்பதைத் தமது திருத்தொண்டாகச் செய்துள்ளார் என்பதனை,

“முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
பக்தர்களோடு பாவையர் சூழப் பவிப்பின்னே
வித்தகக் கோல வெண்டலை மாலை விரதிகள்
அத்தன் ஆரூர் ஆதிரை நாளால் அதுவண்ணம்” (திருத்தொண்டர் புராணம்)

எனும் பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இது சிவத்தொண்டாக மட்டுமல்லாமல், அரசர் மக்களுக்குச் செய்யும் கடமையாகவும் விளங்கியுள்ளது. மன்னராகிய இவ்வடியவர் மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பில் இருப்பவர். சிவனடியார்களுக்கு இவர் செய்த இந்த உயர்ந்த தொண்டானது மக்களிடையே பக்தி நெறி தழைத்தோங்க வகை செய்தது.

சங்க இலக்கியமாகிய கலித்தொகை, மக்களின் நலம் காத்தலும், அவர்களுக்கான வசதிகளைச் செய்து தருதலும் மன்னர்களின் தலையாயக் கடமையாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விலக்கியம் மன்னன் மக்களுக்குச் செய்யும் சேவையைத் தாய் தம் பிள்ளைக்கு ஊட்டும் தாய்ப்பாலுக்கு ஒப்புமையாகக் குறிப்பிடுகின்றது. தாய்ப்பாலானது ஒரு குழந்தை உயிர் வாழ்வதற்கு ஆதாரமாகின்றது. அதுபோலவே தம் குடிகளின் நலம் காப்பது மன்னன் ஆற்ற வேண்டிய முதன்மைக் கடமையாக இவ்விலக்கியம் சுட்டுகின்றது (கலித்தொகை, 90). இதன் அடிப்படையில் காணும் போது, சிவனைத் தவிர மற்றொன்றின் மீது பற்று கொள்ளாத சிவனடியார்களுக்கு மன்னன் செய்யும் சேவையானது நாடும், மக்களும் சிவனருள் சிறப்புற்று வாழ வகை செய்யும் என்பது திண்ணம்.

சிவனடியவர்களின் தேவைகளை இம்மன்னவன்பூர்த்தி செய்ததன் மூலம், சிவனடியார்களும் மற்ற சிந்தனை ஏதும் இன்றி மக்களிடையே பக்திப் பெருகிட வேண்டி கோவில் கட்டுதல், ஆலய கும்பாபிஷேகம் செய்தல், ஆலய நிர்வகிப்புக்குப் பணம் கொடுத்தல் போன்ற பல சிவ கைங்கரியங்களைச் செய்துள்ளனர். இதனால் மன்னரால் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளானது மக்களிடையே சிவச் சிந்தனையை மேலோங்கச் செய்து பக்திப் பயிரையும் வளர்த்தது. அவ்விதத்தில் காணும்போது நரசிங்க முனையடுவார் நாயனாரின் சிவத்தொண்டானது சிவச் சிந்தனையை மக்களிடையே மேலோங்கச் செய்ததால் இதுவும் சரியை வழியில் உயர்ந்த தொண்டாகவே போற்றப்பட்டது.

உடல் உழைப்பால் சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்தல்

ஆய்வின் அடிப்படையில் காணும்போது, அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒரேயொரு அடியவர் மட்டும் தமது உடல் உழைப்பின் வழி சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டாற்றியுள்ளார் என்பது அறியப்படுகின்றது. திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார், ஊர் மக்களின் துணிகளை வெளுத்துத் தரும் வண்ணான் தொழிலை மேற்கொண்டவர். அதேவேளையில், சிவனடியார்களின் உடைகளைத் துவைத்துக் கொடுப்பதைத் தமது சிவப்பணியாகவும் மேற்கொண்டு அதனின்றி வழுவாமல் தொண்டு செய்து முக்தி பெற்றவர். இவ்வடியவர் செய்த தொண்டானது, பார்வைக்கு மிகச் சாதாரணமான ஒரு தொண்டாகத் தெரிந்தாலும், அது ஓர் உன்னதத் தொண்டாகவே கருதப்படுகின்றது (திருத்தொண்டர் புராணம், திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார் புராணம்).

சிவனடியார்கள் முப்போதும் சிவச்சிந்தனையில் நிலைபெற்றவர்கள். இவ்வாறு

எப்பொழுதும் சிவச்சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் அடியவர்கள் தங்களின் புற உடல் குறித்தோ அல்லது புற வாழ்க்கை குறித்தோ பெரிதும் எண்ணுவது கிடையாது. ஆனால், இவர்களுக்கும் உலகத் தேவைகள் சில இருக்கும். அவற்றில் ஒன்றுதான் தமது ஆடைகளைத் துவைத்து அணிதல். இக்காரியத்தில் ஈடுபடுவதால் இவர்களின் இடையறாத சிவச்சிந்தனை சற்றே சிதறலாம். ஆனால் அதற்குக்கூட இடம்கொடாமல் இவர்களின் குறிப்பறிந்து இத்தொண்டினைச் செய்ததால்தான் இந்த நாயனார் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்றே அழைக்கப்பட்டார்.

இதன்வழி சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் சிவச்சிந்தனை பாழ்படாமல் இருக்கவும் வகை செய்த சிறப்பு இவரின் தொண்டிற்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. “இறைவனோ தொண்டருள் எதத் தொடுக்கம்” (சோமசுந்தரம், 1996, 120) என்று பாடுவார் ஓளவையார். இதனால் சிவனடியார்களின் மனம் குளிர அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்த திருக்குறிப்புத்தொண்டரும், சிவப்பரம்பொருளின் அருளுக்கு ஆட்பட்டதில் வியப்பில்லை. மேலும் உள்ளத் தூய்மையுடனும் உண்மையான அன்புடனும் செய்யப்படும் எந்தச் செயலும் இறைவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்பது இதன்வழி நமக்குத் தெரியவருகின்றது.

அடியவர்களுக்கான சோதனையும் சாதனையும்

இந்த அடியவர்களின் வாழ்க்கையைப் பெரியபுராணத்தின் துணைகொண்டு பார்க்கும் போது, இறைவன் நாயன்மார்களுக்குப் பல வகையிலும் சோதனைகளைக் கொடுத்தே, பின்னர் ஆட்கொண்டது அறியப்படுகின்றது. இவர்கள் செய்த திருத்தொண்டுகள் யாவும் போற்றுவதுக்குரிய மேன்மையுடையதாக இருந்தபோதிலும், இவர்கள் கொண்ட கொள்கையில் எவ்வளவு உறுதியுடன் இருந்தனர் என்பது உலகுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டே இச்சோதனைகள் யாவும் நிகழ்த்தப்பட்டன. இறைபக்தியில் வைராக்கியம் மிக முக்கியம். பக்தி வைராக்கியம் இல்லாத அடியவர் முக்திக் கனியைச் சுவைத்தல் அரிது.

மேலும் இவர்களுக்கான சோதனைகளும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இது அவரவர் இயல்பிற்கு ஏற்றவாறு இறைவனால் நிகழ்த்தப்பட்டமையாக இருக்கலாம் என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, சிறுத்தொண்டருக்கான சோதனையைக் காணும்போது, இறைவன் இவரிடத்தில் பிள்ளைக்கறி யாசிக்கின்றார். இது யாராலும் சற்றும் சகிக்க முடியாத ஒன்றாக விமர்சிக்கப்படலாம்; ஆனால், இவ்வடியவரின் வாழ்க்கையைச் சற்றே பின்னோக்கிச் சென்று பார்த்தால், இதற்கான விளக்கம் கிடும். சிறுத்தொண்டராக மாறுவதற்கு முன்னர் இவர் ஒரு படைத்தளபதி. போர்க்களங்கள் பல கண்டவர். குருதியும், போரில் வீரர்களை எமனுலகிற்கு அனுப்புதலும் இவருக்குப் புதிதல்ல.

இவர் படைத்தளபதியாக இருந்த காலத்திலும், மன்னவன் பணியை, அவனது ஆணையை இறைப்பணியாக ஏற்றே செயல்பட்டார். இதில் அவருக்கென விருப்பு, வெறுப்பு இருந்ததில்லை. ஏனெனில், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலில் நீதி தவறாத ஆட்சியை வழங்கும் மன்னவன் இறைவனுக்குச் சமமாகவே போற்றப்பட்டான். இதனையே வள்ளுவம்,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்க்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்” (திருக்குறள், 388)

என்கிறது. ஆகவே இந்த நோக்கில் காணும்போது, சிறுத்தொண்டரும் அத்தகைய நிலைப்பாட்டிலேயே தம் கடமைகளைப் பற்றில்லாமல், மன்னவன் பொருட்டு செய்திருக்கின்றார் என அறியப்படுகின்றது. இதனால் போரில் நிகழ்ந்த உயிர்க்கொலையும், குருதியோட்டமும் இவரிடம் சலனத்தைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.

ஆனால் அதே நிலை தம் மகனுக்குத் தன் கையாலேயே வரும் நிலையில், இவரின் பக்தி வைராக்கியம் எப்படி இருக்கும் என்பதைப் பரிசோதிப்பதற்காகவே இத்தகைய திருவிளையாடலை இறைவன் நிகழ்த்தினாரோ என்று கூட எண்ணுவது பிழையாகாது. அதேவேளையில், போரிலே எத்தனையோ உயிர்களை வதைத்த செயல்பாட்டின் துயர அனுபவத்தைத் தம் பிள்ளையை அரிந்து கறி சமைத்ததன் மூலம் இவருக்கு இறைவன் கொடுத்திருக்கலாம் என்று எண்ணுவதிலும் குற்றமில்லை.

இவரைப் போலவே, ஒவ்வொரு அடியவருக்கும் இறைவன் அளித்த சோதனைகளுக்கும் பல உட்பொருளார்ந்த காரணங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இவை அனைத்திலும் மிக முக்கியமானதாகச் சிந்திக்கப்பட வேண்டியது, இவர்களிடம் இருந்த திட சித்தமும், பக்தி வைராக்கியமும் ஆகும். இவர்கள் செய்த சிவத்தொண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் சிவநெறியைத் தழைத்தோங்கச் செய்த போதிலும் இவற்றிற்கும் மேலாக இவர்கள் கொண்ட பக்தி வைராக்கியமே இவர்களை முக்திக்கு இட்டுச் சென்றது எனலாம்.

முடிவுரை

பெரியபுராணத்தின் வழி பல நாயன்மார்கள் சரியையைப் பின்பற்றியே முக்தி அடைந்துள்ளனர் என்பதனை மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விவரங்களின் வழி அறிய முடிகின்றது. உண்மையான அன்போடு இறைத்தொண்டு செய்பவர்கள் இறையருளைக் கண்டிப்பாகப் பெறுவர் என்பதனை நாம் பெரியபுராணத்தின் வழி அறியலாம். இவர்கள் காட்டிய நெறியில் சில தற்காலத்திற்குப் பொருந்துவதாக இல்லாமல் இருப்பினும், இவர்கள் கொண்ட பக்தி வைராக்கியம் எக்காலத்தும் பொருந்துவதாகவே உள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதோடு, மனதுக்கண் மாசிலன் ஆதல் என்பதுவே இறைவனை அடைவதற்கான சிறந்த வழியாக இவ்வடியவர்களின் வாழ்க்கையைத் துணைகொண்டு அறியலாம். இவ்வடியவர்களைப் போலத் தூய உள்ளம் இருப்பின், அங்கு இறைவன் குடிகொள்வான். முக்தியும் இத்தகையோருக்குத் தொலைவில் இல்லை.

Bibliography

- Durgadass, S., K., Swami. (2003). A_upattu Mûvar Kataika7. Chennai: Prema Publication.
- James G, Lochtefeld. 2002. The Illustrated Encyclopedia of Hinduism: N-Z. New York: The Rosen Publishing Group
- Janasakthi, S. (2011). “PeriyapurâGam-Camutâya Nôkkil Ôr Pârvai”, in V.Narayanasaamy, M.Rajantharan, V.sabapathi, G.Sivapalan, GM.Subra, Muthaiya (Eds), PaIiru Tirumu_ai Âyvu Nûl, (pp.358-364). Chennai: Manivasagar Publication.
- Kalittokai.
- Kaliyana Suntharanar. (2000). Ççkki;âr PerumâI Aru7iya TiruttoGmar PurâGam. Chennai: Gan gai Book Centre.
- Nagappan Arumugam. (2008). Cittânta Caivam. Kuala Lumpur: Siva Enterprise.
- Nagappan Arumugam. 2011. Siddhantha Saivam. Kuala Lumpur: Aathi Enterprise.
- Nalva;i.
- Mûturai.
- Rajantharan, M. (2001). “Malçciyat Tami;arimaiyç Pârampariyâ Âmai;iI PayaIpâmmup Pôkku: Ôr Âyvu”, in Uyar Tami;c Cem'malar, (pp.52-56). Coimbatore: Park Publication.
- Rajantharan, M. (2012). Intu Camayam Ôr A_imukam. Petaling Jaya: Malaysia Hindu Sangam.
- Ramadass, V., Sirgazhi. Aru7 Tarum Civa VamivaEka7. Petaling Jaya: Thirumurugan Thiruvakku

Thirupedam.

Sami Sithambaranar. (1994). PeriyapurâGac CintaIai. Kumbakonam: Syamala Thiyagarajan Thiruneri Tamil Publication.

Somasundram, C.,s.,S. (1996). Auvaiç Tami;. Chennai: World Tamil Culture Centre.

Thiruarudpragasa Vallalar. (2013). Tiruvarumpâ Urainamaippakuti. Vadalur: Thiruarudpragasa Vallalar Theivanilayam.

Tirukku_a7.

TiruttoGmar PurâGam.

Tirumantiram.

Vellai Varanan. (2008). PaIiru Tirumu_ai Varalâ_u. Chennai: Saratha Publication.

•

பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்திநெறி

குமரன் இராமையா¹
Kumaran Ramaiya¹

Abstract

The main objective of this Paper is to bring out the features of Devotion in Periyapuranam. Devotion is the love of the human Soul or Mind with God. The basis of devotion is to sacrifice everything unto God selflessly. This Devotion bridges the intensity of human love and God. Periyapuranam shows two ways of Devotion, namely Extreme Devotion and Soft Devotion. Almost one third of the Nayanmars indulge in extreme, blind love while a majority of the rest engage in Soft Love on God. By the term Soft Love, it refers to the four ways of attaining Godliness, viz., Sariyai, Kiriyai, Yogam and Gnanam. Through the method of discourse and critical analysis, the Philosophy and Concept of Saivaite culture are explained in detail.

Key Words : Periyapuranam, Devotion, the Four Ways, Extreme Love, Soft Love

1.0 முன்னுரை

இன்றைய சூழலில் பக்தி என்ற பெயரில் பல கொடுமைகள் தமிழர் வாழ்வின் நடைபெறுவதைக் காணமுடிகின்றது. தற்பெருமைக்கும் புகழுக்கும் சுயநலத்துக்கும் சிலர் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதாய்ப் பக்தி என்ற போர்வையில் நடமாடுகின்றனர். இன்னும் சிலர் பஞ்சமகாப் பாவங்கள் பல செய்து உபகாரமாகப் பக்தி என்ற பெயரில் கடவுளுக்குக் காணிக்கை செலுத்துகின்றனர் (பாலமுருகன், 2013:2). பக்தன் ஒருவன் பக்தி மேலீட்டினால் ஆலயத்தை நாடும் பொழுது அங்கே அர்ச்சனை முதலாகப் பரிகாரம் ஈறாகக் காசு பறிக்கும் வணிகக் கூடங்களாக ஆலயங்கள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன (ஜெயமோகன், 2015:6).

பக்தியைப் பற்றியத் தெளிந்த சிந்தனையைப் பன்னெடுங்காலமாகச் சைவ ஆகமங்கள் வலியுறுத்துகின்றன (குலசீரசிங்கம், 1992:4). முறையான பக்தி மார்க்கத்தைச் சைவ நாயன்மார்கள் பின்பற்றி முக்தியடைந்த நிலையினைப் பக்தி இலக்கியம் பறைசாற்றுகின்றது. பக்தி என்றால் என்ன? யாருக்காக யார் பக்தி செலுத்த வேண்டும்? பக்தி செய்யும் வழிகள் யாவை? என்பன தொடர்ந்து ஆராயப்படுகின்றது.

பக்தி என்ற சொல் உயிர் இறைவனிடத்தில் கொள்ளும் அன்பு என்ற பொருளுடையது. உணர்வுப்பூர்வமாக அன்பின் மூலம் இறைவனை வழிபடுவதே பக்தி (இராசமாணிக்கனார், 2008:112). மனிதனை இறைவனோடு இணைக்கும் உறவுப் பாலமாக அமைவது பக்தி. இறை அன்பு எந்தவொரு நிபந்தனையுமின்றி மனிதனின் இதயத்திலிருந்து வெளிப்படும் மாறாத தூய உணர்வு என்று அறியப்படுகின்றது (கோபாலகிருஷ்ணன், 1990:30).

திருஞானசம்பந்தன் (1973:5) தனது 'Concept of Bhakti' என்ற நூலில், அறிவு நிலையைக் கடந்து இறையை நோக்கிப் பெருக்கெடுக்கும் ஆழ்ந்த சிந்தனையினால் ஏற்படும் அன்புணர்வே பக்தி என்று உரைக்கின்றார். மனிதன் தன்னுடைய முயற்சியில் வெற்றி அடையவும், நன்னெறியில் நடப்பதற்கும், உலகியல் துன்பங்களிலிருந்து விடுபடவும், முக்தியடையவும் பக்தி உறுதுணைபுரிகின்றது (வெள்ளைவாரணன், 1994:67). எனவே, பக்தி

¹The author is a PhD candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya.
kujamasha@gmail.com

என்பது கடவுள்மீது செலுத்தப்படும் தூய அன்பு உணர்வாகும். இது எந்த நிபந்தனையுமின்றி அறிவு நிலையைக் கடந்த என்றென்றும் மாறாத ஆழ்மனத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழும்பும் அன்பு உணர்வு என்று தெளியப்படுகின்றது.

2.0 பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்தி நெறியைப் பற்றிய தரவுகள்

பெரியபுராணம் முழுவதையும் முகிழ்ந்துபார்க்கும்பொழுதுபக்திநெறியேநாயன்மார்களின் வாழ்க்கையில் ஓர் அங்கமாக வெளிப்படுவது புலனாகின்றது. அதற்கான சான்றுகள் கீழ்க்காணும் அட்டவணையில் பிரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 1:

பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்தி நெறி பற்றிய தகவல்களைக் காட்டுகின்றது.

திருமுறை/ புராணம்/ பாடல்	வரிகள்	நாயன்மார்
12:36:56	தனையன் தன்னைத் தந்தைதாய் அரிவா ரில்லைத் தாழாமே எனையிங் குய்ய நீபயந்தான் தன்னை அழைப்ப...	சிறுத்தொண்டர்
12:21:225	மாலைகளுஞ் செம்பொற் றாளே சார்வான திருமனமும் உழவாரத் தனிப்படையும் தாமும் ஆகிப்பார்வாழத் திரு...	திருநாவுக்கரசர்
12:16:12	மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ள நாளும் பூசை வழுவாமே பன்னும்பெருமை அஞ்செழுத்தும் பயின்றே பணிந்து...	முருகர்
12:30:25	கீழ்த் தேவிருக்கை அமர்ந்தருளிச் சிவயோகந் தலைநின்று பூவலரும் இதயத்துப் பொருளோடும் புணர்ந்திருந்தார்	திருமூலர்
12:28:70	சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினில்ஓங் கியஞானம் உவ...	திருஞான சம்பந்தர்
12:24:19	கறிஅமுதங் குதவாதே திருஅமுது கைகூட வெறிமலர்மேல் திருவணையார் விடையவன்தன் அடியாரே பெறலரிய...	காரைக்கால் அம்மையார்

ஆயுர்வேதக் கலைகளிலும் வடமொழிக் கலைகளிலும் புலமை வாய்ந்த பரஞ்சோதியார் என்னும் சிறுத்தொண்டர் படைத்தொழிலிலும் பயிற்சி பெற்ற தகவல் வெளிப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:36:3). சிவபக்தியிற் சிறந்த இவர் சோழ மன்னனிடத்தில் சேனாதிபதியாய் இருந்து வேற்றரசர்கள் பலரைக் கொன்று நாடுகளைக் கைப்பற்றியிருப்பது உணரப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:36:5). வாதாபி போரில் வெற்றி பெற்றதால் பொன்னும் பொருளும் தந்து சிவத்தொண்டு ஆற்ற மன்னர் விடைகொடுத்த செய்தி தெரிய வருகின்றது (பெ.புரா. 12:36:6). சிவத்தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்குங்கால் பைரவ வேடம் பூண்டு வந்த இறைவன் மனித கறியமுது கேட்ட செய்தி புலப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:36:50). எங்குத் தேடியும் சிவனடியார் கேட்டதுபோல, ஐந்து வயது பாலகன் கிடைக்காது போகவே, தனது மகனைத் தாய்ப் பிடிக்கத் தந்தை அரிந்த உண்மை குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பெ.புரா. 12:36:63). இதுபோலவே மிகவும் வன்மையாகப் பக்தியைச் செலுத்தியவர்களுள் கண்ணப்ப நாயனார், இயற்பகை நாயனார், மூர்த்தி நாயனார், கணம்புல்ல நாயனார் போன்ற பலர் அடங்குவர்.

பெற்றோரை இழந்த திருநாவுக்கரசர் சமண சமயத்தில் புகுந்து சமயக் கலைகளில் புலமையுந் தெளிவுங் கண்ட அவருக்கு தருமசேனர் என்னும் பெயர் சூட்டி, குருவாகச்

சமண சமயத்தினர் கொண்டாடிய செய்தி வெளிப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:21:39). சிவநெறியில் நின்ற தமக்கை திலகவதியார் சமணப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடக்கும் தம்பியாரை மீட்டருள இறைவனிடம் வேண்டிய செய்தி புலப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:21:46). இறையருளால் தருமசேனருக்குச் சூலை நோய் வந்து வருந்தி சமண மந்திரத்தில் நோய் தீராததால் திலகவதியாரின் மடம் புகுந்த தகவல் அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:21:62). தமக்கையார் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, தருமசேனர் பற்றருக்கும் பேரருளாளான இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்ய கட்டளையிட்ட உண்மை தெளிவாகின்றது (பெ.புரா. 12:21:65). தமக்கையாருடன் சேர்ந்து கோவில் தொண்டு செய்த போது இறையருளால் சூலை நோய் நீங்கப்பெற்று 'நாவுக்கரசு' என்ற பெயரை இறைவன் வழங்கியது சேக்கிழாரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பெ.புரா. 12:21:74). இறைவனைத் தியானித்தும், வாயால் புகழைப் பாடியும், கைத்தொண்டு செய்தும் தல யாத்திரை மேற்கொண்ட வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது (பெ.புரா. 12:21:74). இதுபோலவே மென்மையான வழியில் நின்றவர்களுள் அப்பூதியடிகள், நமிநந்தி நாயனார், திருநீலநக்க நாயனார் போன்ற பலர் உள்ளனர்.

முருக நாயனார் சோழ நாட்டிலே திருப்புகலூரிலே தோன்றியவரென்று அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:16:6). சிவபக்தியிலும் அடியார் பக்தியிலும் சிறந்த இவர் நாடோறும் வைகறையில் எழுந்து நீராடி திருநந்தவனம் புகுந்து கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்னும் நால்வகைப் பூக்களைக் கொய்து வந்து அதனைக் கொண்டு இண்டை, தாமதம், கண்ணி, பிணையல் முதலிய மாலைகள் தொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாற்றும் செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பெ.புரா. 12:16:8). நெஞ்சங் குழைத்து உருகி அஞ்செழுத்து ஓதி, திருத்தொண்டு செய்துவந்த தகவல் தென்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:16:12). இதுபோலவே, சிவபூசையில் ஈடுபட்டுத் திருஞானசம்பந்தர், உருத்திர பசுபதி நாயனார் போன்ற பலர் உளர்.

பொதிகைமலையை அடையபலநகரங்களைக்கடந்துசெல்லும்போதுதிருவாவடுதுறையை அடைந்து காவிடிக் கரையினிலே பசுக் கூட்டங்கள் இடையனை இழந்து துன்பத்தில் வருந்திய காட்சியைத் திருமூலர் கண்ட செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பெ.புரா. 12:30:12). பசுக்களின் துயரை நீக்க வேண்டி, கருணையோடு சிவயோகி திருமூலர் தமது உடலை ஓரிடத்தில் சேமித்து வைத்துக் கூடு விட்டுக் கூடு பாய்ந்து இடையன் உடலை உயிர்ப்பித்த தகவல் தெரிய வருகின்றது (பெ.புரா. 12:30:14). தனக்கும் இடையனின் மனைவிக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லையென திருமூலர் தெளிவுபடுத்தித் தமது உடல் மறைத்து வைத்த இடத்திற்குச் சென்ற செய்தி தென்படுகிறது (பெ.புரா. 12:30:22). சேமித்த உடல் தேடிக் காணாமல் தியானித்து, சிவாகமத்தின் மெய்ப்பொருளைத் தம் வாயிலாகத் தமிழில் வெளியிட வேண்டி உடலை மறைத்து சிவபெருமான் திருவருள் புரிந்துள்ளதை விளங்கித் தெளிந்த உண்மை பதிவாகியுள்ளது (பெ.புரா. 12:30:23). திருமூலர் திருவாவடுதுறை கோயிலின் மேற்புறத்திலுள்ள அரசமரத்தடியில் அமர்ந்து மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத்தில் திளைத்து, ஆண்டுக்கு ஒரு மந்திரமாகத் 'திருமந்திரம் மூவாயிரம்' உருவாகிய குறிப்பு வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது (பெ.புரா. 12:30:23). சிவயோகத்தில் ஒன்றிய பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார், உருத்திர பசுபதி நாயனார், கழறிற்றறிவார் நாயனார், தொகையடியார்களுள் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் போன்றவர் ஆவர்.

சைவ நெறியை நிலைநாட்ட ஒரு புதல்வரைச் சிவனிடம் தவங்கொண்டதன் பயனாகச் சிவபாத இருதயர் பகவதியார் தம்பதியருக்குத் திருஞானசம்பந்தர் அவதரித்தத் தகவல் அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:34). சிவபாத இருதயர் வழக்கம்போல் நீராடப் போகும்போது, மூன்று வயது நிரம்பிய பிள்ளையாரும் தொடர்ந்துபோய் பிரம்ம தீர்த்தக் கரையை அடைந்து தகப்பனார் குளத்தில் மூழ்கி நீராடி வரும் வரையில் கரையிலே பிள்ளையாரை விட்டுச்

சென்ற செய்தி அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:59). தந்தையாரைக் காணாத பிள்ளையார் சிவனை வழிபட்ட முன்னுணர்ச்சி மூண்டெழுந்து அழத் தொடங்கிய குறிப்பு புலப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:61). பிள்ளையாரின் பழந்தொண்டைக் கருதி, சிவபெருமான் உமையுடன் காட்சித் தந்து முலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்தாட்டியது உணரப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:68). கரைக்கு வந்த தந்தையார் பிள்ளையாரின் எச்சில் பாலைக் கண்டு பாலூட்டியவரைக் காட்டச் சொல்லிக் கோலோச்சிய செய்தி அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:85). சிவஞான சம்பந்தர் தன் விரலினாலே அம்மை அப்பரைச் சுட்டி 'தோடுடைய செவியன்' என்று பாடி, பதிலுரைத்தக் குறிப்பு புலப்படுகின்றது (பெ.புரா. 12:28:—). இதுபோல ஞானம் அடையும் முயற்சியில் பல நாயன்மார்கள் சரியை, கிரியை, யோக நெறியில் நின்று ஒழுகிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சுட்டுகின்றன.

3.0 பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்திநெறி பற்றிய பகுப்பாய்வு

இனி பக்தியைப் பற்றிய கருத்துகள் இருநிலைகளில் விவாதிக்கப்படுகின்றன.

1. வன்பக்தி
2. மென்பக்தி

பக்தியின் இருநிலைகள்

பெரியபுராணம் முழுவதிலும் சிவனடியார்களின் பக்தித் திறம் பரவலாக வெளிப்பட்டு நிற்பதை அறிய முடிகின்றது. நாயன்மார்களின் பக்தித் திறத்தை வன்பக்தி, மென்பக்தி என்ற இருநிலைகளில் பகுத்துக் கூறலாம். கடின நடவடிக்கைகளைக் கொண்ட திண்மையான செயல்பாடுகள் வன்பக்தியாக வெளிப்படுகின்றன (கணபதி, 2005:152). பெரியபுராணத்தில் சிறுத்தொண்ட நாயனார் தனது பிள்ளையை அரிந்து கறியமுது சிவனடியாருக்கு அளித்தது; கண்ணப்ப நாயனார் தன் கண்ணைத் தோண்டி சிவலிங்கத்தில் அப்பியது குறிப்பிடத்தக்க வன்மையான நடவடிக்கைகளாகும். அதுபோல, அடியார் தொண்டு; பூமாலை தொடுத்துப் பூசை வைப்பது; மந்திரங்களை ஜெபித்து இறைவனை வழிபடுவது; யோக நிலையில் இறைவனைத் தியானிப்பது முதலியன கருணையும் மனிதநேயமும் கலந்த செயல்பாடுகளாக விளங்குவதால், மென்பக்தி என வழங்கப்பெறும் (நாகசுவாமி, 1989:29). திருநாவுக்கரசு நாயனார், முருக நாயனார், திருமூல நாயனார் போன்றோர் இவ்வகையான மென்பக்தி செலுத்தி, இறைவனை அடைந்த வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இருபத்தொரு நாயன்மார்கள் வன்பக்தியும் நாற்பத்திரண்டு நாயன்மார்கள் மென்பக்தியும் செலுத்திய பகுப்பு தெரிய வருகின்றது. இத்தரவுகள் பின்வரும் அட்டவணையில் காண்க :-

அட்டவணை 2:

பெரியபுராணத்தில் வன்பக்தியும் மென்பக்தியும் கொண்ட நாயன்மார்கள்

பக்தி வகை	நாயன்மார்கள்	செயல்பாடுகள்
வன்பக்தி 21 நாயன்மார்கள் 33.3%	கண்ணப்பர்	தனது கண்ணைத் தோண்டி சிவலிங்கத்தில் அப்பினார்.
	சிறுத்தொண்டர்	தனது ஐந்து வயது மகனை அரிந்து சிவனடியார்க்குக் கறியமுது படைத்தார்.
	இயற்பகையார்	தன் மனைவியைச் சிவவேதியருக்குத் தானமாக வழங்கி தடுத்தவர்களை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினார்.
	மூர்த்தியார்	இறைவனுக்குச் சந்தனக்காப்பு அளிப்பதற்குச் சந்தனக் கட்டை கிடைக்காததால் தன் முழங்கையைச் சந்தனப்பாறையில் தேய்த்தார்.
	திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	சிவனடியாரின் அழுக்குக் கந்தல் துணியைத் துவைத்தும் பேய் மழையில் நனைந்ததனால் அவர் உடல் குளிரில் நடுங்கச் செய்ததால் சலவைக் கரும்பாறைக் கல்லில் தலையை முட்டி உடைத்து உயிர் மாய்க்கத் துணிந்தார்.
	கழற்சிங்கர்	பல்லவ மன்னன் கழற்சிங்கரின் துணைவியார் இறைவனின் அர்ச்சனைக்குள்ள வண்ண மலர் ஒன்றை முகர்ந்ததால் செருத்துணை நாயனார் மூக்கைச் சீவினார். ஞாயம் விளங்கியதும் அரசர் அரசியாரின் கையைத் துண்டித்தார்.
	கலியார்	இறைவனின் திருக்கோயிலில் விளக்கிடுவதற்கு எண்ணெய் வாங்கப் பொருளின்றி வறுமையாகித் தன் கழுத்தை அறுத்து உதிரத்தை வார்க்க முயன்றார்.
	கோட்புலியார்	பசிக்கொடுமையால் கோட்புலியாரின் உறவினர்கள் அடியார் பூசைக்குச் சேமித்த நெற்குவியலை எடுத்துண்டதை அறிந்தவுடன் சினந்து சுற்றத்தார் அனைவரையும் வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினார்.
	புகழ்ச்சோழர்	புகழ்ச்சோழ மன்னன் தனக்குக் கப்பம் கட்டத் தவறிய அதிகன் என்ற சிற்றரசனுடன் போரிட்டு, மாண்ட வீரர்களுள் ஒரு தலையில் சடைமுடி கண்டுப் பாவ உணர்ச்சி மேலிட்டு, அத்தலையைப் பொற்தட்டில் சுமந்து அக்கினிக்குண்டத்தை வலம் வந்து தீக்குளித்தார்.

செருத்துணையார்	பல்லவப் பேரரசன் காடவர்கோன் கழற்சிங்கனுடைய பட்டத்து இராணி அர்ச்சனைக்குரிய வண்ண மலரை முகர்ந்ததால் அரசியாரின் மூக்கைச் சீவினார்.
ஏனாதிநாதர்	வாட் பயிற்சியளித்து வந்த ஏனாதியாரை வீழ்த்த எண்ணிய அதிசூரன் திருவெண்ணீறு வேடமிட்டுப் போரிடும் போது தகுந்த சமயத்தில் கேடயத்தைக் களைந்து சிவவேடத்தைக் காட்டியதால், ஏனாதியார் பக்திக்குத் தலைவணங்கி எதிரியின் வாளால் குத்துண்டு இறந்தார்.
சத்தியார்	சிவனடியார்களை யாரேனும் பழித்தும் இகழ்ந்தும் பேசினால் அக்கணமே அவர்களுடைய நாவினைக் குறட்டினால் பிடித்து அரிவார்.
கணம்புல்லர்	இறைவனின் கோயிலில் விளக்கு எரித்து வந்த இவர், வறுமையினால் கணம்புல்லைத் திரியாக வைத்தும் வெகுநேரம் எரியாததால் தன் தலைமுடியைத் திரியாக்கி எரியவிட்டவர்.
மெய்ப்பொருளர்	மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடம் போரில் தோற்றுப் பகைமை கொண்ட முத்தநாதன் வஞ்சகமாக சிவ வேடம்பூண்டு அரண்மனையினுள் நுழைந்து கையிலுள்ள புத்தக முடிப்பினுள்ளிருந்த கத்தியினால் குத்தியும் பாதுகாப்பாகப் பகைவனை அனுப்பி வைத்தார்.
சாக்கியர்	சிவலிங்கத்தின் மீது நாடோறும் கல்லெறிந்து வழிபட்டவர்.
மானக்கஞ்சாரர்	மகளின் திருமணத்தன்று வந்த அந்தணர் மணப்பெண்ணின் கூந்தலைப் பஞ்சவடிக்கு ஆகுமெனக் கேட்டதும் கத்தியெடுத்து நெடுங்கூந்தலை அரிந்து அமங்கலச் செயலைச் செய்தார்.
அரிவட்டாயர்	இறைவனுக்கு ஊட்ட செந்நெல் அரிசியும், மாவடுவும், செங்கீரையும் கூடையில் சுமந்து செல்லும்போது கால் தளர்ந்து விழுந்ததால் மனந்துவண்டு அரிவாளினால் கழுத்தை அரிந்தார்.
அப்பூதியடிகள்	அப்பருக்கு அமுது பரிமாற வாழையிலை கொண்டு வரப்போன அப்பூதியடிகளின் முத்த மகன் பாம்பு தீண்டி இறந்த செய்தியை மறைத்து சிவனடியாருக்குத் திருவமுது படைத்தார்.
கலிக்கம்பர்	திருவமுது உண்ணவந்த அடியார்களின் திருவடிகளைத் துணைவியார் நீர் வார்க்கக்

		கழுவி கொண்டிருந்தபோது தங்களிடம் ஏவலராயிருந்து வெறுத்துச் சென்ற ஒருவருக்கு நீர்வார்க்கத் தயங்கியதால் மனைவியின் கையை வாளினால் வெட்டினார்.
	சண்டேசுரர்	சிவலிங்கத்திற்கு பாலாபிஷேகம் செய்வதற்கு வைத்திருந்த பாற்குடத்தைக் காலால் இடறிய தந்தையின் காலை வெட்டினார்.
	எறிபத்தர்	சிவகாமியாண்டார் கொண்டுவந்த பூசைப் பூக்களை மதயானை சிதைத்ததால் எறிபத்தர் யானையையும் மூன்று பாதுகாவலர்களையும் பாகர் இருவரையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.
மென்பக்தி 42 நாயன்மார்கள் 66.7%	இசைஞானியார்	சடையனாரின் மனைவியாகிய இவர் சுந்தரமூர்த்தியாரைச் சைவ உலகிற்கு ஈன்றளித்தவர்.
	திருநாவுக்கரசர்	சிவனுக்குப் பாமாலை பாடி, உழவாரத் தொண்டு செய்தவர்.
	மங்கையக் கரசியார்	பாண்டிய மன்னனோடு மக்களையும் சைவத்திற்கு மாற்றிய உத்தமியார்.
	விற்றன்மிண்டர்	சிவனை வணங்குமுன் சிவனடியாரை வணங்குபவர்.
	சோமாசிமாறர்	திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து சிவனடியவர்களுக்கு திருவமுதளிப்பவர்.
	திருஞானசம்பந்தர்	மூன்று திருமுறைகளை வழங்கி, சைவம் தழைத்தோங்கச் செய்தவர்.
	திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	திருஞானசம்பந்தருடன் இணைந்து திருத்தலங்களில் யாழிசைத்தவர்.
	திருநீலகண்டர்	சிவனடியார்களுக்குத் திருவோடு செய்தளித்தது.
	முருகர்	பல்வகை மலர் கொய்து விதவிதமாய் மாலை கட்டி இறைவனுக்குச் சாற்றியவர்.
	நமிநந்தி அடிகள்	சிவாலயங்களில் விளக்கு ஏற்றியவர்.
	அமர்ந்தியார்	ஆடைகளும் கோவணமும் சிவனடியாருக்கு வழங்கியவர்.
	ஏயர்கோன் கலிக்காமர்	சிவாலயங்களில் திருத்தொண்டு செய்பவர்.
	சூற்றுவர்	ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து, சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்தவர்.
	சுந்தரமூர்த்தியார்	சிவத்தலங்களில் திருப்பாட்டு பாடி, சக மார்க்கத்தில் பக்தி செலுத்தியவர்.
	கழறிற்றறிவார்	சிவாலயத்தில் திருத்தொண்டு செய்தவர்.

பெருமிழலைக் குறும்பர்	சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து திருவமுது செய்விப்பவர்.
இளையான் குடிமாறர்	இல்லத்திற்கு வரும் சிவனடியவர்களுக்குப் பூசனை செய்து திருவமுது அளிப்பவர்.
அதிபத்தர்	தான் பிடிக்கும் முதல் மீனை இறைவனுக்குத் தானம் செய்தவர்.
புகழ்த்துணையார்	சிவாகம விதிப்படி சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தவர்.
குலச்சிறையார்	சிவனடியவர்களை வணங்கி இன்னமுது அளித்த பாண்டிய நாட்டு அமைச்சராவார்.
குங்கிலியக்கலயர்	சிவபெருமானுக்கு விதிப்படி தூபமிடும் திருப்பணியை மேற்கொண்டவர்.
உருத்திர பசுபதியார்	மனம், வாக்கு, மெய்யால் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை ஓதி சிவத்தொண்டு ஆற்றியவர்.
திருநாளைப் போவார்	சிவாலயங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை இலவசமாகத் தந்துதவிய சிவபக்தராவார்.
நரசிங்க முனையரையர்	சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது அளித்து நூறு பொற்காசுகளையும் கொடுத்தவர்.
திருமூலதேவர்	யோக நிலையில் மூவாயிரம் பாக்களைக் கொண்ட திருமந்திர மாலை அளித்தவர்.
நின்றசீர் நெடுமாறர்	சம்பந்தர் தந்த திருநீற்றால் கூன் நீங்கி, சிவநெறியில் அரசாண்டவர்.
இடங்கழியார்	சிவாலயங்களில் அர்ச்சனை செய்து திருவமுதும் பொருள்களும் அளித்தவர்.
பூசலார்	சிவபெருமானுக்கு மனத்திலே திருக்கோவில் கட்டி வழிபட்டவர்.
ஐயடிகள் காடவர் கோனார்	சிவாலயங்கள் எழுப்பி அரசரிமை துறந்து, தல யாத்திரை மேற்கொண்டு சேத்திர வெண்பா அருளியவர்.
ஆனாயர்	புல்லாங்குழலில் ஐந்தெழுத்து மந்திரமோதி இசையால் இறைவனை வசப்படுத்தியவர்.
சிறப்புலியார்	சிவனடியார்கள் மீது பேரன்பு கொண்டு எதிர்கொண்டு வணங்கி, திருவமுது அளித்தவர்.
மூர்க்கர்	சிவனடியவர்களுக்கு அமுதூட்டி பின்னர்தான் அமுதுண்ணும் பண்பினர்.
சடையர்	உலகெலாம் மெய்ஞ்ஞான ஒளி பரப்பிய சுந்தரரை மகவாகப் பெற்றுத் தந்தவர்.
வாயிலார்	சிவனை மனத்திலே பூசித்து மௌனமாய் சிவபக்தியில் திளைத்தவர்.

திருநீலகண்டர்	சிவனடியார் அமுதுண்ண சிறந்த திருவோட்டினைச் செய்து வழங்கியவர்.
காரியார்	மூவேந்தர்களிடம் காரிகோவை பாடி பொருள் பெற்று சிவாலயங்களை அமைத்தவர்.
கோச் செங்கட்சோழர்	சிவபக்தியில் மூழ்கி, சிவாலயங்களைக் கட்டித் தந்தவர்.
கணநாதர்	ஆலயங்களில் சரியைத் தொண்டு செய்து பல திருத்தொண்டாளர்களை உருவாக்கியவர்.
காரைக்கால் அம்மையார்	இசையால் இறைவனைப் பணிந்து அடியார் சேவை செய்து புனித நூல்களை அருளியவர்.
தண்டியடிகள்	குருடரானாலும் கோயில் தொண்டில் இறங்கி அடியார் சேவை செய்தவர்.
நேசர்	சிவனடியார்களுக்கு உடையும் கோவணமும் நெய்து வழங்கியவர்.
முனையடுவார்	பகைவர்களைப் போரில் வென்று பெற்ற பெருநிதியைச் சிவனடியாருக்கு வழங்குபவர்.

‘அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்; அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்’ என்பது திருமுலரின் வாக்கு (திருமந். முதல் தந்.10:21:1). பாலும் நீரும் கலந்ததுபோல நெருப்பும் வெப்பமும் பிரிக்கவியலாதது போல இறைவனின் திருவருளே அன்பு என்று உணரப்படுகின்றது. அன்பின் வலிமையை வலியுறுத்த, அன்புடையார் எலும்பையும் பிறர்க்குத் தருவரென்றும் ஆருயிரோடு கலந்த உணர்வே அன்பென்று வள்ளுவர் பறைசாற்றுவது உணரப்படுகின்றது (திருக்குறள், அதி.8, 72). நீண்டகாலமாகத் தமிழர் பண்பாட்டில் விரவிக் காணக்கிடக்கின்ற வாழ்வியல் ஒழுக்கங்கள் அகமும் புறமும் என்ற அறமும் மறமும் அருங்கலவையாக ஈரமும் வீரமுமாக மிளிர்ந்தன (முகில் தமிழ்ச்செல்வன், 2011:208). தமிழர்களின் அன்புநெறியாகிய ஈரத்தைத்தான் தங்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகவே கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருந்த உண்மையை மறுக்கவியலாது. திருவள்ளுவர் அன்பும் அறனும் மனிதநேயத்தை வழிநடத்தும் இரு அச்சாணிகளாகக் குறிப்பிடுகின்றார் (திருக்குறள், அதி.5, 45). உயர்ந்த நிலையில் விரிந்து கிடக்கின்ற பண்பாட்டு விழுமியமாகத் திகழும் இறைபக்தி இன்று பழுதடைந்து காய்ந்து தோய்ந்து கிடப்பது வருத்தத்திற்குரியது. 67சதவிகித பெரியபுராண நாயன்மார்கள் மென்பக்தியான அன்பு நெறியிலேயே பக்தியைச் செலுத்தி வந்துள்ள தகவல் அறியப்படுகின்றது. எனவே, மென்பக்தியே நாயன்மார்களின் பக்தி மரபு. அன்பு நெறியே மிதமான பக்தியும் கூட என்ற தெளிவு வெளிப்படுகின்றது.

1. வன்பக்தி

கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்தான் வடநாட்டு சைவமான காளாமுகம், பாசுபதம், காபாலிகம் போன்ற வன்மையான நடவடிக்கைகளைக் கொண்ட பிரிவுகள் தமிழகத்தைச் சூழ்ந்தன (பத்மாவதி, 2003:61). கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தொல்காப்பியம், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் வாழ்வியலில் அன்பு நெறி பண்பட்டு விளங்கியதை மெய்ப்பாட்டியலில் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது உணரப்படுகின்றது (வையாபுரிப்பிள்ளை,

1955:67). எனவே, நாயன்மார்களின் வாழ்வியலில் அன்பு நெறி மேலோங்கி நின்ற உண்மையை நிராகரிக்க முடியாது. சிறுத்தொண்ட நாயனார் பைரவ கோலத்தில் வந்த சிவனடியாருக்குப் பிள்ளைக்கறி அமுது படைத்ததற்கு உண்மையான பக்தியே காரணமாகும்.

வடக்கிலிருந்து வந்த சிவனடியார் காபாலிக சைவத்தைப் பின்பற்றி, மனித நரபலி கேட்ட செய்திபெரியபுராணத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது(பெ.புரா.12:36:50). அன்புநெறியைக்கையாண்ட சிறுத்தொண்டர் கூடவே கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக நிற்பது அறியமுடிகிறது. சிவத்தின்மீது அன்பும் கொள்கைப் பிடிப்பும் வலுத்திருந்ததால் சிறுத்தொண்ட நாயனார் தன் ஐந்து வயது மகனைப் பலியிட முனைந்த நிலை உணரப்படுகின்றது (பெ.புரா.12:36:64). இதுபோன்ற வன்பக்தி செலுத்தியவர்கள் ஒரு சிலரே என்றாலும் அவர்களுடைய மெய்யன்பின் பலனாக இறைவன் அருள் பாலித்த திறமும் அறியப்படுகின்றது. இன்றைய பகுத்தறிவு காலத்தில் பக்தி நிலை மிதமான போக்கில் கையாளப்படுவதே அறிவார்ந்த வழியாகும். மெய்கண்டார் அன்பு நெறியினை 'அவனே தானே அந்நெறி' என்று விளக்கப்படுத்துகின்றார் (ஆனந்தராசன், 2007:74). சிறுத்தொண்டரின் உறுதியான வைராக்கிய அன்பினை அவருடைய வாழ்வியல் வரலாற்றில் நிகழ்ந்த அற்புதங்களின் உட்கருத்தாக உணர வேண்டுமேயன்றி அதனை அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆகவே, பக்தி என்ற பெயரில் வன்மையான நடவடிக்கைகளைத் தவிர்த்து, சைவ சித்தாந்தம் வலியுறுத்தும் அன்பு நெறியைப் பின்பற்றுவதே சரியானதும் முறையானதும் என்று விளங்குகின்றது.

ஐக்கிய நாட்டு மனித உரிமை மீறல் எட்டாவது விதி மனிதநேயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட கொடூர்ச் செயல்களுக்கு மரண தண்டனை உட்பட கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்க வழிகோலுகின்றது (கெ.ஏ. மைக்கல், 2006:58). பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்ப நாயனார் சிவலிங்கத்திலுள்ள கண்களில் வழிகின்ற இரத்தத்தை நிறுத்துவதற்குப் பச்சிலை மருத்துவம் கண்டும் நிற்காததால் தனது வலக் கண்ணைத் தோண்டி அப்பிய தகவலைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். எவ்வகையான சோதனை வந்தாலும் அடிப்படை மனித உரிமை மீறல் நடக்கக்கூடாது என்பது இன்றைய அனைத்துலக நாடுகளின் சட்டமாகும்.

கண்ணப்ப நாயனாருக்கு இறைவனே நேரில் வந்து பக்தியைச் சோதித்தாலும் கொடூர்ச் செயலுக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கக்கூடாது என்பது நிதர்சனமான உண்மை. இதற்குக் காரணம் சைவ சமயம் வன்முறைகளுக்கு எதிரானது என்பதை அன்பே சிவம்; வினைப்பயன்; வீடுபெறு; மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்று பல உயர்ந்த தத்துவங்களைக் கொண்டது. கண்ணப்பர் செய்த கொடூரமான செயல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமே தவிர அதனைப் பின்பற்றுவதினால் சமய வளர்ச்சியிலும் சமூக வளர்ச்சியிலும் பின்னடைவுதான் ஏற்படும்.

செந்தமிழ் வித்தகர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் (1999:452) அறிவின் துணையை நாடாத பக்தியானது மூடபக்தியாய், வெறித்தனமாய், கொடூர்ச் செயல்களில் தனக்கும் பிறருக்கும் தீங்கிழைக்கும் நிலையில் ஒருவனைக் கொண்டு செலுத்திவிடும் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார். கண்ணப்ப நாயனாரின் உண்மை அன்பும் மனவுறுதியும் நிச்சயமாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டுமே தவிர அவருடைய கொடூர்ச் செயலை அல்ல. உமையாளின் கருங்கூந்தலிலும் இயற்கையில் மணம் இல்லை என உறுதிபடக்கூறி 'நெற்றிக்கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே' என நக்கீரன் இறைவனை நோக்கிக் கூறினான் (திருவிளையாடற் புராணம், 3:52:2538). இங்கே நக்கீரனின் உண்மை அன்பு ஒரே சீராக இருப்பதை இறைவனே தவறு இழைத்தாலும் குற்றத்தைச் சுட்டி நீதியை நிலைநாட்டியப் பாங்கு எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியதாகும். எனவே, எது வந்தாலும் வன்முறையைக் கையாளக்கூடாது என்பது தெளிவாகின்றது. அதேவேளையில், கண்ணப்பரின் பக்தித் திறமும் மனவுறுதியும் கொள்கைப் பிடிப்பும் இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தூண்டுதலாக அமைகின்றது என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக் கிடையாது.

2. மென்பக்தி

மென்பக்தியினை சைவ நாற்பாதங்கள் வழியாக நாயன்மார்கள் புலப்படுத்தியிருப்பதைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற அடிப்படையில் விவாதிக்கப்படுகின்றன.

(அ) சரியை

கி.மு.6ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடங்கி சமணர்களின் ஆதிக்கத்தால் பல சிவன் கோயில்கள் பாழடைந்து கிடந்தன (வேலுப்பிள்ளை, 1985:36). அவற்றைப் புதுப்பிக்க வேண்டியதன் முக்கியத்தையும், இறைவன் குடிகொண்ட ஆலயத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உலகுக்கு உணர்த்துவதற்காகவே அப்பரடிகள் கோயில்களில் முளைத்திருந்த புல்பூண்டுகளைத் தம் கரங்களால் களைந்து கோயிலைத் தூய்மையாக்கித் திருப்பணியைத் தொடங்கி வைத்தார் (மஞ்சளா, 2004:24). இன்றைய காலகட்டத்தில் தொண்டு நெறி கோவிலையும் தாண்டி மனித குலத்திற்கே அடிப்படைத் தொண்டாக உலகளாவிய நிலையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. தொண்டு நெறி என்பது நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ பேறு குறைந்தவர்களுக்குப் பணம், பொருள், நேரம், சேவை ஆகியவற்றை மனமுவந்து கொடுக்கும் செயல்பாடுகள் ஆகும் (ஜோசப் மெத்தியூ, 2000:26).

மலேசியா உட்பட பல நாடுகளில் பணமாகக் கொடுத்து, தொண்டாற்றி வருபவர்களுக்கு அரசு வரிவிலக்கு அளித்துத் தொண்டு நெறியை ஊக்குவிக்கின்றது. தொண்டூழிய அடிப்படையில் சேவை செய்வதினால் மனம் வளமாகி, தியாக உணர்வு மேம்பட்டு, வாழ்க்கை திருப்திகரமாக விளங்கும் (சோ. கங்கா, 1996:27). தொண்டு நெறியினால் சமூகத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை அறிந்து மற்றவர்களுக்கும் விழிப்புணர்வு ஊட்டுவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. பெரியபுராணத்தில் திருநாவுக்கரசரைக் குருவாக ஏற்றுத் தண்ணீர் பந்தல் முதலிய தொண்டாற்றிய அப்பூதியடிகளின் பக்தி சான்றளிக்கின்றது (பெ.புரா.12:25:12).

ஒருமுறை திருப்புகலூரில் அப்பரடிகள் உழவாரப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த போது, சிவபெருமான் அவரைச் சோதிப்பதற்காக, குப்பைகளோடு பொன்னையும் ஓட்டையும் அவர் கண்ணில் படும்படியாகச் செய்த தகவல் அறியப்படுகின்றது (பெ.புரா.12:21:416). ஆனால் அப்பருடைய சொல், சிந்தை, செயல் எல்லாம் சிவமயமாகவே இருந்ததால், பொன்னையும் ஓட்டையும் சமமாகவே பாவித்து, புல்லோடும் கல்லோடும் சேர்த்து அங்கிருந்த பொய்கையிலே எறிந்தாராம் (பெ.புரா.12:21:417). அப்பரின் மனம் பிறழாத, நீங்காத பக்தியையும் உடனுரைமையும் நேர்மறையான சிந்தனையும் உயரிய பண்பாக இங்கு சுட்டப்பட வேண்டியதாகும். இதுபோல, தொண்டு நெறியில் நிற்பவர்களுக்கு ஆன்மிக நம்பிக்கை வலுப்பெற்று மனவமைதி கிடைப்பது உறுதியாகின்றது.

(ஆ) கிரியை

அகச்செயல்பாடுகள் பக்தி செலுத்துவது கிரியை நெறி என்று வழங்கப்படுகின்றது. அபிசேகம் செய்து மலர் மாலை சாற்றி மந்திரங்கள், பதிகங்கள் பாடி, அகத்திலும் புறத்திலும் ஆகமச் சடங்குகள் செய்தலே கிரியை வழி பக்தி செலுத்தும் முறையாகும் (முருகானந்தம், 2008:74). திருஞானசம்பந்தர் கிரியை நெறியில் நின்று தாமே மந்திரங்களைச் சொல்லி, தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடிய செய்தியைப் பெரியபுராணம் குறிக்கின்றது (பெ.புரா.12:28:295). தினமும் இறைவனுக்குத் தவறாமல் அர்ச்சனை செய்பவரே கிரியை நெறியில் பக்தி செலுத்துபவர் என திருமுலர் உரைக்கின்றார் (திருமந்திரம் 10:5:5).

பல காலமாக கிரியை சடங்குகள் பார்ப்பனரின் வளைக்குள் சிக்கி, வருணாசிரமப்பிரிவுகளை ஏற்படுத்தித் தமிழர்களின் பண்பாட்டில் விழுமி நிற்கின்ற பக்தி கடத்தப்பட்டிருக்கின்றது. தாங்களே இறைவனுக்கு அர்ச்சனையும் பூசையும் செய்யத் தகுதியானவர்களென்று சொல்லி வறுமையிலும் ஏழ்மையிலும் வாடிய தமிழர்கள் நயவஞ்சகமாக ஏமாற்றப்பட்டிருக்கின்றனர்

(சித்திரலேகா, 1999:92). ‘சலம் பூவோடு தூபம் மறந்தறியேன், தமிழோடு இசைப்பாடல் மறந்தறியேன்’ என்று திருநாவுக்கரசர் உருகிப் பாடியுள்ளார் (அப்பர் தேவாரம், 4:1:6). இதன்வழி தமிழர் பண்பாட்டில் நீர், மலர், சாம்பிராணி புகை போன்ற பொருள்களைப் பயன்படுத்தி தமிழிலேயே தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடிப் பக்தி செலுத்த முடியுமென்பது உறுதியாகின்றது.

இன்று பார்ப்பனரின் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் கிரியை முறைகள் மேலும் பல சடங்கு சம்பிரதாயங்களைக் கூட்டி பணம் சம்பாதிக்கும் வணிகத் துறையாகப் பக்தி உருமாற்றம் பெற்றிருப்பதை அனைவரும் உணர வேண்டும் (சுதா, 2014:1). கிரியை சடங்குகள் எதுவாக இருந்தாலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை விட்டகலாத ஆகம முறைப்படி செயல்படுத்தினால் சாலச்சிறந்த வழியென உணரப்படுகின்றது (ந.சி. கந்தையா, 2003:34). எனவே, எளிமையாக உள்ளன்போடு செய்யப்பெறும் கிரியை முறையே இறைவனை அடையும் பக்தி மார்க்கம் என்பது தெளிவாகின்றது.

(ஔ) யோகம்

புலன்களை அடக்கி உயிர் இறையோடு ஒன்றிக்கும் தியானம், யோகாசனம் போன்றவற்றில் இரண்டறக் கலந்து செய்யப் பெறுகின்ற செயல்பாடுகள் யோக நெறி எனப்படும் (குமாரவேல், 2005:68). யோக நெறியில் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து திருமந்திர பாமாலையை அருளிய சித்தர் திருமூலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை 28 பாடல்களில் சேக்கிழார் புராணத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். எட்டு படிமுறைகள் ஒருங்கிணைந்த பூரணமான யோக நெறி அட்டாங்க யோகம் என்று வழங்கப்படுகின்றது (சரஸ்வதி, 1988:72). இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி ஆகியவை அந்த எட்டு உறுப்புகளாகும் (திருமந்திரம், 3:554). இங்கு ‘அட்ட’ என்றால் எட்டு என்றும், ‘அங்கம்’ என்றால் பகுதி என்றும் பொருளுணர்த்தி எட்டு பகுதிகளையுடையதால் அட்டாங்க யோகம் எனப் பெயராயிற்று. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் ஒன்றித்தலுக்கான பயிற்சிப் படிகளே யோகம் எனப்படுகின்றது (கோமதி சூரியமூர்த்தி, 2009:171).

கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே யோக நெறி திராவிட பண்பாட்டு விழுமியமாக இருந்துள்ளதை மொகஞ்சதாரோ கல்வெட்டுகளில் கண்களை மூடித் தியான நிலையில் யோகி ஒருவர் தாமரை வடிவில் அமர்ந்திருந்த முத்திரை சான்று பகருகின்றது (பால் புருந்தன், 1981:29). சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிடப் பண்பாட்டோடு தொடர்புடையது என்பது அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் பாண்டிய நாட்டுத் தொன்மங்களோடு ஒற்றுமை காணப்படுகிறதென உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது (மகாதேவன், 2010:24). பகவத் கீதையில் யோக நெறியைக் கர்ம யோகம் (செயல்), பக்தியோகம் (அன்பு), ஞானயோகம் (அறிவு) என மூன்று வகைகளாகப் பிரித்து விளக்கப்படுத்துவது தெரிய வருகின்றது. யோக நெறி உடல் ஆரோக்கியத்தை முன்னேற்றுவதோடு இறையோடு ஒன்றித்து ஞான உணர்வு பெற்று முக்தி அடைவதே முக்கியக் குறிக்கோளாகும் (பிரபுபாதா, 1984:45). பலகாலம் தவங்கிடந்து அட்டாங்க சித்திகளைக் கைவரப்பெற்று ஞானமடைந்து இறவா நிலையை எய்தி ஒளியுடலுடன் சன்மார்க்கத்தில் பரிணமிப்பவர்கள் சித்தர்கள் (மாரியப்ப செல்வராஜ், 2013:32).

இன்றைய அறிவியலாளர்கள் பரந்த பிரபஞ்சத்தை ‘Big Bang Theory’ என்ற பெருவெடிப்பின் விளைவாக கோள்களும் அண்ட சராசரங்களும் உருவாயின என்று இன்னமும் ஆய்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் (மார்தின் ராட்கிலிப், 2009:72). இது தமிழர் பண்பாட்டில் யோக தத்துவங்களைக் கொண்டு உள்நிலையில் ஏற்கெனவே உணர்ந்தவைதான் என்பது புலப்படுகின்றது. பிரபஞ்சத்தில் எது நடந்தாலும் மனித உடலுக்குள் ஏதோ ஒரு விதத்தில்

பதிவாகி விடுகிறதென்பதை ‘அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில்’ என்ற கருத்தின்வழி சிவயோகிகள் முன்வைக்கின்றனர். இது யோக மரபில் எல்லையில்லா பிரபஞ்சம் என்று பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சொல்லப்பட்ட தொன்ம கருத்தாகும் (கோமதி துரியமூர்த்தி, 2009:296). இந்த உண்மையையெல்லாம் அறிந்துகொண்ட உலக நாட்டவர்கள் யோக நெறியைக் கற்று அதிலுள்ள அறிவியல் உண்மைகளை அறிந்து புத்தாக்க முறையில் மீண்டும் தமிழர்களுக்கு அளிப்பது வியப்பாக இருந்தாலும் அவலத்திற்குரியது. இதனை உணர்ந்தே தமிழர்களின் பொக்கிஷங்கள் அனைத்தையும் உலகமெலாம் பரவுவதற்கு ‘ஆயுதம் செய்வோம், நல்ல காகிதம் செய்வோம்’ என்றார் பாரதி (பிச்சை, 2013:91). இன்று யோகாசனம் உடற்பயிற்சிக்காகவும் மனவளர்ச்சிக்காகவும் அறிவு முதிர்ச்சிக்காகவும் வாழ்வியல் கலையாகவும் ஆன்மீக இலக்கை அடைவதற்கும் உலக மக்கள் அமலாக்குகின்ற ஓர் ஊடகமாக அமைகின்ற தகவல் அறியப்படுகின்றது (மார்க் சிங்கல்தன், 2008:82). எனவே, யோக நெறியில் இறைவனை அடைவது மட்டுமல்லாமல் மனித வாழ்வியலுக்குப் போதுமான சகல அறிவியல் இரகசியங்களும் அடங்கியுள்ளன என்பது கண்கூடு. யோகத்தின் எட்டு நிலைகள் பின்வருமாறு :

யோகத்தின் எட்டு நிலைகள்

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி.

அட்டாங்க யோகாசனத்தில் எட்டு படிநிலைகளும் ஒன்றோடொன்று வரிசைக்கிரமமாக தொடர்பு கொண்டவை. ஒரு படிநிலை முடிவடையும் சமயத்தில் அடுத்த படிநிலை துவக்கமாகும். விடாமுயற்சியுடன் தொடர் பயிற்சி செய்வதின்மூலம் எட்டு நிலைகளும் வசப்படும் என்று உணரப்படுகின்றது. இயமம் என்பது தீயனவற்றைத் தவிர்த்தல்; நியமம் ஆகியது தன்னை நெறிப்படுத்தி சுய ஒழுக்கம் பேணுதல்; ஆசனம் என்று சொல்லப்படுவது அமர்தல்; பிராணாயாமம் என்றால் மூச்சை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துதல்; பிரத்தியாகாரம் என வழங்கப்படுவது புறப்பொருளிலிருந்து புலனடக்குதல்; தாரணை என்றால் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்துதல்; தியானமானது மெய்ப்பொருளின் உண்மைத் தன்மையை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல்; இறுதி அங்கம் சமாதி நிலையாகிய ஆழ்ந்த தியானத்தில் மெய்ப்பொருளுடன் ஒன்றித்தல் என்று விளக்கப்பெறும் (மார்க் சிங்கல்தன், 2008:28).

(ஈ) ஞானம்

அடுத்ததாக, ஞான நெறி என்பது சிவனடியார்கள் பக்தி செலுத்தி முக்தியடைந்த வழிமுறையாகும் (ஆறு. நாகப்பன், 2000:9). திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் மூன்று வயதில் உமையம்மையளித்த ஞானப்பாலை உண்டு ஞானம் பெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சியை பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது (பெ.புரா.12:28:70). திருஞானசம்பந்தரைத் தவிர்த்து ஏனைய நாயன்மார்களுக்குக் கிட்டிய ஞானம் பெரியபுராணத்தில் தெளிவாகக் குறிக்கப்படவில்லை. எனவே, முந்தைய மூன்று நெறிகளில் ஞானத்தை அடைந்து மெய்ப்பொருளை முழுமையாக அறிந்துணரும் அறிவுச் செயல்பாடுகளே ஞானநெறியென தெளியப்படுகின்றது. முக்தான்மாவான திருஞானசம்பந்தருக்குக் காம்வினையினாலும் முந்தைய தவப்பயனாலும் இறைவனால் ஞானம் அருளப்பெற்றது என்று உணரப்படுகிறது (பாலகிருஷ்ணன், 1988:39).

எந்தபேதமும் இல்லாமல் உலகை இயக்கிவருவது இறையருளே; எல்லா ஆன்மாக்களையும் மீண்டும் பிறந்துழலவைத்து அஞ்ஞானம் போக்கி சிவஞானம் புணர்த்தி பிறப்பறுத்து பிறவா நிலையைத் தருவது இறையருளே; பொய்ப்பொருளை விட்டு நீங்கி மெய்ப்பொருளைப் பற்றிக்கொண்ட எனக்கு எப்பொருளையும் வேண்டாவென ஒதுக்கித் தள்ளும் மனமின்றி எல்லாப் பொருளும் இறையருளே என்று உணர்ந்தேன் என உரைக்கின்றார் காரைக்கால் அம்மையார் (கதிர் முருகு, 2007:44). இதிலிருந்து இறையருளால் ஞானம் அடைந்தவர்கள்

முக்காலத்தை உணரப் பெற்றவர்கள் என்ற உண்மை வெளிப்படுகின்றது. இதனால்தான், திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களின் சூழ்ச்சியைத் தமிழ்ஞானத்தால் வென்று சைவத்தை நிலைநிறுத்த முடிந்ததென தெரிய வருகின்றது. பாண்டிய மன்னனின் அரண்மனைக்குச் செல்லும்முன் நாவுக்கரசர் தடுத்து நிறுத்தியும் நாளும் கோளும் சிவனடியார்களுக்கு நல்லதே செய்யுமென்று துணிந்து பாடியதும் இந்த சிவஞானத்தால்தான் என்ற உண்மை விளங்குகின்றது (த.கோ. பரமசிவம், 2002:89).

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் (1823-1874) மனிதநேயத்தோடு வாழ்ந்த வள்ளலார் திருஞானசம்பந்தரைக் குருவாக நினைத்து, மிகவும் குறுகிய காலத்தில் ஞானம் பெற்று மரணமிலாப் பெருவாழ்வு அடைந்தாரென அறியப்படுகின்றது (திருவருட்பா, 1981:94). புத்த மதத்தை நிறுவிய கௌதம புத்தர் இல்லறத்தைத் துறந்து போதி மரத்தடியில் ஞானம் பெற்ற நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (எஸ்.எஸ். ஜான், 2001:32). உடற்கூற்றுத் தத்துவங்களை அறிந்த விஞ்ஞானிகளான தமிழ்ச் சித்தர்கள் மெய்ஞ்ஞானத்தோடு அறிவியலைத் துல்லியமாகக் கூறி இயற்கையோடு எங்கும் எதிலும் கலந்து நிற்கின்றனர் (கைலாசபதி, 2009:64). ஞான வடிவாய்த் திகழும் முருகப்பெருமான் ஆண்டியாய் நிற்கின்ற கோலம் உயிர்கள் தவமிருந்து பற்றுக்களை விட்டு ஞானம் அடைவதே என்ற தாத்தபரியம் உணர்த்தப்படுகின்றது. பரத்தையர் மஞ்சத்தில் காம இன்பத்தில் திளைத்திருந்த அருணகிரிநாதரை தடுத்தாட் கொண்ட முருகப் பெருமான் ஞானம் அளித்த செய்தி அறியப்படுகிறது (திருவரசு, 2005:40). ஞானம் பெற்ற அத்தனை பேரும் உத்தமரும் அல்லர்; துறவிகளும் அல்லர்; மாறாக இறையருளால் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட மனமாற்றமே காரணமென தெரிகின்றது.

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் ஞான நிலை எய்துவது எட்டாக் கனியாக இருப்பதற்குப் பல தடங்கல்கள் அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. சேக்கிழார் நாயன்மார்களின் பக்தித் திறத்தை உரைக்கும் போது, தர்மநெறி மாறாதவர்கள் என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றார் (பெ.புரா.12:0:76). தர்மநெறி என்பது அறநெறியாகும். நாயன்மார்களின் வாழ்வியல் அனைத்தும் அறநெறியிலேயே நடத்தப்பட்டுள்ளன என்பது உறுதியாகின்றது. வள்ளுவனும் திருக்குறளில் அறம், பொருள், இன்பம் என்று வரிசைப்படுத்தி, அறநெறிக் கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ள தகவல் தெரிய வருகின்றது. இதையே ஓளவையார் 'அறஞ் செய் விரும்பு' என்று ஆத்திதடியில் அறவழியையே வலியுறுத்துகின்றார் (அருள்நம்பி, 2009:21). மனசாட்சிக்குப் புறம்பாக அல்லாமல் சத்திய நெறியான அறநெறியே பக்தி ஏற்படுவதற்கு அடித்தளமாக விளங்குகின்றது.

இன்று எங்கும் அறம் பிறழ்ந்து பரவலாக அதர்ம நெறிகளான பொய், பித்தலாட்டம், கள்ளம் கபடு, ஏமாற்று வேலை, நயவஞ்சகம், தில்லுமுல்லு, கொலை, கொள்ளை, இலஞ்சம் போன்றவை தலைவிரித்தாடுகின்றன. இதற்கு அடிப்படைக் காரணியாக விளங்குவது உயிர்களின்மீது மலத்தின் பிணைப்பு என்பதனை மனிதர்கள் அறியாமல் இருப்பதே. சைவ சித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசக் கோட்பாடுகளைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. (ஞானகுமாரன், 1994:46). இதிலே பாசம் உயிர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு உலக மாயையில் மூழ்கடிக்கும். முக்கியமாக இன்றைய உலகில் ஆணவம்பலரிடம் மேலோங்கி நிற்கின்றது. ஆணவமலத்தால் மனிதனை மனிதன் மிரட்டுகிறான். ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான்; அடக்கி ஆளுகிறான்; கபட நாடகமாடுகிறான்; ஏய்த்துப் பிழைக்கிறான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் மாயையில் உழன்று கொண்டிருக்கிறான். அறநெறி அற்றவர்களிடமும் ஆணவத்தில் மிதப்பவர்களிடமும் எங்ஙனம் கடவுள் பக்தி இருக்கும்? கடவுளும் அவர் உள்ளத்தில் குடியிருப்பாரோ? பிறகு எப்படி நெருங்குவது ஞானமார்க்கத்தை? ஞானம் என்பது உலக அறிவன்று; மெய்ஞ்ஞானம் என்பதைத் தெளிவு கொள்ள வேண்டும். வள்ளுவரும் 'மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு',

வாலறிவன் என்று இறைஞானத்தையே குறித்தார் (வரதராசனார், 2001:212). பின்வரும் படம் சைவ நாற்பதங்களின் படிநிலைகளைக் காட்டுகின்றது.

சைவ நாற்பதங்களின் படிநிலைகள்

1.சரியை 2.கிரியை 3.யோகம் 4.ஞானம்

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நாற்பதங்களில் சைவ நாயன்மார்கள் பக்தி செலுத்திய படிநிலைகளைப் படம் காட்டுகின்றது.

4.0 முடிவுரை

கடவுளுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையேயுள்ள அன்பெனும் பக்திக் கடலைத் தன்னகத்தே கொண்டது பெரியபுராணம். பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பக்திநெறி பின்வருமாறு தொகுத்தளிக்கப்படுகின்றது.

பக்தியைப் பற்றிய தெளிந்த சிந்தனையைப் பன்னெடுங் காலமாக சைவ ஆகமங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. பக்தி என்பது கடவுள்மீது செலுத்தப்படும் தூய அன்பு உணர்வாகும். இது எந்த நிபந்தனையுமின்றி அறிவு நிலையைக் கடந்த என்றென்றும் மாறாத ஆழ்மனத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழும்பும் அன்பு உணர்வு என்று தெளியப்படுகின்றது. இருபத்தொரு நாயன்மார்கள் வன்பக்தியும் நாற்பத்திரண்டு நாயன்மார்கள் மென்பக்தியும் செலுத்திய பகுப்பு தெரியவருகின்றது. மென்பக்தியே நாயன்மார்களின் பக்தி மரபு. அன்பு நெறியே மிதமான பக்தியும் கூட என்ற தெளிவு வெளிப்படுகின்றது. பக்தி என்ற பெயரில் வன்மையான நடவடிக்கைகளைத் தவிர்த்து சைவ சித்தாந்தம் வலியுறுத்தும் அன்பு நெறியைப் பின்பற்றுவதே சரியானதும் முறையானதும் என்று விளங்குகின்றது. எது வந்தாலும் வன்முறையைக் கையாளக்கூடாது என்பது தெளிவாகின்றது. கண்ணப்பரின் பக்தித் திறமும் மனவுறுதியும் கொள்கைப் பிடிப்பும் இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தூண்டுதலாக அமைகின்றன என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக் கிடையாது.

அப்பரின் மனம் பிறழாத நீங்காத பக்தியையும் உடனுரைமையும் நேர்மறையான சிந்தனையும் உயரிய பண்பாக இங்கு சுட்டப்பட வேண்டியனவாகும். தொண்டு நெறியில் நிற்பவர்களுக்கு ஆன்மிக நம்பிக்கை வலுப்பெற்று மனவமைதி கிடைப்பது உறுதியாகின்றது. கிரியை சடங்குகள் எதுவாக இருந்தாலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை விட்டகலாத ஆகம முறைப்படி செயல்படுத்தினால் சாலச் சிறந்த வழியென உணரப்படுகின்றது. எளிமையாக உள்ளன்போடு செய்யப்பெறும் கிரியை முறையே இறைவனை அடையும் பக்தி மார்க்கம் என்பது தெளிவாகின்றது. யோக நெறியில் இறைவனை அடைவது மட்டுமல்லாமல் மனித வாழ்வியலுக்குப் போதுமான சகல அறிவியல் இரகசியங்கள் அடங்கியுள்ளன என்பது கண்கூடு. இறையருளால் ஞானம் அடைந்தவர்கள் முக்காலத்தை உணரப் பெற்றவர்கள் என்ற உண்மை வெளிப்படுகின்றது. மனசாட்சிக்குப் புறம்பாக அல்லாமல் சத்திய நெறியான அறநெறியே பக்தி ஏற்படுவதற்கு அடித்தளமாக விளங்குகின்றது. ஞானம் பெற்ற அத்தனை பேரும் உத்தமரும் அல்லர்; துறவிகளும் அல்லர்; மாறாக இறையருளால் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட மனமாற்றமே காரணமெனத் தெரிகின்றது. ஞானம் என்பது உலக அறிவன்று; மெய்ஞ்ஞானம் என்பதைத் தெளிவுகொள்ள வேண்டும்.

தெய்வச் சேக்கிழார்பக்திநெறி ததும்பபெரியபுராணத்தைப்படைத்துள்ளார். பண்பாட்டுக்கு முன்னுரிமை அளித்து விளங்குவதால் பெரியபுராணம் உலகப் புகழ் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

Bibliography

- Arulnambi. (2009). *AuvaiaŕiI Âtticcûmi Nîtikkataika*7. Thanjavur: Siva Publication.
- Arunai Vadivelu Muthaliyar. (1963). *Tirunâvukkaracu NâyaIâr Aru7icceyta Tçvârat TiruppatikaE* ka7. Tharumapuram: Tharumaiyathinam.
- Chitrlekha (1999). *Hindu manners, customs and ceremonies*. New Delhi: Crest Pub. House.
- Ganapathi, P. (2005). *NâyaImâr Vâ;vil Pakti*. Thirupananthal: Kasi Thirumadam.
- Gangga Somany (1996). *Light of Hinduism*. Calcutta: Om Somany Charity Trust.
- Gopalakrishnan, R. (1990). *Religion And Mysticism In The Periyapuram*. Madras: University of Madras.
- Irasamanikanar, N. (2008). *Tami;p PaGpâmmu Varalâ_u*. Chennai: Kavya Publication.
- John S. Strong, (2001). *The Buddha: a short biography*. Oxford: Oneworld.
- Joseph Mathew (2000). *Mother Teresa: seeker of souls*. Delhi: Authorspress.
- Kaliyanasuntharanar, M. (2009). *PeriyapurâGak Kataika*7. Chennai: Thirumagal Nilayam.
- Mark Singleton (2008). *Yoga in the modern world: contemporary perspectives*. London: Routledge.
- Martin Ratcliffe (2009). *Cosmology and the evolution of the universe*. Santa Barbara, Calif: Greenwood Press.
- Michael K. Addo (2006). *International law of human rights*. Aldershot, Hants., England Burlington, VT, USA : Ashgate Pub. Co.
- Nagaswamy, R. (1989). *Siva bhakti*. New Delhi : Navrang.
- Nilakanta Sastri, K.A (1935). *The Cholas*. Madras : University of Madras.
- Paul Brunton (1981). *Indian philosophy and modern culture*. Delhi : Bharatiya Book Corporation.
- Prabhupada (1984). *Bhagavad Gita As It Is*. Bhakti vedanta book trust, Inc, ISKCON
- Thirunyanasambanthan, P. (1973). *The Concept of Bhakti*. Madras : University of Madras.

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழரின் அடையாளங்கள்

இணைபேராசிரியர் வே. சபாபதி¹
Associate Professor Dr.V.Sabapathi¹

Abstract

The identity of the Malaysian Tamils in the Tamil Short Stories of Malaysia is based on the migrated Tamils. The short stories depict the way of life of Tamil Diaspora there, their experiences, struggles settled in Estates during the Japanese regime. The hurdles faced by Tamils in the construction of Sayam Railway, the dangers of Communist Terrorism, division of Estates, difficulties of the right residing in Malaysia, the red identity card menace, sense of impermanence, etcetera are some of the themes of Malaysian Tamil short stories. The Tamils living outside Malaysia are mostly not aware of these problems. This paper attempts to expose the problems of identity of the Malaysian Tamils and to inform the Tamils living abroad through the Malaysian Tamil Short Stories.

Key Words : Malaysian Tamils, Malaysian Tamil Short Stories, Identity of Tamils, Diaspora

முன்னுரை

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளம் என்பதானது புலம்பெயர்ந்த மலேசியத் தமிழர்க்கே உரிய, அவர்களை மட்டுமே சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய வாழ்வியல் முறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள் போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். அவ்வகையில் மலேசியச் சூழலில் காணப்படும் தோட்டப்புற வாழ்க்கை, ஜப்பானியர் ஆட்சியின்போது மலேசியத் தமிழர்களுக்கு நேரிட்ட மோசமான வாழ்க்கை, சயாம் மரண இரயில்பாதையினால் ஏற்பட்ட போராட்ட வாழ்க்கை, கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தினால் அவர்களுக்கு உண்டான இடர்மிருந்த வாழ்க்கை, தோட்டத் துண்டாடலினால் உண்டான அவல வாழ்க்கை, குடியரிமைச் சிக்கலும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் ஏற்படுத்திய நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கைமுறை போன்றவை அவற்றுள் சில. இவ்வனுபவங்கள் மலேசியத் தமிழர்களுக்குரியதாகி அவர்களைச் சுட்டும் தனித்த அடையாளங்களாக உள்ளன. இவை பிறநாட்டுத் தமிழர்களிலிருந்து மலேசியத் தமிழர்களைத் தனித்து இனங்காட்டுகின்றன. இந்த அடையாளக் கூறுகள் அடங்கியுள்ள ஆவணங்களுள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும் அடங்கும். இக்கட்டுரையில் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் துணைகொண்டு மலேசியத் தமிழரை அடையாளப்படுத்தும் கூறுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1.0 மலேசியாவில் தமிழர்களும் தமிழும்

மலேசியாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திற்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்புகளை ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முந்தையது என்றும், ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிந்தையது என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துக் காணலாம். முதல்காலகட்டத் தொடர்பு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட பழமை வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த முதல் காலகட்டத் தொடர்பு ஓர் உயர்ந்த நிலையில் வணிகம், அரசியல் என்ற அளவில் காணப்படுகின்றன. அக்காலப்பகுதியில் பெருவணிகர்களும் அரசியல், பண்பாட்டுத்

¹The author is a Associate Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. sabavenu@um.edu.my.

தூதுவர்களும் வந்து, பின் மீண்டும் தமிழகத்திற்கே திரும்பிவிட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இன்றைக்கு இந்நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கும் அந்த முதல் காலகட்டத் தமிழர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. ஏனெனில், இன்று இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள் முதல்காலகட்டத் தொடர்புகளின்வழி இங்கு வந்து சென்றவர்களின் சந்ததியினர் அல்லர். மேலும், இந்த முதல் காலகட்டத்தில் இங்குத் தமிழர்கள் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்த்ததற்கான சான்றுகளும் கண்டறியப்படவில்லை.

இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பானது ஐரோப்பியர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குப் பொருளாதார வளந்தேடி வந்ததற்குப் பின்னால் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக, இத்தொடர்பு கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது. இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பு முதல் காலகட்டத் தொடர்புபோல, ஓர் உயர்ந்த நிலையில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய உன்னதமான நிலையில் ஏற்படவில்லை. மாறாக, சக்திவாய்ந்த ஒரு நாட்டினிடம் அடிமைப்பட்டிருந்த இரண்டு அடிமைநாடுகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்குக் கூலிவேலை செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட கூலிப்பட்டாளங்களால் இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தென்கிழக்காசியாவில் ஆங்கிலேயரின் பலமும் செல்வாக்கும் பெருகப் பெருக, அக்காலப் பகுதி முதல் அன்றைய மலாயாவின் பல மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றாய் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தன. இவ்வாறாக, 1914-ஆம் ஆண்டில் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து அவர்களின் அரசியல் அதிகாரத்திற்கும் ஆட்சிக்கும் அடிமையானது.

மலாயாவில் முழுமையான பலம் கிடைத்ததும், ஆங்கிலேயர் மலாயாவின் வளங்களைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அதன்விளைவு இயற்கைக் காடுகள் நிறைந்த மலாயாவைத் தோட்ட முறையில் பொருளாதாரப் பயிர்களை உருவாக்க முனைந்தனர். எனவே, காடுகளை அழிக்கவும் தோட்டங்களை உருவாக்கவும், அத்தோட்டங்களில் வேலை செய்யவும் இந்தியர்கள் குறிப்பாக, தமிழர்கள் கூலிகளாகப் பெருமளவிற்குக் கொண்டுவந்து குடியேற்றப்பட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உலகச் சந்தையில் ரப்பரின் தேவை பெருகப் பெருக, அத்தேவையை நிறைவுசெய்ய தமிழ் மக்கள் பெருந்திரளாக இங்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டனர். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் தென்னிந்தியத் தமிழினே ஆங்கிலேயருக்குத் திருப்திகரமான வேலைக்காரனாக இருந்துள்ளான் (Indians in Malaya, p.p. 171-183) எனும் வரலாற்றாசிரியரின் குறிப்பு இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் காரணத்தாலேயே இந்நாட்டில் பிற இந்தியர்களைக் காட்டிலும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கைப் பன்மடங்கு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

2.0 மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றம்

பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் கூலிப்பட்டாளங்களாகக் கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்களால்தான் மலேசியாவில் தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் கால்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையோர் தோட்டப்புறங்களை வாழ்விடமாகக் கொண்டிருந்ததனால், தமிழ்மொழியும் இலக்கிய முயற்சிகளும் தோட்டப்புறங்களில்தான் தொடக்கத்தில் தோன்றி வளரத் தொடங்கிற்று. பாமரத்தனம் நிறைந்த இப்பாட்டாளி வர்க்கம் தமிழைத்தவிர வேறெந்த மொழியையும் அறிந்திராத காரணத்தால் தமிழையே எல்லாச் சூழல்களுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலையில் இருந்தது. காலப்போக்கில் தமிழர்கள் இந்நாட்டிலேயே குடியுரிமை பெற்றுத் தொடர்ந்து வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை இருந்ததும், தமிழ் இங்கு ஆழமாகக் காலூன்றுவதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது. நகர்ப்புறத் தாக்கத்திலிருந்து முற்றிலுமாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட, பிறவற்றைப் பற்றி சிந்திக்க அறவே வாய்ப்பில்லாத, எந்தவொரு வசதிகளும்ற்ற ஒரு நெருக்கடி நிறைந்த சூழலில் தங்களின் மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, சமயம், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப்

பேணுவதற்குத் தொடக்ககாலப் பகுதியிலிருந்தே முனைந்துள்ளனர். இவ்வாறு முனைந்த முனைப்புகளினால் விளைந்த பல்வேறு அம்சங்களுள் ஒன்றுதான் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும்.

2.1 மலேசியத் தமிழ் இலக்கியமும் தனித்துவமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே இங்குத் தமிழில் இலக்கிய முயற்சிகள் அரும்பத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகள் மலேசிய விடுதலைக்கு முன்னால் தமிழகத்து இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவாகவே கருதப்பட்டன. விடுதலைக்கு முன்னால் தோன்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை போன்ற எந்தப் படைப்பாக இருந்தாலும் அவற்றுள் மிகுதியும் அல்லது முழுக்க இந்திய, இலங்கைப் பின்னணியில் அங்குள்ள வாழ்வியல் நிலைகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டதும் இதற்கு ஒரு காரணம் ஆகும். ஆனால், மலேசிய விடுதலைக்குப் பின்னால் மலாயா நாட்டவராக வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை ஏற்பட்டதனால், மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இந்தியத் தொடர்பு சிறிது சிறிதாகக் குறையப் பெற்றது. எனவே, சுதந்தர மலாயாவிற்கு ஏற்ப அவர்கள் ஒரு புதிய தமிழ்ப் பாரம்பரியம், பண்பாடு, இலக்கியம், வாழ்க்கை முறை போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு முனைந்தனர். மலேசியாவைத் தங்களின் வாழும் நாடாக உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரே, மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற ஒன்று தனித்த பண்புகளுடனும் அடையாளங்களுடனும் முழுமையாக உருவாகத் தொடங்கியது. விடுதலைக்குப்பின் இந்நாட்டினுடைய சூழல், சிக்கல், பின்னணி ஆகியவற்றோடு கூடிய படைப்புகள் மிகுதியாக வெளிவந்தன. இவை முற்றிலும் தமிழகத்து இலக்கியத்திற்கு மாறுபட்ட தன்மையுடன் அமைந்தன. இவையே பின்னர் மலேசியத் தமிழர்கள் வேறு; பிறநாட்டுத் தமிழர்கள் வேறு என்று சுட்டக்கூடிய அளவிற்குத் தனித்த அடையாளங்களாகவும் பண்பாடாகவும் தன்மையாகவும் அமைந்துவிட்டன.

3.0 மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளங்கள்

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளம் என்பதானது புலம்பெயர்ந்த மலேசியத் தமிழர்கள் படைத்துள்ள சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ள அல்லது அடங்கியுள்ள மலேசியத் தமிழர்களுக்கேயுரிய, அவர்களை மட்டுமே சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய வாழ்க்கைமுறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள், பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற அடையாளக் கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். அவ்வகையில் மலேசியச் சூழலில் காணப்படும் தோட்டப்புற வாழ்க்கை, ஐப்பானியர் ஆட்சியின்போது மலேசியத் தமிழர்களுக்கு நேரிட்ட பயங்கர அனுபவங்களைக் கொண்ட வாழ்க்கை, மலேசியத் தமிழர்களுக்குச் சயாம் இரயில்பாதை ஏற்படுத்திய மரணப்போராட்ட வாழ்க்கை, கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தினால் அவர்களுக்கு உண்டான இடர்வாழ்க்கை, தோட்டத்துண்டாடல் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய அல்லல் வாழ்க்கை, குடியரிமைச் சிக்கலும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கை போன்றவை அவற்றுள் சில. இவ்வனுபவங்கள் பிறநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்குத் தொடர்பற்றது; மாறாக, இவை மலேசியத் தமிழர்கள் மட்டுமே தங்கள் வாழ்க்கையில் அனுபவித்தவை ஆகும். இன்று இவ்வனுபவங்கள் அடங்கிய கூறுகள் மலேசியத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் உரியதாகி, அவர்களின் தனித்த அடையாளங்களாகவும் நின்று அவர்களைச் சுட்டுகின்றன. இவை தமிழினத்திற்கென்று இருக்கின்ற பொதுவான அடையாளங்களிலிருந்து மாறுபட்டவை ஆகும். இவையே பிறநாட்டுத் தமிழர்களிலிருந்து மலேசியத் தமிழர்களைத் தனித்து இனங்காட்டும், வேறுபடுத்திக் காட்டும் அடையாளங்களாக உள்ளன. இவை தாயகத் தமிழிலக்கியமான தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ள இலக்கியங்களிலோ அல்லது பிறநாடுகளில் தோன்றியுள்ள தமிழிலக்கியங்களிலோ காணப்படாதவை.

இவை மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இந்நாட்டில் அரசியல், பொருளியல், சமூகம் ஆகிய தழுவல்களினால் பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட வாழ்வியல் அனுபவங்கள் ஆகும். மலேசியச் சூழலைக் கொண்டுள்ள இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பாதிப்பையும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி, பிறநாட்டுத் தமிழ்ப் படைப்புகளிலிருந்து இப்படைப்புகளை வேறுபடவும் தனித்து விளங்கவும் செய்துள்ளன.

இனி மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளப்படுத்தக்கூடிய அவர்தம் வாழ்க்கை முறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள், பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள மலேசியத் தமிழர்களைச் சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய முக்கிய அடையாளக் கூறுகளாகக் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டில் காணப்படுகின்றவற்றுள் சில பின்வருமாறு :-

- 3.1 தோட்டப்புற வாழ்க்கை.
- 3.2 ஜப்பானியர் ஆட்சி.
- 3.3 கம்யூனிசமும் அவசரக்காலமும்.
- 3.4 தோட்டத் துண்டாடல்.
- 3.5 குடியரிமையும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும்.

3.1. தோட்டப்புற வாழ்க்கை

உலக அளவில் மலேசியத் தமிழர்களின் முக்கிய அடையாளமாகவும் குறியீடாகவும் நீண்டகாலமாக இருந்து வந்தவை தோட்டப்புறங்களே. ஒரு காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் தோட்டப்புறங்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருபவை அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் அவர்தம் போராட்டம் மிகுந்த வாழ்க்கையும் ஆகும். மலேசியாவின் வளர்ச்சிக்கும் மேன்மைக்கும் ஆக்கச்சக்திகளாக விளங்கியவர்களுள் முதன்மை இடத்தில் இருப்பவர்கள் இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களான தமிழர்களே எனில் மிகையிலலை. ஆனால், இவர்களின் வாழ்க்கையானது பல்வேறு போராட்டங்களும் சவால்களும் நிறைந்தது. ஐரோப்பியர்களுக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களில் அவர்களின் அடக்குமுறைகளில் சிக்குண்டு, மிகச்சொற்ப ஊதியத்தில் கொத்தடிமைகள் போல உழைத்துத் தோட்ட முதலாளிமாரை வளப்படுத்திவிட்டு, அவர்கள் மட்டும் காலவோட்டத்தில் ஓட்டாண்டுகளாகவும் சாறு உறிஞ்சப்பட்டுவிட்ட சக்கைகளாகவும் மாறி அழிந்து போயினர். தோட்டங்களில் அடிப்படை வசதிகளற்ற சிறு வீடுகளில் விலங்குகள் போல் அடைத்து வைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை வாழவேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இவர்களின் வாழ்க்கையில் தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் கெடுபிடி, அடக்குமுறை, சம்பளப் பிரச்சினை போன்றவை இவர்களின் வாழ்வைச் சிதறடித்து வந்தன. இவை தவிர்ந்து, இவர்களின் மத்தியிலேயே காணப்பட்ட சாதீயம், மூடப்பழக்கவழக்கங்கள், குடிப்பழக்கம், கல்வியின்மை, அறியாமை போன்றவையும் இவர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டன. இதனால் இவர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் பின்தங்கிய, வறிய நிலையிலேயே இருந்தது. வறுமையும் தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் அடக்குமுறையும் கிராணி, கங்காணி போன்றோரின் அச்சுறுத்தல்களும் அவர்கள் சந்தித்து வந்த அன்றாடப் பிரச்சினைகளுள் சில. அடிப்படை வசதிகளுக்காகவும் சம்பள உயர்வுக்காகவும் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இவர்கள் போராட்டங்கள் நடத்தி வந்துள்ளனர். ஆக, போராட்டமே இவர்களுக்கு வாழ்க்கையாக இருந்துள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் எண்பதுகள் வரை வெளிவந்துள்ள மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் காட்டும் சமுதாயத்தைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வினை மேற்கொண்டால் அதில் முதலிடம் பெறுவது தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தான் என்று துணிந்து கூறலாம். அந்த அளவுக்குத் தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் குடும்ப அமைப்பு, மனப்போக்கு, பழமைப்பிடிப்பு, சமுதாயப்போக்கு, பழக்கவழக்கங்கள், குடிப்பழக்கம், சமய நம்பிக்கை, கல்விநிலை, குடியரிமைச் சிக்கல், தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் கெடுபிடிகளும் அடக்குமுறைகளும் எனத் தோட்டப்புற வாழ்வின் பன்முகங்களும் கூர்மையாக இக்கதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சி. கமலநாதனின் சஞ்சிக்கூலி (அன்பு இதயம், ப.ப.79-83) எனும் சிறுகதை தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் நீண்டகால வரலாற்றைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்திருப்பதனைக் காணலாம். இதில் வரும் கிழவன் ஒருவனின் கதை ஒட்டுமொத்தத் தோட்டப்புறத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைக் கதையாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

“கிழவனுக்குத் தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஊர் மதுராந்தகம். கிராமத்தின் திண்ணைப் பள்ளியில் தன்னுடைய பாலபாடத்தை முடித்துக் கொண்டவன். பெரியசாமிக் கங்காணியின் கேங்கில் சஞ்சிக்கூலியில் ரோஸ் துரையின் கப்பல் ஆர்டரில் நிரந்தரக் கூலிக்காரனாக, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் சொக்கறாப் பொடியன் கணக்கில்ஐந்து காசு சம்பளத்திற்கு நல்லதண்ணிதோட்டத்திற்குக்கூலியாளாகக்கொண்டுவரப்பட்டான். பெரிசாமிக்கங்காணியோ இல்லாத சொர்க்கத்தையெல்லாம் அந்த வாயில்லாத கிராமப் பூச்சிகளுக்குச் சொல்லித் தனக்குத் ‘தலைக்காசு’ என்ற மாதாந்தரப் போனசுக் காசு, வெள்ளைக்காரத் துரைகளுக்குக் காட்டிக்கொடுத்த கருங்காலிக் கொடுமைகளை இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண்டாலும் கர்ப்பம் கலங்கிவிடும்! அந்த வழியில்தான் கிழவனை, அன்றையப் பொடியனை - அவன் தாய்மாமனுக்கும் தெரியாமல் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து குடும்பத்தை இரண்டாகக் கலைத்துவிட்டு, ஆவடியில் கிடைமடக்கீப்பின், நரகக் குழியான கப்பலில் ஏற்றிப்பின் பிளாங்கு பிறைமலையில் தொழுவத்தில் இறக்கிவிட்ட கொடுங்காட்சிகளோடு, தோட்டம் என்ற பெயரில் அழிக்கப்படாத பூச்சோங் காட்டில் கொண்டுவந்து இறக்கிவிட்டு, மலேரியாவுக்கும் காய்ச்சல் கட்டிக்கும் காலராவுக்கும் பலியானவர்கள் போக எஞ்சியவர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்கின்றான் கிழவன்...” (ப.80) - என்று சொல்லும் கதை, தனிப்பட்ட ஒருவரின் கதையாக நமக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக, ஒரு சமுதாயத்தின் வரலாறாகவே நமக்குப் படுகின்றது. தொடர்ந்து, அவன் சயாமில் மரண இரயில் பாதை அமைக்கும் போது படும் துன்பங்களும் பின்னர்த் தோட்டத் துண்டாடலால் பாதிக்கப்படுவதும் தோட்டப்புறத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த அடையாளச் சுவடுகளாகவே நமக்குப்படுகின்றது.

சி. வடிவேலின் இரட்டைப்பூட்டு (இருண்ட உலகம், ப.ப.65-75) எனும் சிறுகதை மலேசியத் தோட்டப்புற வாழ்வை அப்படியே நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அடையாளப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது. விக்டோரியா மலைத்தோட்டத்தில் நடப்பதாகக் காட்டப்படும் கதையில் கதாசிரியர்,

“பெரியதுரைக்கு, எல்லோரும் ஒழுங்காக வேலைக்குச் சென்று மாதாமாதம் குறையாமல் இரப்பர்பால் கிடைத்தால் சரி. தமிழர்கள் ஏதோ சங்கத்தில் சேர்ந்து கூட்டம் போட்டுப் பேசுவார்களேயன்றிப் ‘புரட்சி, கிரட்சி’ என்று எதிலும் ஈடுபட்டுத் தோட்டத் தொழிலுக்கு இடையூறு செய்யமாட்டார்கள் என்பதில் பரிபூரண நம்பிக்கையுண்டு. அதோடு தங்கள் சமூகத்துடன்தான் வாய்வரிசை, கைவரிசையைக் காட்டிக்கொள்வார்களேயன்றி, மற்ற இனத்தவரோடு ‘அபாங்’ என்றும் ‘கவான்’ என்றும் ‘தெளக்கே’ என்றும் நட்புடன் இணைந்து சென்றுவிடுவார்கள் என்பது பெரியதுரை அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. ஆகவே, ஒரு டிவிஷனுக்கும் அடுத்த டிவிஷனுக்கும் இடையே அடிக்கடி நிகழும் கள்ளக்கடை அடிதடி, சாடைப்பேச்சு, நேர்தாக்கு, மறைவுத் தாக்கு போன்ற சில்லறை விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை; போலீசுக்கும் எட்டவிடுவதில்லை” (ப.21) - எனக் கூறும் பகுதியானது தோட்டத் தமிழர்கள் அடிப்படையில் அமைதியானவர்கள்; எளிதில் அடக்கியாளப்படக்கூடியவர்கள்; நேரங்காலமின்றி உழைக்கக் கூடியவர்கள்; அடிப்படை வசதிகளுக்குக்கூடப் போராடாதவர்கள்; மலிவான கூலிக்குக் கடுமையான உழைப்பைத் தரக்கூடியவர்கள்; தங்களுக்குள் இவர்கள் சண்டையிட்டுக் கொள்வார்களே தவிர, தோட்ட நிர்வாகத்துடன் சண்டைக்குப் போகமாட்டார்கள் போன்ற அடங்கிப்போகும் குணநல அடையாளத்தைக் கொண்டிருப்பதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

3.2 ஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சி

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது மலாயா ஜப்பானியர் வசம் வீழ்ச்சி கண்டது. அதன்விளைவாக, ஏறத்தாழ, மூன்றரை ஆண்டுகள் மலாயாவில் ஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சி நடைபெற்றது. இதனால், மலாயா மக்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாகி வருந்தினர். மலாயா மக்களுள் மலேசியத் தமிழர்களே ஜப்பானியர் ஆட்சியில் மிகவும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்ததோடு பல்லாயிரக்கணக்கானோர் உயிர்களையும் உறவுகளையும் இழந்து பரிதவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் அவர்கள் எதிர்கொண்ட மிகப்பெரிய நெருக்கடி ஜப்பானியர் ஆட்சிக்காலம்தான் எனில் மிகையிலலை. வேலையில்லாமலும் போதிய உணவில்லாமலும் தொல்லைப்பட்டதுடன், சயாமுக்குப் போய் அவர்கள் பட்ட துன்பங்களும் சொல்லில் அடங்கா. ஜப்பானியரின் கொடுமைகளுள் உச்சமாகக் கருதப்படுவது சயாம் மரண இரயில் பாதை ஆகும். இப்பாதை மலாயா, தாய்லாந்து (சயாம்), பர்மா ஆகியவற்றை இணைப்பதற்காகப் போடப்பட்டது. இப்பாதையை அமைக்க ஜப்பானியர் தோட்டப்புறத் தமிழர்களையே மிகுதியாகக் கட்டாயப்படுத்திச் சயாமுக்கு இழுத்துச் சென்றனர்.

தோட்டப்புறத் தமிழர்களைச் சயாம் காடுகளில் பலிகொடுத்த கொடுமை இப்பாதை அமைக்கும்வேளையில்தான் நிகழ்ந்தது. அன்றைய மலாயாவிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்ட 73,502 பேரில் 62,475 பேர் மலேசிய இந்தியர்கள் ஆவர். இவர்களுள் 20,825 பேர் சயாமியக் காடுகளிலேயே பல்வேறு நோய்களுக்கும் ஜப்பானியரின் கொடுந்தண்டனைகளுக்கும் ஆளாகி இறந்தனர் (C. Konapal, p.175). அதனால், சயாம் மரண இரயில்பாதை என்றாலே அங்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் உயிர்விட்ட மலேசியத் தமிழர்களே கண்முன் நிழலாடுவர். இன்று இது மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகவும் உள்ளது.

இவர்கள் அங்கு அட்டைக்கடி, மலேரியா, காலரா, சொறியிரங்கு, பெரிபெரி (சத்துக்குறைவு நோய்), வயிற்றுப்போக்கு, வயிற்றுப்புண், பால்வினை நோய் ஆகியவற்றுக்கும் ஆளாகி மாண்டுபோயினர் (அறிவானந்தன். மெ., பக்.109, முரசுநெடுமாறன், பக்.43, ஜானகிராமன். மா., பக்.48) அங்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களுள் 75 விழுக்காட்டினர் அங்கேயே மடிந்து போயினர் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (முரசுநெடுமாறன், பக்.43) இவை பற்றிய செய்திகள் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தை அலசி ஆராயும் நோக்கும் போக்கும் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கே இன்று அதிகம் உண்டு. எனவே, மலாயாவில் ஜப்பானியரின் கொடுமைகளும் சயாம் காடுகளில் மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இழைத்தக் கொடுமைகளும் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, அநுபூதிக்கடியனின் மறக்கமுடியாது உள்ளிட்ட நான்கு கதைகள், சி. வடிவேலின் முத்துசாமிக்கிழவன், இருண்ட உலகம், தாயும் மகனும், இரண்டு திருடர்கள், சி. வேலுசாமியின் மீனாட்சி, சி. கமலநாதனின் சஞ்சிக்கூலி போன்ற கதைகள் ஜப்பானியர் ஆட்சியில் மலேசியத் தமிழர்களின் இன்னல்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையை ஆழமாகக் காட்டி நிற்கின்றன.

மீனாட்சி என்ற கதை 1942-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நடப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சமயத்தில் சயாம் இரயில்பாதை அமைப்பதற்குத் தோட்டந் தோட்டமாக ஆள்திரட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம். தோட்டத்து அதிகாரிகள் தங்களுக்குப் பிடிக்காத ஆள்களையெல்லாம் ஜப்பான்காரரிடம் சொல்லிச் சயாமுக்கு அனுப்பி வந்தார்கள். தோட்டத்து அதிகாரிகளுக்கு முருகப்பா வேண்டியவராய் இருந்தும் மனைவி மீனாட்சியைப் பிரிந்து சயாமுக்குச் செல்ல நேரிடுகின்றது. அந்தச் சோகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மீனாட்சிக்குக் கணவன் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தி பேரிடியாக விழுகின்றது. பின்னர், மீனாட்சி வேறு ஒருவனின் மனைவியாகிறாள். ஆனால், சில காலங்களில் உருக்குலைந்த நிலையில் மனைவியோடு

எஞ்சிய காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று திரும்பிய முருகப்பா செய்தியறிந்து துடித்துப் போகிறான். மீனாட்சியோ தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள் (அக்கரை இலக்கியம், ப.ப.358-375).

தாயும் மகனும் எனும் கதையில் கணவன் செல்லச்சாமி சயாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட, ஐந்து வயது மகனை வளர்க்கும் பொறுப்பு மனைவி மங்கம்மாவின தலையில் விழுகிறது. தோட்டப்புறத்தில் உணவு கிடைக்காத கொடுமையினால், கிள்ளான் துறைமுகத்தில் விமானத்திடல் கட்டும் வேலைக்குச் செல்கிறாள் அவள். அங்கு ஜப்பானியர் கொடுமையால் மகனை இழந்து அவன்படும் துன்பமே கதையில் காட்டப்பட்டுள்ளது (அக்கரை இலக்கியம், ப.ப.413-426).

3.3. கம்யூனிசப் பயங்கரவாதம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கம்யூனிச சித்தாந்தக் கருத்துகள் அன்றைய பிரிட்டிஷ் மலாயாவில் மெல்லப் பரவத் தொடங்கின. அதன்விளைவாக, 1930-இல் மலாயாக் கம்யூனிஸ்டுக்கட்சி(Malayan Communist Party)தோன்றியது. இக்கட்சியின் நடவடிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் அரசுக்குப் பெரும் மிரட்டலாக அமையவே தொடங்கிய சில ஆண்டுகளிலேயே அக்கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. ஆனால், ஜப்பானியர் ஆட்சியின்போது இக்கட்சியைச் சார்ந்தோர் பலர் இனவேறுபாடற்ற நிலையில் மக்களை ஒருங்கிணைத்து ஓர் அமைப்பைத் தோற்றுவித்து ஜப்பானியரை எதிர்த்தனர். அவ்வமைப்பு மலாயா மக்களின் ஜப்பானிய எதிர்ப்புப்படை (Malayan People's Anti Japanese Army) என அழைக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிரிட்டிஷாரின் ஆதரவும் இருந்தது. ஜப்பானியர் தோற்றோடிய பின்னர், அவ்வமைப்பு பிரிட்டிஷார் திரும்பும்முன் தற்காலிகமாக நாட்டின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, இந்நாட்டை ஒரு கம்யூனிச நாடாக மாற்ற முயன்றனர். பிரிட்டிஷார் அதற்குத் தடையாக இருக்கவே தங்களின் இலட்சியத்தை அடைவதற்கு தலைமறைவு வாழ்வு மேற்கொண்டு சதிநாச வேலைகளிலும் அழிவு வேலைகளிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்களே பின்னர் கம்யூனிசப் பயங்கரவாதிகள் எனப்பட்டனர். ஜப்பானியர் ஆட்சியினால் ஏற்கெனவே மிகவும் நொந்து போயிருந்த மலேசியத் தமிழர்கள் இப்புதுப்பிரச்சனையினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. கம்யூனிச பயங்கரவாதத்தை ஒடுக்க பிரிட்டிஷ் அரசு 1948, ஜூன் மாதம் அவசர காலத்தைப் (Emergency Period) பிரகடனப்படுத்தியது. அது பின்னர் 1960, ஜூலை மாதத்தில் மீட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் ஊரடங்கு, உணவு, வசிப்பிடக் கட்டுப்பாடுகள் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்பட்டனர். நகர்ப்புற மக்களைக் காட்டிலும் தோட்டப்புறத் தமிழர்களே பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாயினர். இக்காலப் பகுதியில் கம்யூனிஸ்ட் எனக் கருதப்பட்டவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். அரசால் சுடப்பட்டு இறந்தோர் பலர்; நாடு கடத்தப்பட்டோர் பலர். அவர்களுள் மலேசியத் தமிழர்களும் அடங்குவர். ஆனால், இதுகுறித்த செய்திகள் குறைந்த அளவே மலேசிய எழுத்தாளர்களால் படைப்புகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஜப்பானியர் ஆட்சியின் அவலங்களைப் பற்றிப் பரவலாக எழுதியுள்ள படைப்பாளர்கள் இந்தக் கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைப் பற்றி ஏன் அதிகமாக எழுதாமல் விட்டனர் என்பது இன்றளவிலும் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் எழும் ஒரு கேள்வியாகவே உள்ளது.

சி. வடிவேலின் தியாகப்பரிசு (இருண்ட உலகம், ப.ப.75-101) எனும் சிறுகதையில் அவசரக் காலத்தின்போது கம்யூனிசப் பயங்கரவாதிகளை ஒழிக்கக் காட்டுக்குச் செல்லும் கார்ப்ரல் பாண்டியன் அங்கு வாழும் பழங்குடிப்பெண் ஆண்டா என்பவளிடம் கொள்ளும் காதல் காட்டப்படுகின்றது. அவளைப் பயங்கரவாதிகளின் குண்டடித் தாக்குதலிலிருந்து அவள் காப்பாற்றுகிறாள். ஆனால், அவள் தடுபட்டு இறந்துபோகிறாள். இறக்குமுன் அவள் பயங்கரவாதிகளின் தலைவனைக் கொன்றுவிடுகிறாள். இறுதியில் அவனுக்கு

வீரவிருது கிடைக்கின்றது. ஆக, இக்கதையில் காதலுணர்வு பாதியாகவும் நாட்டின் மீதுகொண்ட கடமையுணர்வு மீதியாகவும் காட்டப்பட்டு, காதலும் வீரமும் பிரிக்க முடியாத, பிரிக்கப்படக்கூடாதவையாகவும், கடமைக்குக் காதலே அடிப்படையாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

3.4 தோட்டத் துண்டாடல் பிரச்சினை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளில் காணப்பட்ட ஒரு சமகால வரலாறு தோட்டத் துண்டாடல் ஆகும். விடுதலைக்குப்பின் தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் முக்கிய வாழ்வியல் பிரச்சினையாக அது அமைந்தது. சுமார் 290 தோட்டங்களில் வாழ்ந்த 22,500 தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைப் பாதித்த சிக்கல் அது. நாட்டின் அவசரகாலப் பிரகடனமும் (1948) மலாயாச் சுதந்திரமும் (1957) ஆங்கிலேயே முதலாளிமார்களைத் தோட்டங்களை விற்பதற்குத் தூண்டின. எளிதில் விற்றுவிட வேண்டி, தோட்டங்களைத் துண்டுபோட்டு விற்றனர். இதன்விளைவாகப் பல ஆயிரம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்து நடுத்தெருவில் நின்றனர். பிச்சையெடுக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். பலர் மீண்டும் முன்னோர் நாடான இந்திய நாட்டிற்கே திரும்பினர். இன்னும் சிலர் வேலை தேடி, காடுகள் நிறைந்த சபா, சரவாக் போன்ற கிழக்கு மலேசிய மாநிலங்களை நாடிச் சென்றனர். மலேசியத் தமிழ்ச் சமுதாயம் குறிப்பாகத் தோட்டப்புறச் சமுதாயம் கடந்த நூற்றாண்டில் எதிர்கொண்ட பன்முகத் துன்பங்களுக்கு முக்கியக் காரணமாய் அமைந்தது தோட்டத் துண்டாடலே எனில் மிகையில்லை. அதன் பல்வகைப் பாதிப்புகள் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, அவற்றின் பாடுபொருள்களாகவும் கருபொருள்களாகவும் ஆகியுள்ளன.

தோட்டத்துண்டாடல் சிக்கலிலிருந்து தோட்ட மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அப்போதைய மலேசிய இந்தியர் காங்கிரசின் தலைவராயிருந்த துன் வீதி. சம்பந்தன் அவர்கள் தேசிய நிலநிதிக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினை (National Land Finance Co-operative Society Limited) 1960-இல் தொடங்கி, விற்கப்படவிருந்த பல தோட்டங்களை வாங்கி, தோட்ட மக்களுக்குப் புதுவாழ்வு அளித்தார். கூட்டுறவுச் சங்கத்தைப் பற்றியும், அதன் தேவையைப் பற்றியும் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல, கூட்டுறவுச் சங்கம் அக்காலப் பகுதியில் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆதரவையும் உதவியையும் நாடியது. ஏனெனில், அக்காலப்பகுதியில் மக்களை அதிகம் சென்றடையக்கூடிய ஒரு முக்கிய ஊடகமாக இலக்கியத்துறை விளங்கியதால் தமிழ்ப் படைப்பாளர்களின் சேவையைக் கூட்டுறவுச் சங்கம் நாடியது. அதன்விளைவாக, தோட்டத் துண்டாடல் பற்றியும் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் மேன்மையைப் பற்றியும் ஏராளமான கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்பட்டன.

தோட்டத் துண்டாடலின் பல்வகைப் பாதிப்புகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன. துண்டாடல் கொடுமை (அன்பு இதயம், ப.ப.60-67) எனும் சிறுகதையானது தோட்டத் துண்டாடலால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தின் கதையைக் காட்டுகின்றது. இக்கதையில்,

“ஐயா, நானும் எனது மனைவியும் ஐந்து பிள்ளைகளும் ‘டெலோக்’ தோட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் அந்தத் தோட்டத்தத் துண்டாக்கிட்டாங்க. நாங்க எல்லோரும் விரட்டப்பட்டோம். நாங்க ரத்த வேர்வை சிந்தி நட்ட ரப்பர் மரங்களையும் கண்ணுபோலக் காப்பாத்தின செம்பனை மரங்களையும் எங்களுக்குச் சொந்தமான ஆடுகள், மாடுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு நிரக்கதியா வெளியேறினோம். நாங்க பாய்ப்படுக்கை, மூட்டை, முஞ்சி எல்லாத்தையும் சுருட்டிகிட்டு வெளியேறியதைச் சினிமாப்படம் எடுத்திருந்தா, அந்தப் படம் காட்டப்படற இடமெல்லாம் கண்ணீர் ஆறு உருவாகியிருக்கும்” (ப.63)

“ஒரு ரப்பர் மரம் வீழ்ந்தால் ஒரு தமிழன் வீழ்ந்தான் என்றுபொருளாகின்றதே! ஒரு தோட்டம் துண்டானால் ஓராயிரம் தமிழர் வாழ்வு அழிந்ததென்ற நிலை உருவாகின்றதே!”

(ப.67) - எனவரும் பகுதிகள் ஒரு குடும்பத்தைக் காட்டினாலும் அதன்வாயிலாக துண்டாடலால் பாதிக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்தபாட்டாளி வர்க்கத்தையே அது காட்டிவிடுகின்றது. கதையில் பிரச்சாரத்தொனி காணப்பட்டாலும், தோட்டத் துண்டாடலின் கொடுமையை உணரமுடிகின்றது.

3.5 குடியரிமையும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும்

நாட்டின் விடுதலைக்குப் பின் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகிப் போன ஒன்று குடியரிமையற்ற நிலையும் அதனால் கிடைக்கப்பெற்ற சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் ஆகும். குடியரிமைச் சிக்கல் சுதந்திரத்தின் போதே மெல்ல வெளிப்பட்டது. எனினும், அப்பொழுது ஜசோலி (Jussoli) முறையில் நாட்டில் குடியேறி வாழும் பிறநாட்டவர்களுக்குக் குடியரிமை வழங்குவதற்குச் சுதந்திரத்திற்குமுன் காலனித்துவ அரசின் அங்கீகாரத்துடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட பல இனத்தவரையும் உள்ளடக்கிய அரசு முன்வந்தது. ஆனால், மலேசியத் தமிழர்களுள் பலர் அப்பொன்னான வாய்ப்பை விழிப்புணர்ச்சியின்மை, அலட்சியம், கவனக்குறைவு, அக்கறையின்மை, கல்லாமை, தொலைநோக்கின்மை போன்ற பல்வேறு குறைபாடுகளால் தவறவிட்டனர். ஆனால், 1969-இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்திற்குப்பின் குறிப்பாக, எழுபதுகளுக்குப்பின் இக்குடியரிமைச் சிக்கல் மீண்டும் வேகமாகத் தலைதூக்கியது. இதனால் சுதந்திரத்தின்போது எடுக்கத் தவறியவர்கள் பெருமவதிக்கு ஆளாயினர். குடியரிமை பெற்றவர்களுக்கு நீல நிறத்திலும் குடியரிமை அற்றவர்களுக்குச் சிவப்பு நிறத்திலும் கொண்ட அடையாளக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டன. எழுபதுகளுக்குப்பின் சிவப்பு அடையாளக் கார்டைப் பெற்றவர்கள் அதனால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டு, பலவாறாக அலைகழிக்கப்பட்டனர். குடியரிமை அற்றவர்களை அடையாளப்படுத்தும் குறியீடாகவே இச்சிவப்பு நிறம் ஒரு காலப்போக்கில் கருதப்பட்டது. அஃது அபாயத்தின் சின்னமாகவும் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. இவ்வடையாளக் கார்டைக் கொண்டவர்கள் இந்நாட்டிலேயே பிறந்திருப்பினும், அரசுத் துறையில் வேலையில் சேருவதற்கு இயலாது. மேலும், திருமணத்திற்குப் பெண்ணோ ஆணோ கிடைப்பதற்கும் சிரமமிருந்தது. தோட்டத் துறைகளிலும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் வேலை செய்வதற்கும் அரசு வேலை பெர்மிட் முறையை அமல்படுத்தியது. அந்த வேலை பெர்மிட் கிடைப்பதும் முயற்கொம்பாக இருந்தது. பல்வேறு சிரமங்களுக்குப்பின் கிடைக்கும் அவ்வேலை பெர்மிட்டையும் தொடக்கத்தில் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை புதுப்பிக்க வேண்டிய கட்டாய நிலையும் இருந்தது. வேலை பெர்மிட் இல்லையேல் வேலையில்லை; அதனால் இந்நாட்டில் வாழ வழியே இல்லை எனும் மோசமான நிலையும் உருவானது. எனவே, இக்காலப்பகுதியில் குடியரிமையற்றவர்கள் செத்துச்செத்துப் பிழைக்க வேண்டிய ஓர் அவல நிலையில் வாழ்ந்தனர். எழுபதுகளுக்குப்பின் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகிப்போன குடியரிமையற்றநிலை, சிவப்பு அடையாளக் கார்டு, வேலை பெர்மிட் ஆகியவற்றைப் பற்றி மலேசியத் தமிழ்ப் படைப்புகள் பரவலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகம் பேசப்பட்டுள்ள கதைப்பொருள்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். பல சிறுகதைகள் குடியரிமை இல்லாதவர்களின் அவலத்தை ஆழமாகக் காட்டியுள்ளன. சட்டத்திற்கு (புதிய சமுதாயம், இதழ் 10.7.1977, ப.ப.19-20) எனும் கதையில் வரும் மாந்தரான முனுசாமியின் பிறந்த தூறா (பிறப்புப் பத்திரம்/சான்றிதழ்) ஜப்பானியரின் அவல ஆட்சியின் அலைகழிப்பின் போது தொலைந்துவிடுகிறது. பலமுறை குடியரிமை கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப்போன விரக்தியில் அவன்,

“இதெல்லாம் என் பிரசா உரிமை கேட்டு எழுதின தூறாங்க. நான் எத்தனை வருசமா பாடுபடறேன். பெரசா உரிமை கெடைக்க மாட்டேங்குது. ஏங்க நான்தான் கேக்குறேன். நானும் இங்கே தானே பொறந்தேன்! எனக்கு மட்டும் ஏங்க பெரசா உரிமை கிடைக்க

மாட்டேங்குது? ஒன்று கொடுக்கிறதா இருந்தா கொடுங்க! இல்லைன்னா சொல்லிடுங்க! இந்த மாதிரி ரெண்டுங்கெட்டானா அலைய விடாதீங்க! பரவாயில்லை, நான் ஏதாவது ஆயிட்டுப் போயிடறேன். இது ஆண்டவனுக்கே அடுக்காது!”

என்று பேசுவதானது அவன் நிலையிலுள்ள மக்களின் மனநிலையையும் விரக்தியடைந்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டதனையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

அந்நியங்கள் (இளஞ்செல்வன் சிறுகதைகள், ப.ப.149-153) என்ற கதையில் எளிதாகக் குடியரிமை கிடைத்த காலத்தில் கோட்டை விட்டுவிட்டு, காலங்கடந்து துரியவணக்கம் செய்யும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனின் கூற்று குடியரிமையற்ற மலேசியத் தமிழரின் அறியாமையையும் ஏமாளித்தனத்தையும் காட்டுகின்றது.

“ஆமாங்க, வரிசையா நிப்பாட்டிக் கைதூக்கச் சொல்லித்தான் கொடுத்தாங்களாம். அப்ப நான் பொடியங்க... ஆனா... என்ன பன்றதுங்க... எங்கப்பா ஒரு ‘வாய் பொளந்தான்’க...! எங்கப்பா மட்டும் தானுங்களா? சஞ்சிக் கூலியா அறிவாளிங்களையா கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்காங்க... நன்மை தீமைங்கள அறிஞ்சி செயல்படுறதுக்கு...” (ப.2)

என்ற பாதிக்கப்பட்டவனின் கூற்றில் அவன் நிலையிலுள்ள கல்வியறிவுற்ற சமுதாயத்தைக் காட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் பிரதிநிதியாக இருந்து குரல் கொடுப்பதனையும் கேட்க முடிகின்றது.

4.0 தொகுப்புரை

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளப்படுத்தும் கூறுகள் இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டாலும், விடுதலைக்குப் பின்னரே இவை அதிகமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுகளிலிருந்து சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளங்காட்டக்கூடிய கூறுகளாக விடுதலைக்கு முந்தைய, பிந்தைய தோட்டப்புற வாழ்க்கை முறை, நாற்பதுகளில் காணப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர் போராட்டங்கள், இரண்டாம் உலகப்போரின் போது மலாயாவில் நடந்தேறியஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சியும் சயாம்மரண இரயில்பாதையும், நாற்பதுகளில் காணப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளின் கலவரங்களும் பயங்கரவாதச் செயல்களும், அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட தோட்டத் துண்டாடல், எழுபதுகளில் காணப்பட்ட குடியரிமைச் சிக்கல், சிவப்பு அடையாளக்கார்டு, வேலைபெர்மிட் முறை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வோடு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொடர்பு கொண்டுள்ளதால், இவற்றை அவர்களைச் சுட்டும் தனித்த அடையாளங்களாகத் திகழ்கின்றன எனலாம். இவற்றின் வாயிலாக அந்தந்த காலகட்டத்தில் அவர்களின் மனநிலைகளையும் எண்ணப் போக்குகளையும் உணர்வுகளையும் ஏக்கங்களையும் உணரமுடிவதால் அவர்களின் வாழ்வியலைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றன. மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ள இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளங்களைக் காட்டும் கருவிகள் ஆகும். சுருங்கக் கூறின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெளியான இலக்கியப் படைப்புகள் மலேசியத் தமிழர்களின் அந்தந்த காலப்பகுதி மனநிலைகளையும் நிலவரங்களையும் அறிந்துகொள்வதற்குத் துணைசெய்யும் அடையாள ஆவணங்கள் என்று குறிப்பிடுவதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்க இயலாது.

Bibliography

- Arasaratnam.S. (1979) Indians in Malaysia and Singapore. Kuala Lumpur: Oxford University Press
(Revised Edition)
- Arivanantham, M. (2004). Itu EEka7 Cuvamu - Irupatâm Nû__âGmil Malçciya Intiyarka7. Kelana Jaya.
Cellai Vâcakar Vammam. (1968) Akkarai Ilakkiyam. Chennai.
- Ilanjelvan, M.,A. (1999) I7añcelvaĪ Ci_ukataika7. Chennai: Mitra Publication.
- Janaki Raman, M. (2006) Malçciya Intiyarka7iI IkkammâĪa Nilai. Kuala Lumpur: Ashwin Trading.
- Kalaimuthu, K. (2008). Malçciya Intiyarka7 - Ôrâyvu. Kuala Lumpur: Fine Arts Printing Works.
- Karnial Singh Sandhu. (1969) Indians in Malaya. (Pp,171-183). Cambridge: The University press.
- Konapai.C. (1951) Indians Overseas:1838 -1848. New Delhi: Indian Council of World Affairs
- Malçciyac Ci_ukataika7. (1968). AIpu Itayam. Kuala Lumpur: Ponni Publication.
- Murasu Nedumaran. (2006). Malçciyat Tami;arum Tami;um. Chennai: International Institute for Tamil
Research.
- Ramasamy, P. (1999). Malçciyat Tõmmat To;ilâ7ar Vâ;vum PõrâmmaEka7um. Kuala Lumpur: Sembaruthi
Publication.
- Sakthi Mohan. (2001). Kamal Kamanta Tami;aĪ. Chennai: Kavikuyil Printer.
- Vadivelu, C. (1970). IruGma Ulakam. Seremban: Barathi Publication.

பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறி

தர்மலிங்கம் நடராசன்¹
Dharmalingam Nadarasan¹

Abstract

Periyapuram carries the genre of Tamil poetic account depicting the legendary lives of the sixty-three Nayanmars. Sekkilar the author of Periyapuram, had the true knowledge, neutrality and the best of poetic expression in describing the history of 63 Saiva Saints, with the true love for God. Though only Sekkilar can match himself, this article is an effort to give a glimpse of values of life that Periyapuram depicts to its readers. Primarily Periyapuram, describes the exquisiteness of Tamil language, Tamil culture and Tamil religion in detail. It stresses and provides evidence on has the Tamil Saivites seek the divine energy by conducting prayers in Tamil language itself. Further, Periyapuram also proves that only through love upon the Supreme Being and His creation will help the souls to implore the divine force. In several situations Sekkilar endorses that only spiritual wisdom is always more valuable than one's huge materialistic collections. One of the major angles that Periyapuram covers is in order for one to leave without any sort of fearing life, one has to hold on and consistently trust upon the Supreme Being.

Keywords : Periyapuram, Nayanmars, Saiva Saints, Tamil Saivites, Tamil Culture, Tamil Religion, Fearing Life, True Love upon the Supreme Being.

முன்னுரை

உலக மொழிகளில் மிகப் பழையதும் ஆழ்ந்த இலக்கண இலக்கியக் கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதுமானது தமிழ்மொழி (முருகவேள். ந.ரா. 1984). உலக மொழிகள் அனைத்துள்ளும் தமிழ்மொழியில் முகிழ்த்துள்ள பக்தி இலக்கியங்களின் அளவு போல் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை என்று பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் குறிப்பிடுவார் (ஞானசம்பந்தன், அ.ச. 1994). தமிழ் பக்தி இலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடுகையில் கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பதினான்கு சைவ மெய்கண்ட நூல்கள், திருவிளையாடல் புராணம், கந்தபுராணம், விநாயகர் அகவல், திருப்புகழ், அபிராமி அந்தாதி, சகலகலாவல்லி மாலை, திருவருட்பா, தாயுமானவர் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள் என்று மலிந்து கிடக்கின்றன. தமிழ் பக்தி இலக்கியங்கள் பல இருப்பினும் முழுக்க முழுக்கத் தமிழர் இறைக் கொள்கைகளையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் தமிழர் வாழ்வியல் முறைமையையும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளவை குறிப்பிட்டவைதான் என்பார் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி எனும் நாலாயிரியர் பேராசிரியர் ஞானசம்பந்தம் (Opic : 1994).

திருக்குறளும் நாலடியாரும் ஓளவை பிராட்டியின் நீதி நூல்களும் மாந்தர் தம் வாழ்வியல் நெறிகளை நேரடியாக விளக்குவதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. பன்னிரு திருமுறைகளும் பதினான்கு சித்தாந்த சைவ மெய்கண்ட நூல்களும் சைவ புராணங்களும் இதர தமிழ் பக்தி இலக்கியங்களும் மறைமுகமாக இப்பணியினைச் செய்கின்றன. பெரும்பாலானவை இறைவனைப் போற்றும் புகழ் நூல்களாகவும் இறைக் கொள்கைகளை விளக்கும்

---

¹The author is a PhD candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya.
darmamsnk@yahoo.com

மெய்கண்ட நூல்களாகவும் விளங்குகின்றன. இவை உயர்ந்த நிலையாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறும் நிலைகளைப் பெருமளவு வெளிப்படையாகவும் மாந்தர் வாழ்வியல் நெறிகளை அவற்றின் ஊடே மறைமுகமாகவும் குறிப்பிடுவனவாக உள்ளன. தமிழ்ச் சைவ பக்தி இலக்கியங்களில் தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய பன்னிரண்டாம் திருமுறையான பெரியபுராணம் குறிப்பிடத்தக்கது. பெரியபுராணம் நீதிநூல்களும் திருமுறைகளும் சைவ மெய்கண்ட நூல்களும் வரையறுத்துள்ள மாந்தர் வாழ்வியல் நெறிகளையும் சைவ இறைக் கொள்கைகளையும் அவற்றைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்திய அடியார்களின் வாழ்வையும் நேரிடையாக விளக்குவதாக உள்ளது (Ibid : 1994).

அ. தமிழ்நெறி

சீர்மிகு செந்தமிழர் அவர்கள்தம் வாழ்வில் பின்பற்றி ஒழுக வேண்டிய தலையாய வாழ்வியல் நெறியாகத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவது செந்தமிழ்ச் சைவநெறி. தமிழ்ச் சைவர்கள் அவர்களின் தாய்மொழியாகியத் தமிழையும் சைவநெறியையும் வேறு என்று எண்ணிப் பார்த்தல் கூடாது என்கின்றார். தமிழையும் சைவத்தையும் இரு கண்களாக வைத்துப் போற்றிப் பேண வேண்டும் என்பதனை உணர்த்துகின்றார். தமிழையும் தமிழ்ச் சைவர்களின் வாழ்வியல் நெறியாகிய சித்தாந்த சைவத்தையும் வெறும் பேச்சிலும் நூல்களிலும் மட்டும் வைத்து எண்ணி மகிழாது அவற்றை வாழ்வில் கொண்டு வரவேண்டும் என்று புலப்படுத்துகின்றார். தமிழில் வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து மணிப்பிரவாள நடை என்னும் நடையில் எழுதுவது மலிந்து இருந்த காலத்தில் இயன்ற அளவு வடமொழிச் சொற்களை நீக்கி, நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு பெரியபுராணத்தை ஆக்கிய அருட்புலவர் தெய்வச் சேக்கிழார் (முருகவேள், ந.ரா. 1984), தமிழர்கள் தம் வாழ்வில் தமிழ் வழக்கே மேலோங்க வேண்டும். தமிழ்ச் சைவர் தம் இல்லங்களில் தமிழும் சைவமும் தழைக்க வேண்டும் என்பதனைத் தன்னைத் தமிழ்ஞானசம்பந்தனாகக் குறிப்பிடும் திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றின் வழிகுறிப்பிடுகின்றார்தெய்வச் சேக்கிழார். திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றில், திருஞானசம்பந்தரின் பிறப்பின் நோக்கத்தினைக் குறிப்பிடுகையில்,

“தொண்டர்மனங் கனிசிறப்பத் தூயதிரு நீற்றுநெறி

எண்டிசையும் தனிநடப்ப ஏழுலகுங்கனிதூங்க

அண்டர்குலம் அதிசயிப்ப வந்தணரா குதிபெருக

வண்டமிழ்செய் தவநிரம்ப மாதவத்தோர் செயல்வாய்ப்ப” (திருத்தொண்டர் புராணம்)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தூய்மை செய்யும் திருநீற்று நெறியான சித்தாந்தச் சைவநெறி எட்டுத் திக்குகளிலும் தலைசிறந்து செல்லவும் வண்மை உடைய தமிழில் மேற்கொள்ளப் பெறுகின்ற தவங்கள் முற்றுப் பெறவும் திருஞானசம்பந்தர் தோன்றினார் எனத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவதாகச் சிவக்கவிமணி சி.கே. சுப்பிரமணியனார் குறிப்பிடுவார் (சுப்பிரமணிய முதலியார், சி.கே. 1971). தமிழ்ச் சைவர்கள் தமிழிலேயே இறைவனை வழிபட்டு வீடு பேறு அடையலாம் என்பதனையும் தமிழர்கள் இறைவனுக்குச் செய்யும் திருமஞ்சனம், போற்றிகள், பூசனைகள், குடமுழுக்குகள், திருவிழாக்கள், கூட்டு வழிபாடுகள் போன்றவற்றைத் தங்களுக்குத் தெரிந்த, அன்பைப் பெருக்கக் கூடிய தமிழ்மொழியிலேயே அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதனையும் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றார். தமிழ்ச் சைவர்களுக்கே உரிய திருநீற்றினை எல்லா இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளிலும் இடம்பெறச் செய்தலைத் தங்கள் வாழ்க்கையின் கடப்பாடாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் தெய்வச் சேக்கிழாரின் குறிப்பாகும்.

வடமொழி வேதநெறி என்பது வடமொழி வேதவிதிப்படி நிகழும் வைதீக ஒழுக்கம் எனவும் சைவத்துறை என்பது சிவஆகம விதிப்படி நிகழும் சீலம் (சரியை), நோன்பு (கிரியை), செறிவு (யோகம்), அறிவு (ஞானம்) எனும் முறைமை பற்றியது என்பார் சிவக்கவிமணி

(Ibid:1971). வேதநெறி தழைத்து ஓங்கவும் மிகு சைவத்துறை விளங்கவும் திருஞானசம்பந்தர் இவ்வுலகில் தோன்றினார் என்கின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார் (திருத்தொண்டர் புராணம் : 2002). மேலும்,

“திசையனைத்தின் பெருமைஎலாந் தென்றிசையே வென்றேற
மிசையுலகும் பிறவுலகும் மேதினியே தனிவெல்ல
அசைவில் செழுந் தமிழ்வழக்கே அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல
இசைமுழுதும் மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலைபெருக” (Ibid : 229)

என்று ஏற்றமிகு தமிழையும் சைவத்தையும் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் மூச்சாகக் கொள்ள வேண்டியமையைப் பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழர்கள் வாழும் தென்திசையின் வழக்கான சைவத்தின் பெருமையும் தமிழின் பெருமையுமே வெற்றி கொண்டு மேம்படவும் தமிழ்நாட்டின் தமிழ் இறைவழிபாட்டு வழக்கமே, வடபுலத்தவர் வழிபாட்டு வழக்கினையும் பிறபுலத்தவர் வழக்கத்தினையும் வெல்ல வேண்டும் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Opit: 72). எனவே தமிழ்ச் சைவர்கள் இறைவனைத் தமிழில் வழிபடுதலும் ஆலயப் பூசனைகளைத் தமிழில் இயற்றுவதும் இல்லத்தில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழ் வழிபாட்டினை இடம்பெறச் செய்தலும் பெரியபுராணம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறியாக உள்ளது.

தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் தமிழின்பால் ஆழ்ந்த பற்றும் ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் மனநிறைவும் உறுதியும் பெருமையும் உயர்வான எண்ணமும் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் எனும் உயரிய வாழ்வியல் நெறியினைத் தெய்வச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் நெடுகிலும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். “பெரியபுராணம்” என்ற வடமொழிச் சொல் பெரியபுராணத்திற்குத் தெய்வச் சேக்கிழார் இட்டது அல்ல! “மாக்கதை” என்றே தூய தமிழில் குறிப்பிடுகின்றார். திருமலைச் சருக்கம் முதல் வெள்ளாளைச் சருக்கம் வரை உள்ள பதிமூன்று சருக்கங்களையும் தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம் என்று தொடங்கி, வெள்ளாளைச் சருக்கம் என்று தமிழிலேயே முடிக்கின்றார். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் பெயர்களையும் ஒரு சிலரைத் தவிர தமிழிலேயே குறிப்பிடுகின்றார். காழிப்பிள்ளையார், சொற்கோ, ஆரூரர், திண்ணனார், புனிதவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், நின்றசீர் நெடுமாறர், திருநாளைப்போவார் என்று அன்னைத் தமிழிலேயே பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். திருவெண்காட்டு நங்கை, மாதினியார், சீராளன் என்று நாயன்மார்களின் மனைவியர், மக்களின் பெயர்களையும் தூய தமிழிலேயே குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ், சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தமொழி, விரும்பிக் கேட்ட மொழி, அருள் நிகழ்வுகளை நிகழ்த்திய மொழி, பெருமானின் திருவடியைப் பெற்றுத் தந்த மொழி என்று பெரியபுராணத்தில் தெய்வச் சேக்கிழார் கட்டியங் காட்டுகின்றார். சுந்தரரை இறைவன் தமிழில் பாடக் கேட்டதும் (திருத்தொண்டர் புராணம்: 2002:26:70), சிவஞானப்பாலைக் கொடுத்து ஞானசம்பந்தரைத் தமிழ்ஞானசம்பந்தராய் இறைவன் ஆக்கியதும் (Ibid:234,235:68-76), திருநாவுக்கரசு அடிகள், “சொற்றுணை வேதியன்” என்று இறைவனைத் தமிழில் பாடிக்கடலில் மிதந்ததும் (Ibid : 167 : 126) “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” (Ibid : 42 : 199) என்றும், “பித்தா” (Ibid : 27 : 74) என்றும் இறைவனே சுந்தரருக்குத் தமிழில் அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடச் செய்ததும் “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” (Ibid : 337 : 1248) என்ற தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடியவாறே திருஞானசம்பந்தர் சிவவொளியில் கலந்ததும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ்ச் சைவர்கள் தமிழ் வழிபாட்டிற்கும் தமிழ் மந்திரங்களான திருமுறைகளுக்கும் அன்றாட வாழ்வில் கொடுக்க வேண்டிய முதன்மையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

நற்றமிழ் (Ibid : 11 : 35), சொற்றமிழ் (Ibid : 26 : 70), இன்றமிழ் (Ibid : 169 : 137), பொங்கு தமிழ்

(Ibid : 409 : 270), வண்டமிழ் (Ibid : 255 : 249), செஞ்சொற்றமிழ் (Ibid : 463 : 138) என்றும், திருப்பதிகம் என்றும், மெய்மைமொழித் திருப்பதிகம் (Ibid : 235 : 76), கலைப்பதிகம் (Ibid : 238 : 102), திருந்திசைப் பதிகம் (Ibid : 241 : 121), மண்ணுளோர்க்கு உதவிய பதிகம் (Ibid : 242 : 130), மெய்ப்பதிகம் (Ibid : 243 : 138), வளத்தமிழ் மாலை (Ibid : 267 : 338), என்று திருமுறைப் பதிக்கங்களைத் தங்கள் உயிர்த் துணையாகத் தமிழ்ச் சைவர்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்வில் வைத்துப் போற்ற வேண்டும் என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆ. உண்மை அன்புநெறி

பெரியபுராணத்தில் தமிழர்களின் தனித்தன்மையுடைய வாழ்வியல் பண்புகளாக உழைத்து உண்பது, அன்புநெறியில் நிற்பது, அமிழ்தமே கிட்டினாலும் அதனைத் தனித்து இருந்து உண்ணாமல் இருப்பது, தமக்கென வாழாது பிறருக்கென வாழ்வது, வந்தாரை வாழ வைப்பது, பரந்த மனப்பான்மையுடன் இருப்பது, வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நன் மனம் உடையவர்களாக இருப்பது, ஏற்பது இகழ்ச்சி, ஐயமிட்டு உண்பது, இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவை செய்வது, உலகம் வாழவே வாழும் மன இயல்பு கொண்டு வாழ்வது போன்றவற்றைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக நூலிடையாக நிற்பது தமிழ்ச் சைவரிடையே உள்ள அன்புநெறிதான் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்கின்ற பேர் உதவிகளை எண்ணிப் பார்த்து இறைவன்பாலும் இறைவன் வாழும் இடங்களில் ஒன்றான உயிர்களின்பாலும் அன்பு காட்டுவதை அடியார்கள் தங்கள் வாழ்வில் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். “அன்பே சிவம்” என்ற திருமூலரின் வாக்கிற்கு ஒப்ப (திருமந்திரம்:1994:38) அன்பின் பிழம்பாய்த் திகழ்ந்தார்கள். இறைவனிடத்தில் எதுவும் எதிர்பாராது இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவிகளை எண்ணுகையில் ஏற்படும் அன்பினால் வீடுபேற்றைக் கூட எண்ணாது இறைவனைக் கும்பிடுதலே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனை,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஓடும் செம்பொனும் ஓக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” (திருத்தொண்டர் புராணம்)

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். வஞ்சனை வழிபாடு இயற்றாது, உண்மை அன்பினால் வழிபட்ட நாயன்மார்கள் பெருமாளை உளம் உருகிப் பாடுதல், பெருமானின் பூசனைக்கு உரிய பொருட்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்தல், பெருமானின் திருக்கோயிலைத் தூய்மை செய்தல், திருக்கோயிலில் விளக்கு ஏற்றி அழகு செய்தல், திருக்காப்பிற்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்தல், பெருமானுக்குத் திருவமுது படைத்தல், திருக்கோயில் எழுப்புதல், பெருமாளை நினைப்பிக்கும் சிவச் சின்னங்களைப் போற்றுதல், அவற்றை உறைப்பாய் அணிந்து கொள்ளுதல் போன்றவற்றைச் செய்தார்கள். இவர்கள் செய்த இறையன்புப் பணிகளுக்குத் தடை ஏற்படுமானால் தங்கள் உயிரையும் விடத் துணிந்தார்கள். இத்தகைய இறையன்பு நெறியே நம் வாழ்வில் கொள்ள வேண்டியது ஆகும் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் தெளிவுறுத்துகின்றார்.

பெருமானின் திருக்கோயிலில் தவறாது நாளும் விளக்கேற்றிய நமிநந்தி அடிகளைப் போன்றும் (Ibid : 222), திருக்கோயிலைத் தவறாமல் தூய்மை செய்த கணநாதரைப் போன்றும் (Ibid : 467), திருக்கோயில் பூசனைக்குத் தவறாமல் மலர் பறித்துக் கொடுத்த முருக நாயனாரைப் போன்றும் (Ibid : 123), பெருமானுக்குச் சந்தனத் திருக்காப்பிற்காக நாளும் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்த மூர்த்தி நாயனாரைப் போன்றும் (Ibid : 177), மாவடு, செங்கீரை, செந்நெல் அரிசி

என்று நாளும் பெருமானுக்குத் திருவமுது படைத்த அரிவாள்தாயரைப் போன்றும் (Ibid : 110), பணம் இல்லாத சூழலில் மனத்தில் கோயில் எழுப்பிய பூசலாரைப் போன்றும் (Ibid : 500), சிவச்சின்னமான திருநீற்றினை இறைவனாகவே எண்ணிய மெய்ப்பொருள், ஏனாதி (Ibid : 75) மற்றும் மங்கையர்க்கரசியாரைப் போன்றும் (Ibid : 502), கள்ளிலும் முள்ளிலும் வெறுங்காலாலேயே நடந்து, திருக்கோயில்கள் தோறும் சென்று பெருமானின் திருவருளைப் போற்றிப் பாடிய திருநாவுக்கரசரைப் போன்றும் (Ibid : 153) இறைவன்பால் அன்பு கொள்ள வேண்டும் என்ற அரிய வாழ்வியல் நெறியினைப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது.

இறைவனிடத்தில் அன்பு காட்டுவதற்குத் தடை ஏற்படுமாயின், தங்கள் உயிரையே விடும் அளவிற்கு உறைப்புக் கொண்டிருந்தனர். பெருமானின் மீது கொண்ட அன்பினால் கண்ணப்பர் தம் கண்ணைப் பிடுங்கி அப்பியதும் (Ibid : 80), அரிவாள்தாயர் தம் கழுத்தினை அரிவாளால் அரிய முற்பட்டதும் (Ibid : 110), குங்கிலியக் கலையர் தம் மனைவியின் தாலியை விற்றுக் குங்கிலியம் வாங்கிப் புகைத்ததும் (Ibid : 101), கணம்புல்லர் தம் தலை மயிரை விளக்கில் திரியாய் இட்டு எரித்ததும் (Ibid : 483), இறைவனை வழிபட முடியாமல் போனபோது திருநாவுக்கரசு அடிகள் சாகும் வரை உண்ணாநோன்பு இருந்ததும் (Ibid : 153) இறையன்பு காட்டுவதில் நாம் கொள்ள வேண்டிய படிப்பினைகள் ஆகும்.

பெரியபுராணம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள் உயிர்கன்பால் கொள்ளும் அன்பும் இன்றியமையாதது ஆகும் என உணர்த்தப் பெறுகின்றது. மாந்தருக்கே அல்லாமல் ஒரு பசுவிற்கும் அன்பு காட்டும் வாழ்வியல் நெறியினை மனுநீதிச்சோழனின் வரலாற்றின் வழி தெய்வச் சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 14). தம் மகன் செலுத்திய தேரின் காலில் மடிந்த கன்றுக்குட்டியின் தாய்ப்பசுவின் மீது கொண்ட அன்பினாலும் முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் என்பதாலும் அப்பசுவினுக்கு நீதி வழங்கியமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 15). அன்பின் வலியால் துடிக்கும் தாய்ப்பசுவின் துன்பத்தினைத் தான் அடைதலே தரும் என்பதற்காகத் தன் ஒரே மகனை மனுநீதிச்சோழன் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்றமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார் வாழ்வியல் நெறியாக நமக்கு உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 15).

நடமாடும் கோயில்களாக விளங்கும் அடியவர்களுக்கு அன்பு செய்தல் வேண்டும் என்பது பெரியபுராணத்தின் மற்றொரு நெறியாகும். வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியாமல் ஆடம்பரமும் விளம்பரமும் இன்றி பெரியபுராணத்தில் அடியவர்கள் பிறர் இடத்தில் அன்பு காட்டியிருக்கின்றனர். தாங்கள் செய்யும் அன்பு பெருமானுக்குத் தெரிய வேண்டும். அதனால் புண்ணியம் வந்து சேரும் என்று கூட அடியார்கள் எண்ணவில்லை. உயிர்களுக்குப் பெருமான் செய்யும் கருணையை எண்ணும் போதெல்லாம் ஏற்படும் அன்பின் கசிவால் பெருமானின் அடியார்கள்பால் எதிர்பார்ப்பு அற்ற அன்பைச் சொரிந்தார்கள். தாம் உழைத்துப் பெற்றச் செல்வமும் தன் மூதாதையர் தேடி வைத்தச் செல்வமும் தில்லை மன்றில் கூத்தப் பெருமானாக ஆடிக் கொண்டிருக்கும் இறைவனின் அன்பர்க்குச் செலவிடுவதற்கு என இறைவன் கொடுத்தது என்ற உயரிய எண்ணத்தில், சிவ அடியார்கள் தம் இல்லத்தைத் தேடி வந்த போது, நாளும் பெருகுகின்ற மகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்குச் செலவிட்டு வந்தார் மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Ibid : 59).

“நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்குஒன்று ஈயில், படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதாமே” என்று திருமூலர் குறிப்பிடுவார் (திருமந்திரம்:1994:247). தன்மூப்பும் தற்குறியும் இன்றி உண்மை அன்போடு தான் செய்யும் அன்பர் பணிக்குத் திருநாவுக்கரசு அடிகளின் பெயரை இட்டுத் தண்ணீர் பந்தல் போன்றவற்றை அமைத்து அன்பு பாராட்டிய அப்பூதி அடிகளைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Opit : 213).

இ. அருட்செல்வமே செல்வம்

பொருள்களாகிய செல்வங்கள் இழிந்தவரிடத்திலும் உள்ளன. உயர்ந்தவர்களிடத்திலும் உள்ள அருளாகிய செல்வமே செல்வங்களில் சிறந்த செல்வம் என்பதனை, “அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம், பூரியார் கண்ணும் உள்” என்பார் ஐயன் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள்:241). இதனை நன்கு உணர்ந்து வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் பெரியபுராணம் காட்டும் நாயன்மார்கள். தங்களிடம் இருக்கின்ற செல்வம் உலக உயிர்களுக்கு நன்மை செய்ய இறைவன் கொடுத்திருப்பது என்று எண்ணினார்கள். அச்செல்வம் மிகுந்து இருந்தபோதிலும், அதனைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளவில்லை. அதேபோன்று அச்செல்வம் அவர்களை விட்டு நீங்கிய போதும் அதற்காக வருந்தியதும் இல்லை! காரணம் நிலையில்லாத செல்வத்தினை வைத்து நிலையான செல்வமான இறைவனின் திருவடியை ஏத்தும் செல்வத்தினையே பெரிதாக எண்ணினார்கள் என்பதனை, “ஆதி முதல்வர் திருநீற்றின் அடைவே பொருள்” என்று மூர்க்க நாயனார் தம்மிடம் இருந்த பொருள் எல்லாம் செலவாகும் வரையிலும் அடியார்களுக்கு அமுது படைத்தார் என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid :431). தவிர வறுமை வரவும் தம்மிடம் இருந்த பொருளை எல்லாம் விற்று அடியார்களுக்கு உணவளித்தார் என்பதனை,

“இன்ன செயலின் ஒழுகுநாள் அடியார் மிகவும் எழுந்தருள்
முன்னம் உடைமையான பொருள் முழுவதும் மாள அடிமையுடன்
மன்னும் காணியானநிலம் மற்றும் உள்ள திறம்விறிறே
அன்னம் அளித்தே மேன்மேலும் ஆரா மனத்தா ராயினார்”

என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid : 432). பெருமானின் திருவருளையே செல்வமாக எண்ணிய இளையான்குடிமாற நாயனார் அடுத்த வேளை உண்பதற்கு உணவு இல்லை என்ற நிலையிலும் தான் இருத்தற்கிடமான வீட்டின் கூரையையும் எதிர்கால வாழ்விற்கு முதலான முளைநெல்லையும் கொண்டு வந்து அடியார்க்கு உணவு அளித்த சீர்மையை வாழ்வியல் நெறியாக பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது (Ibid : 58). எனவே செல்வம் படைத்தவர்கள் அச்செல்வம் தங்களை விட்டு நீங்குவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு எனவும், செல்வச் செருக்கில் இருக்கின்ற போதே அருட்செல்வத்தினைப் பெறுவதற்கு ஆற்ற வேண்டிய செயல்கள் யாவை எனச் சிந்தித்தல் இன்றியமையாதது என்று பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது. வறுமையில் உள்ளவர்களோ, வறுமையை ஒரு காரணமாகக் காட்டி இறைவனை வழிபடாமலும் இறைக் கல்வியை ஆழ்ந்து கற்காமலும் வீணே வாழ்வது பொருத்தமற்ற வாழ்வு என்று பெரியபுராணம் வழி காட்டுகின்றது. வறுமையிலும் செம்மை என்ற இறைநெறியை மறவாத வாழ்வே சிறந்த வாழ்வியல் நெறி என்பதனைப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது.

ஈ. அஞ்சாமை

“அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார், இவர் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே” என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடுவார் (பாரதியார் கவிதைகள் : 36). சோதிடம், எண்கணிதம், இராசிபலன், வாஸ்து, சகுனம், கனவு, கோள்கள் பெயர்ச்சி, கண்ணேறு, இராசிக் கற்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஏவல், பில்லி, சூனியம் என்று எதற்கெடுத்தாலும் அஞ்சுகின்றனர். இவர்களின் அச்சமானது பரம்பொருளை முழுமையாக, எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளாக ஏற்றுக்கொள்ளாமையையே காட்டுகின்றது என்று பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது. சிவபெருமானைத் தன் தோன்றாத் துணையாக முழுமுதல் பேர் அருளாளனாக, பேர் ஆற்றல் மிக்கவனாகக் கொண்டமையினால் சிவகாமி ஆண்டார் எனும் அடியாரின் மலர்க்கூடையை யானை பறித்து அழித்தது என்று அறிந்ததும் அது

புகழ்ச்சோழர் எனும் அரசரின் பட்டத்து யானை என்பதனைக் கூடச் சிந்தியாது அஞ்சா நெஞ்சுடன் எறிபத்தர் அதனை வெட்டி மாய்த்தார் (Ibid : 71).

திருஞானசம்பந்தரை மங்கையர்க்கரசியார் மதுரைக்கு அழைத்தபோது, சமணர்கள் கொடியவர்கள், நாளும் கோளும் சரியாக இல்லை என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் குறிப்பிட்டபோது, அடியாருக்கு நாளும் கோளும் பிறவும் நல்லனவே செய்யும் என்று திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசு அடிகளுக்கு எடுத்துக்கூறும் பெரியபுராண நிகழ்ச்சியானது நமக்கு அஞ்சாமை வேண்டும் எனும் அரிய நெறியை உணர்த்துவதாக உள்ளது. அதனை,

“அரகஅருளிச் செய்கின்றார் “பிள்ளாய்! அந்த அமண்கையர் வஞ்சனைக்கோர் அவதியில்லை
உரைசெய்வதுஉளது உறுகோள்தானும்தீய; எழுந்தருள உடன்படுவதொண்ணாது” என்னப்
“பரசுவது நம்பெருமான் கழல்கள் என்றால் பழுதணையாது” எனப்பகர்ந்து பரமர்செய்ய,
விரைசெய்மலர்த் தாள்போற்றிப் புகலிவேந்தர், “வேயுறுதோளி”யை எடுத்து விளம்பினரே”

என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid : 302). எனவே நாள், கோள், பறவை, விலங்கு, சிற்சத்திகள், கற்கள், கனவு, கண்டம், பெயர்கள் என்று எவையானாலும் அவற்றின் உள்ளே உறைகின்றவன் சிவபெருமான். அச்சிவபெருமானின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்பவர்கள் மேற்கூறியவற்றைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். அவற்றினால் வரும் நுகர்ச்சிகளைப் பெருமானின் பெயரைச் சொல்லித் துணிவோடு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற துணிவினைப் பெரியபுராணம் வாழ்வியல் படிப்பினையாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆலவாய் அரன் துணையாய் நிற்பதனால் தம்மைச் சிறு பாலகன் என்று அஞ்சவேண்டாம் என்று மங்கையர்க்கரசியாருக்குத் திருஞானசம்பந்தர் துணிவு கூறியதும் அனல் புனல் வாங்குகளில் சமணர்களைத் திருஞானசம்பந்தர் வென்றதும் ஆண்பனைகளைப் பெண் பனைகளாக மாற்றியதும் பாம்புத் தீண்டி இறந்த வணிகனை உயிர் பெறச் செய்ததும் சாம்பலைப் பெண்ணாக்கியதும் பேய்ப்பிடித்தப் பெண்ணை நலமாக்கியதும் புத்த நந்தியின் தலையில் இடிவிழச் செய்ததும் தமிழ்ப் பதிகத்தால் கொள்ளம்பூதாரில் ஓடத்தைச் செலுத்தியதும் பெருமான் துணை உள்ளான், தம்மைக் காப்பான் என்ற உறுதியான அஞ்சா நெஞ்சகத்தினால்தான் என்று வென்று காட்டினார், திருஞானசம்பந்தர் (Ibid : 283-378).

“பெருமானின் தமர்நாம், அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை. அஞ்ச வருவதும் இல்லை!” என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள், நீற்றறையின் தீ, கொடிய நஞ்சு, கடுஞ்சினங்கொண்ட யானை, ஆழ்கடல், திங்களூரில் பாம்பின் நஞ்சு என்று பெருமானின் திருவருள் துணையுடன் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டு அவற்றினை வென்று காட்டியதைப் படிப்பினையாகப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது (Ibid : 164-178).

உ. குற்றங்கடதல்

செருக்கும் சினமும் காமமுமாகிய குற்றங்கள் இல்லாதவருடைய வாழ்வில் காணும் சிறப்பு மேன்மேலும் வளர்ச்சி உடையதாய் இருக்கும் என்பதனைச் “செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார், பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து” என்று குறிப்பிடுவார் பேராசான் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள்:431). இதனாலேயே நாயன்மார்களின் சிறப்பினைப் பற்றி தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகையில்,

“என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட
மன்றுளார் அடியார் அவர் வான்புகழ்

நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்”

என்று குறிப்பிடுவார் (Ibid : 514). இறைவனை வழிபடுவதனால் ஏற்படும் இன்பத்தினால் அப்பெருமாளையே ஒன்றியிருந்து வழிபட அவர்களின் உள்ளம் உயர்ந்தது. அத்தகைய தில்லை மன்றூள் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற பெருமானின் அடியார்களின் வானளாவிய புகழ் உலகெங்கும் பரவி நிலைத்து நின்றது என்பார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

பெரியபுராணம் காட்டும் நாயன்மார்கள் செருக்கு அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இறைவனை நேரில் கண்டவர்களாயினும் அவர்களிடத்தில் செருக்கு இல்லை! இறைவனை நேரில் கண்ட திருநாவுக்கரசு அடிகள், திருஞானசம்பந்தரைத் தேடிச்சென்று அவர் அமர்ந்து வந்த பல்லக்கினைச் சுமந்து அவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார் (Ibid : 340). நான்கே வயது நிரம்பிய திருஞானசம்பந்தரின் திருவடிகளில் பாண்டிய நாட்டின் அரசியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் பாண்டிய நாட்டு அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் வீழ்ந்து வணங்கினர் (Ibid:307). அட்டமாசித்திகள் கைவரப்பெற்ற, யோகநெறி எனும் செறிவு நெறியில் சிறந்திருந்த பெருமிழலைக் குறும்பர் என்பார் சுந்தரமூர்த்தி அடிகளின் திருவடிகளைத்தமது தலைமேல்வைத்துப் போற்றி வந்தார் (Ibid : 205). சேரமான் பெருமான் நாயனார் என்ற சேர மன்னன் சுந்தரரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவர் தோழராக விளங்கினார் (Ibid : 455). மிகச் செல்வம் உடையவராக இருந்த அப்பூதி அடிகள் அருட்செல்வம் நிரம்பப் பெற்றிருந்த திருநாவுக்கரசு அடிகளைத் தம் உளமார்ந்த ஆசானாகக் கொண்டு தம் பிள்ளைக்கும் தம் உடைமைகளுக்கும் தாம் செய்த திருப்பணிகளுக்கும் திருநாவுக்கரசு அடிகளின் திருப்பெயரையே இட்டுச் செய்து வந்தார் (Ibid : 213). இதுவே பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்தும் வாழ்வியல் படிப்பினையாகும்.

நம்மைப் போன்றோரின் செருக்கினை நீக்குதற்குச் சிறுத்தொண்டர் எனும் அடியாரின் வரலாற்றைத் தெய்வச் சேக்கிழார் முன்வைக்கின்றார். இறையடியாருக்காகத் தமது ஒரே மகனான சீராளனை அறுத்து அடியாருக்கு உணவு படைத்த சிறுத்தொண்டருக்கு ஏன் சிறுத்தொண்டர் என்று பெயர் வந்தது என்பதற்குத் தெய்வச் சேக்கிழார் விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

**“சீமதி அரவினுடன் செஞ்சடைமேற் செறிவித்த
நாதன் அடியார் தம்மை நயப்பாட்டு வழிபாட்டால்
மேதகையார் அவர்முன்பு மிகச்சிறியராய் அடைந்தார்
ஆதலினால் சிறுத்தொண்டர் எனநிகழ்ந்தார் அவனியின்மேல்”**

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Ibid:438). மேன்மையுடைய பெருந்தகையாகிய சிறுத்தொண்டர் அடியார் முன்பு செருக்கற்றுப் பணிவோடு தம்மை சிறுமை செய்து கொள்வதினாலே சிறுத்தொண்டர் எனப் பெயர் பெற்றார் என்பார். சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் மற்றொரு இடத்தில், சிறுத்தொண்டரைக் கண்ட, காபாலிக வடிவில் வந்த பெருமான்,

“..... நீரோபெரிய சிறுத்தொண்டர்?”

என்று திருவாய் மலர்ந்து அருள இறைவர் தம்மைத் தொழுதுரைப்பார்,

“பூதி அணி சாதனத்தவர்முன் போற்றப் போதேன் ஆயிடினும்

நாதன் அடியார் கருணையினால் அருளிச் செய்வர் நான்என்று”

என்று கேட்டதாகவும் அதற்குச் சிறுத்தொண்டர் மேற்கண்டவாறு பதில் உரைத்ததாகவும் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார் (Ibid : 441, 442). தான் பெரிய சிறுத்தொண்டரில்லை எனவும், பெருமானின் அடியார்கள்தான் அவரை அவ்வாறு அழைக்கின்றார்கள் என்றும்

சிறுத்தொண்டர் செருக்கற்ற நிலையில் கூறிய பாங்கு பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறியாகும்.

அருளாளர்கள் ஆசை அற்றவர்களாகவும் சினம் அற்றவர்களாகவும் இருந்த அரிய வாழ்வியல் நெறியினை பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. திருப்புகலூரில் நாவுக்கரசு அடிகள் உழவாரப் பணி மேற்கொண்டிருந்த போது அழகிய பெண்கள் அவர் முன் ஆடவும் பூமியிலிருந்து செம்பொன்னும் நவமணியும் கிட்டவும் அவற்றின் மீது சற்றும் பற்று இல்லாது இருந்தமையையும் பெரியபுராணம் காட்டுகின்றது (Ibid : 416-420). திருமயிலையில் அழகிய பெண்ணாக மீண்டும் உயிர் பெறச் செய்ததும் அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளத் திருஞானசம்பந்தரிடம் சிவநேசர் ஒப்படைத்தார். திருஞானசம்பந்தரோ அவள் தமக்கு உடன்பிறந்தாள் ஆகுவாள் என்று பற்று அற்றுப் பகர்ந்ததும் பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறியாக உள்ளது (Ibid : 362).

இறைவனின் திருவருள் தூண்ட இரண்டு பெண்களை மணந்த சுந்தரமூர்த்தி அடிகள், கோட்புலியார் என்பார்தம் இரு மகன்களான சிங்கடி, வனப்பகை என்பவர்களைச் சுந்தரருக்குக் கொடுத்து அவர்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்ட, சுந்தரர் அவர்கள் எம் மக்கள் என்று மறுத்தமை சுந்தரரின் ஆசை நீங்கிய தன்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது (Ibid : 423). மாந்த வடிவில் வந்த பெருமான் இயற்பகை நாயனாரிடம் அவர்தம் மனைவியைக் கேட்டபோதும் (Ibid : 53), சிறுத்தொண்டரிடம் காபாலிகர் பிள்ளைக்கறி கேட்டபோதும் (Ibid : 444), ஒரு கோவணத்திற்கு ஈடாகத் தம் பொருள் முழுவதையும் துலாக்கோலில் ஏற்ற நேர்ந்தபோதும் அமர்ந்தியார் போன்றோர் (Ibid : 65), சினங்கொள்ளாமல் தங்கரிடம் இருந்த பொருளையே அடியார்கள் கேட்டார்கள் என்று அமைதி காத்தனர்.

இரவில் படுக்கை அறையில் இருந்த மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்குச் சமயம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று அழைத்த முத்தநாதனைச் சற்றும் சினக்காமல் எழுந்துவந்து பணிந்து பாடம் கேட்க முனைந்து அவனால் கொலையுண்டுத் திருவருளை வென்ற மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் அமைதியை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும் என்று பெரியபுராணம் போதிக்கின்றது (Ibid : 60). காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பவற்றை வாழ்வில் தொலைப்போமானால் உயிரைப் பற்றியுள்ள அறியாமை எனும் நோய் நீங்கி இறையுலகிற்கு வாயில் திறக்கும் என்று பெரியபுராணம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறி வாழ்வின் கைவிளக்காய்ப் போற்றத்தக்கது.

முடிவுரை

தமிழ்ச் சைவர்கள் போற்றி ஒழுக வேண்டிய தமிழ்மொழியையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் தமிழர் பழக்கவழக்கங்களையும் தமிழர் இறைக் கொள்கையினையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பெட்டகமாகப் பெரியபுராணம் திகழ்கின்றது. தமிழ்ச் சைவர்களின் வழிபாட்டு முறைமைகளையும் தமிழ்ச் சைவர்களின் வாழ்வியல் நெறியின் உயர்வையும் பெரியபுராணம் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றது. தமிழலேயே இறைவனை வழிபட்டு அடையாலாம் எனும் தெளிவினை அளிக்கும் பெரியபுராணம் இறைவழிபாட்டில் முதன்மை பெறுவது அன்பு என்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது. பொருட்செல்வத்தைக் காட்டிலும் அருட்செல்வமே உயிருக்குத் துணையாய் நின்று இறைவனின் திருவருளைப் பெற்றுத் தருகின்றது என்பதனைத் தெளிவுறுத்துகின்றது. பெருமானின் திருவடிகளை முழுமையாகவும் உறுதியாகவும் பற்றிக் கொள்பவர்கள் வாழ்வில் அச்சம் இன்றி வாழலாம் எனும் துணிவினைப் பெரியபுராணம் நமக்கு அளிக்கின்றது. மனத்தில் மாசு இன்றி இருத்தலும் அதற்குக் குற்றத்தைக் கடிதலும் இன்றியமையாதது என்று பெரியபுராணம் கற்பிக்கின்றது. தமிழ்ச் சைவர்களின் இனமானத்தையும் அவர்தம் சீரிய வாழ்வியல் நெறியினையும் பறைசாற்றும் தெய்வச் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தினை மேலும் பயில்வோம்; நலம் பெறுவோம்.

Bibliography

- Bharathiyaar. (2002). Pâratiyâr Kavitaika7. Chennai: Pumbergar Publication.
- Murugavel, N.,R. (1984). Caivacittântam. Chennai: Sekkilar Publication.
- Nyanasambanthan. A.Sa. (1994). PeriyapurâGam Ôr Âyvu. Chennai: Sekkilar Research Centre.
- Sekkizhar. (2002). TiruttoGmar PurâGam. Thiruppananthal: Kasithirumadam.
- Tirumantiram. (1994). Thiruppananthal: Kasimadam.
- Varatharasan, Mu. (1996). Tirukku_a7 Te7ivurai. Chennai: Thirunelveli Saivasidantha Nurpathipu Kalagam.

சிலப்பதிகாரம் சாற்றும் பெண்களின் இல்லறக் கடமைகள் ஒரு பார்வை

பார்வதி வெள்ளைச்சாமி¹
Parvathi Vellachamy¹

Abstract

The paper of this article is to show that family is social institution that plays a role as an agent of correctional and character building of an individual. Father as the head of a family should give and impart moral education. At the same time, mother also plays an important role by showing tolerance to her husband in order to preserve the dignity of the family and encouraging the family members to achieve success. Regardless of their status, women must perform traditional role as a wife to her husband and as a mother to their children. The one Silappathikaram has proved that the responsibility of a woman is not only administering the family matter but also showing a wife's faithfulness to her husband. Besides, she also has to give a proper spiritual education to her children in order to make them a sound personality. Finally, a woman has to uphold the family tradition which is inherited. This is because by adhering to this tradition it will unite and foster a closer relationship among the family members and it can be maintained and everlasting.

Keywords : Family, Silappathikaram, women, responsibility, happy family.

முன்னுரை

குடும்பம் எனப்படுவது ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மணம்புரிந்து அன்புநெறியில் இன்புற்று வாழ்வதாகும். இல்லறம் சிறந்து இயங்குவதற்குக் குடும்பத் தலைவியே பெரும் பங்காற்றுகிறாள் (மை.அ. கிருட்டிணன், 1978:161). அதனால்தான் பெண் இல்லறத் தலைவி என அழைக்கப்படுகிறாள். கணவன் எவ்வழி, மனைவி அவ்வழி என்பதே தமிழர்களின் இல்லற வாழ்க்கையின் கோட்பாடாகத் திகழ்கிறது (சி. பாலசுப்பிரமணியன், 1979:480). இக்கூற்றுக்குப் பொருத்தமாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியின் கதாப்பாத்திரம் அமைகிறது.

அதேவேளையில், கணிகையர் குலத்தில் பிறப்பின் மாதவிக்கென குடும்பக் கடமையுணர்வு இருப்பதையும், நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. தமிழர்கள் போற்றும் விருந்தோம்பலின்வழி மாதரியின் குடும்பக் கடமையுணர்வு ஆகிய மூவரின் இல்லறக் கடமையைத் தொட்டுப் பேசுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

(அ) கண்ணகியின் கடமையுணர்வு

சிலப்பதிகாரத்தின் தலையாய பாத்திரமான கண்ணகியின் இல்லறக் கடமை உணர்வைப் பற்றி முதலில் காண்போம். பொருளை இழந்து மனைக்குத் திரும்பிய கோவலன் தான் மதுரைக்குச் சென்று பொருள் ஈட்டிப் புதுவாழ்க்கை வாழ நினைத்தான். தன் எண்ணத்தைக் கண்ணகியிடம் கூறினான். 'கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்; அவனது வாக்கே தெய்வ வாக்கு' என்று நினைத்து வாழ்பவள் கற்புக்கரசி கண்ணகி. கணவன் சொல் பிறழா அக்காரிகை, எதிர் ஒன்றும் பேசாமல், 'எழுக' எனக் கோவலன் கட்டளையிட்டதும், மதுரைக்குப் புறப்பட்டாள் (சிலம்பு 1:9, 73-77). குடும்ப உயர்வுக்காகத் தம் சிலம்பில் ஒன்றை வழங்கினாள்.

¹The author is a PhD candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya.
vathi721@gmail.com

இழந்தப் பொருளை மீண்டும் ஈட்டி கணவனுடன் புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்க விரும்பினாள். இஃது கண்ணகி கோவலன்பால் உள்ள விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினாலும் ஒரு குடும்பத் தலைவியின் பொறுப்பையும் பிரதிபலிக்கின்றது (திருநாவுக்கரசு, 1955:44-45). கண்ணகியின் முற்றிலும் மாறான இக்கொள்கையை கோவலனின் பொறுப்பையும் உணர வைத்தது எனலாம்.

பொறுமை

ஒரு குடும்பத்தைச் சீர்படுத்தி நல்வழியில் செலுத்துவதற்கு இல்லத்தரசிகளுக்குப் பொறுமைக் குணம் மிக மிக அவசியம். அது கண்ணகியிடம் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. சான்றாக, மதுரையை நோக்கி வரும் பயணத்தில், கண்ணகி பகல் நேர வெப்பத்தின் கடுமையினைத் தாங்கும் வலிமையில்லாதவள் என்பதைக் கோலவன் எடுத்துக்காட்டுகிறான். இதில் கண்ணகியின் மென்மை இயல்பும், தன் துன்பத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாத பொறுமைப் பண்பும் தெரிகிறது (சிலம்பு 1:10, 5-8).

இதுநாள் வரை வெளி உலகம் அறியா கண்ணகி, முதன்முறையாக கணவனுடன் புகார் நகரிலிருந்து மதுரை வரை நடந்துசென்றது அவளுக்குப் புது அனுபவமாகும். வெயிலின் கொடுமையால் அவளின் கால்கள் சிவந்து கொப்பளிக்க, மூச்சுத்திணற வழி நடந்தாள் கண்ணகி. ஆனாலும், தன் துயரை ஒருபோதும் கருதியதில்லை. கோவலன் படும் துன்பத்தையே பெரும் துன்பமாக எண்ணி வருந்தினாள் (சிலம்பு 1:10, 5-8). இவ்வாறு கண்ணகி துன்பப்படும் அவசியம் யாது? கற்புடைய கண்ணகி கணவனுடன் இணைந்து மீண்டும் இல்லற வாழ்க்கையை நல்லறமாக்க வேண்டும் என்ற கடமை உணர்வு அவளை அவ்வாறு எண்ணக் காரணியாக அமைந்தது.

அறிவுறுத்தல்

மாதரி வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்த கண்ணகி, அவள் மகள் ஐயை துணையுடன் உணவு சமைத்துக் கோவலனுக்குப் படைக்கிறாள். அமுதுண்ட கோவலன், கண்ணகிக்குத் தான் இதுநாள் வரை செய்த தீங்கினை எண்ணி வருந்துகிறான் (சிலம்பு 2:16, 68-70). கோவலனின் பொறுப்பற்றத் தன்மையால் அவன் பெற்றோர்கள் அடைந்த துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள், கண்ணகி.

அதுமட்டுமின்றி, தான் பிற இல்லத்தரசிகள்போல் இல்லறச் சிறப்பை இழந்ததையும் எடுத்தியம்பித் தன் மனக்குறையைப் புலப்படுத்துகிறாள். இல்லறத்தாருக்குரிய கடமைகளைச் செய்யாததை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், பொறுமையோடு புன்முறுவல் செய்து வாழ்ந்ததையும் கூறுகிறாள். அதற்குச் சான்றாகக் கீழ்க்கண்ட வரிகள் அமைகின்றன.

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்” (சிலம்பு 2:16, 71-74)

கோவலனின் பெற்றோர் ஒவ்வொரு முறையும் கண்ணகியைக் காணச் செல்லும்போது அவள் தன் துக்கத்தை மறைத்து அவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தாள். கண்ணகியின் பொய்யான புன்முறுவலைக் கண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தினர். இவ்வாறு அவர்கள் வருந்தும்படி நீங்கள் ‘போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்கள்’ என்று கணவனிடம் நயமாக எடுத்துரைத்தாள் (சிலம்பு 2:16, 80). இல்லறத்தில் கணவனின் பொறுப்பு மிக அவசியம் என்பதைக் கோவலனுக்கு மறைமுகமாக அவள் உணர்த்தினாள்.

பண்டைத் தமிழர் இல்லற வாழ்வில் விருந்தோம்பலைத் தங்களின் முதன்மைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கடன்பட்டாவது விருந்தினர்களை உபசரிப்பார்கள்

எனக் கூறுகிறார் பேராசிரியர் டாக்டர் அ. தட்சணாமூர்த்தி அவர்கள் (2005:90-94). இவ்வளவு சிறப்புமிக்க விருந்தோம்பலைத் தன் குடும்ப வாழ்வில் கணவனுடன் சேர்ந்து தான் இல்லறக் கடமையை ஆற்றாததால் குடும்ப வாழ்வு சிறக்காது எனும் உண்மையையும் அறிவுறுத்தினாள், கண்ணகி (ரா. சீனிவாசன், 1998:207).

கண்ணகியின் இச்செயலானது இக்கால இல்லத்தரசிகளுக்கு ஓர் உதாரணமாக அமைகின்றது. சிறிய பிரச்சனைகளைப் பெரிதுபடுத்திக் கணவன் மனைவியினரிடையே விவாகரத்துக் கேட்கும் பெண்கள்தான் அதிகம். ஆனால், கோவலன் இவ்வளவு பெரிய துரோகம் செய்தும் அவளின் பொறுமையான குணம் கோவலனை வெட்கி நாணச் செய்தது (தெய்வநாயகம், 1976:294-295). திருவள்ளுவர் தம் குறளில் நமக்குத் தீங்குச் செய்தவரைத் தண்டிப்பதற்குச் சரியான வழி, அவர் வெட்கித் தலைகுனிவும்படியாக அவருக்கு நன்மை செய்வதுதான் எனக் கூறுகிறார்.

“இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்து விடல்” (குறள் : 314)

கோவலனுடைய பொறுப்பற்றத் தன்மையை உணரும் வகையில் எடுத்தியம்பியது கண்ணகியின் இல்லறப் பண்பைக் காட்டுகின்றது. இக்கால மரபிற்கேற்ப ஒரு குடும்பப் பெண் எப்படியெல்லாம் நடக்க வேண்டுமோ, அப்படியெல்லாம் சிறந்த இல்லத்தரசியாக வாழ்ந்து காட்டினாள், கண்ணகி.

உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தன்னைக் காத்து, தன் கணவனின் நலன்களில் கவனம் செலுத்தி, குடும்பத்திற்கு நலம்தரும் புகழைக் காத்து, அறத்தைக் கடைபிடிப்பதில் சோர்வடையாமல் இருப்பவளே பெண். என்றும் நமக்காக எந்தவேளையிலும் நம் மகிழ்விலும் துன்பத்திலும் நோயிலும் நம்முடன் கூடவே நம்மைத் தாங்கி வருபவள் பெண் (மு. கிருஷ்ணன், 2007:37). திருக்குறளும் இதையே கூறுகின்றது.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்” (குறள் : 56)

அத்தகைய பெருமைக்குரிய பெண் கற்புக்கரசியாகத் திகழும் கண்ணகி. அவளின் அளப்பரிய சேவை கணவனின் மனமாற்றத்திற்கு வித்திட்டது மாபெரும் அமைதிப் புரட்சியே!

கோல்பெர்க் எனும் உளவியலாளரின் நன்னெறிக் கோட்பாடும் இதனையே உணர்த்துகின்றது. கண்ணகி கோவலனுக்கு மனைவியாக அமைந்தது மட்டுமின்றி, ஒரு தாயாகவும் இருந்து, தன் குடும்ப நலத்திற்காகக் கடமையைச் செய்தாள். கோவலன் தனக்குத் துரோகம் செய்தாலும் அவன்மீது பாசமும் பரிதாபமும் கொண்டு பழகினாள். கண்ணகி போன்ற இத்தகைய நற்குணங்கள் கொண்டவர்களே, சிறந்த இல்லத்தரசிகளாக விளங்க முடியும். ஏனென்றால், அவர்கள்தான் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாகவும், மரியாதைக்குரியவர்களாகவும் நன்றிக்கடன் உடையவர்களாகவும் திகழ்வார்கள் என உளவியலாளர் கோல்பெர்க் கருத்துரைக்கின்றார் (L. Kohlberg, 1971:23-92).

(ஆ) மாதவியின் கடமையுணர்வு

கண்ணகி போல மாதவியும் கடமையுணர்வு மிக்கவள். அவள் கோவலனை முறைப்படித் திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தாவிட்டாலும், தன் கடமையில் இருந்து அவள் தவறவில்லை.

கண்ணகி மற்றும் கோவலன் இறப்பை அறிந்ததும் - மாதவி விலைமகளானாலும், குலமகளாக வாழ விரும்பினாள். கோப்பெருந்தேவி கணவனோடு இறந்ததைப் போல மாதவி கோவலனோடு மடியவில்லை. கண்ணகியைப் போல சில நாள் வாழ்ந்து கணவனோடு

கலக்கவுமில்லை. மாறாக அவள் துறவியாக வாழ்ந்தாள். அவள் துறவிக்கோலம் பூண்ட காரணமே கோவலனுக்கும் தனக்கும் பிறந்த மகன் மணிமேகலையினால்தான். ஆண்மகனாக இருந்தால் மாதவிக்கு அவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால், மாதவிக்குப் பிறந்தது பெண்ணாயிற்றே! பலர் கண்டு அழகில் மயங்கும் அளவிற்கு நல்ல அழகும் வடிவும் கொண்டவள் மணிமேகலை. ஆதலால், அவளை நல்வழியில் வளர்க்கும் மாபெரும் கடமை அவளுக்கு ஏற்பட்டது (வெ.சு. சுப்பிரமணிய ஆச்சாரியார், 1947:94-95).

மாதவி தன் தாயான சித்திராபதியிடமும் மகளை ஒப்படைக்க முடியாத சூழ்நிலை. ஏனெனில், சித்திராபதி தன் குல ஒழுக்கப்படி நடப்பதே உலகத்தில் உயர்ந்தது என்று எண்ணுபவள். மாதவி, மகளின் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவளானாள். தம்மைப்போல் மணிமேகலையைத் தன் குல ஒழுக்கத்திற்கு இழுப்பதற்காகத் தன் தாய் சித்திராபதி எதையும் துணிந்து செய்யக்கூடியவள். மாதவி கணிகையின் வாழ்வை பழித்தாள். தாயின் வேண்டுகோளையம் மறுத்தாள் (சிலம்பு 3:30, 10-19).

அதுமட்டுமின்றி, அடுத்த இந்திர விழாவிற்கு மாதவி செல்ல மறுத்தாள். தன் மகன் மணிமேகலையையும் அனுப்ப மறுத்தாள். அரசனும் மற்றவரும் அடைந்த துன்பத்தையும் பொருட்படுத்தாமல், சமுதாயத்தை எதிர்த்துப் போராடி வென்றாள் (சிலம்பு 3:30, 29-36). மணிமேகலையை அறநெறிப்படிவாழ வைப்பதற்கும் கண்ணகியின் பெயரை உயர்த்துவதற்கும் கோவலனின் குலம் தூய்மையானது எனக் காட்டுவதற்கும் மாதவி வாழவேண்டியவள் ஆனாள்.

துணிவு

மாதவி மணிமேகலைக்குத் திருமணம் முடித்துப் பின் மடிந்திருக்கலாம். ஆனால் மணிமேகலையை மணக்க யாரும் வரவில்லை. உதயகுமரன் எனும் இளவரசன் மணிமேகலையின் அழகில் மயங்கினான் ஒழிய, மணமுடிக்கும் எண்ணம் இல்லை. திருமணம் செய்ய எண்ணியிருப்பின், நேர்முறையில் மாதவியிடம் சென்றிருக்க வேண்டும். தன் பெற்றோரிடம் பேசியிருக்க வேண்டும்.

அரசனின் மகன், பரத்தையர் குலப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியுமா? பரத்தைக் குலத்தானை மணக்க சமுதாயத்தில் எவரும் வரக்கூடிய சூழல் இல்லை. எனவே மாதவி, பரத்தை குலத்தை அடியோடு அழிக்க, தன் கூந்தலைக் கலைந்து துறவியானது மட்டுமின்றி, இல்லற வாழ்வு இல்லையானாலும் நல்லறச் செல்வியென என்றும் நினைக்குமாறு மணிமேகலையின் கூந்தலையும் கலைந்தாள். இளவயதினாளான அவளையும் துறவியாக்கிவிட்டாள் (வ.சுப. மாணிக்கம், 1958:59-61).

தன் குலம் மடிந்து, கண்ணகி குலம் விரிய வித்திட்டாள். கடமையை நிறைவேற்றச் சில நாள் வாழ்ந்த கண்ணகியைப் போலவே, மாதவியும், கடமையை நிறைவேற்றப் பலநாள் வாழ்ந்தாள்.

“கோதைத் தாமம் குழலொடு களைந்து

போதித் தானம் புரிந்துஅறம் கொள்ள” (சிலம்பு 3:27, 106-108)

கோவலனைக் காதலித்து அவனுக்கு மட்டுமே குழந்தையைப் பெற்று, அவனது குலம் தழைக்கவே வாழ்ந்தாள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி எனும் தமிழர் கோட்பாட்டையும் நிலைநிறுத்தினாள், மாதவி (மு. வரதராசன், 1990:50-51).

அன்பு

மாதவி தன் மகளை அறநெறியில் செலுத்திக் காக்க நினைத்தாள். அதற்காக மாபெரும் பத்தினியாகிய கண்ணகியின் மகன் மணிமேகலை எனவும் கணிகையாகிய தன் வயிற்றில்

பிறந்த குற்றம் அவளைச் சாராது எனவும் யாவரும் அறியக் கூறினாள். அரிய தவத்தற்குரிய துறைக்கு மட்டுமே அவள் ஈடுபடுவாளென்ற குற்றமான கணிகைத் தொழிலுக்கு அவள் செல்லமாட்டாள் எனவும் ஆணித்தரமாகக் கூறினாள். மாதவி மணிமேகலையைத் தன்மகள் என்றுகூட சொல்ல விரும்பவில்லை. மாபெரும் பத்தினி மகள் மணிமேகலை என்றே சொல்லுகின்றாள்.

“மாபெரும் பத்தினி மகள்மணி மேகலை
அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிறு படாஅள்” (சிலம்பு 55-57)

மாதவி தன் மகளின்பால் கொண்ட அன்பால் அவளது வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தித் தம் கடமையைச் செய்தாள்.

மாதவியின் தொண்டு

கணவன், மனைவி வாழும் வாழ்க்கையின் பூரணம் அவர்கள் அன்பால் பிறந்த குழந்தை. குழந்தையைப் பெற்றால் மட்டும் போதாது. பிள்ளையை முறையாக வளர்க்கவும் முயற்சிக்க வேண்டும். தன் காலில் நின்று முன்னேறும் விதமாகவும், பொறுப்புள்ள குடிமகனாகவும் குழந்தையை வளர்க்கும் மிகப் பெரிய பொறுப்பு பெற்றோருக்கு இருக்கிறது. காத்த பரத்தையர் குடும்பத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்த மணிமேகலை அன்னையின் அன்புக் கட்டளையாலும், அனுபவ அறிவாலும் துறவு மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தாள் (வாசுகி, 1972:180-181).

அன்பு என்றால் தன்னலமற்ற அம்மாவின் அன்பைத்தானே அனைவரும் சொல்வோம். அன்னையின் குழந்தையின் முதன் ஆசிரியை. ஆகவேமாதவி, தன் மகள் மணிமேகலைக்குத் தாயாக மட்டுமின்றி பௌத்த துறவி ஆசிரியராகவே இருந்து தன் சமூகத்திற்கு மாபெரும் தொண்டையாற்றத் துணை நின்றாள். இல்லற நெறியிலும் துறவு நெறியிலும் வீரங்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினாள் மாதவி (மா. இராசமாணிக்கனார், 2008:83-84).

எந்த ஒரு தனிமனிதன் பிறர் நலனையும் உரிமைகளையும் செவ்வெனப் பாதுகாத்துச் செயல்படுவானோ அவனே அனைவரின் நலன் கருதி நற்செயல்களுக்குத் தான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வான் என உளவியலாளர் கோல்பெர்க் தமது ஆய்வின்வழி கூறுகிறார் (L. Kohlberg, 1975:47-53). உளவியலாளர் கூறுவதுபோல் மாதவி தன் மகளுக்காகப் பரத்தை வாழ்க்கையை தியாகம் செய்தது மாபெரும் செயலாகும். ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்காக ஆற்றவேண்டிய கடமையை செவ்வனேச் செய்தாள். அவளது வாழ்க்கையைப் பௌத்த துறவியாக மாற்றியது மட்டுமின்றி, மகள் மணிமேகலையையும் துறவியாக்கியது, மகளின் நல்வாழ்வை எண்ணி ஆற்ற வேண்டிய கடமையையும் தாண்டி ஒரு படி கூடவே தியாகம் செய்துள்ளாள்.

(ஔ) மாதவியின் கடமையுணர்வு

சிலப்பதிகாரத்தில் மற்றுமொரு இல்லறக் கடமையுணர்வு மிக்க கதாப்பாத்திரத்தை நமக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளார் இளங்கோவடிகள். அவர்தான் மாதரி எனும் ஆயர்குலப் பெண். இழந்தப் பொருளை ஈட்டும் எண்ணத்துடன் கவுந்தி அடிகளாரின் துணையுடன் மதுரையை வந்தடைகின்றனர், கோவலனும் கண்ணகியும். அங்கு ஆயர்குலத்து முதுமகளாக விளங்கும் மாதரியின் மாண்பை அறிகின்றார் (சிலம்பு 2:15, 122-124). பின்பு, கவுந்தியடிகளார் அறிவுறுத்தியபடி, கண்ணகியையும் கோவலனையும் அடைக்கலப் பொருளாகப் பெறுகின்றாள் மாதரி. அவர்களைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவ்வாறு அடைக்கலமாகப் பெற்ற கண்ணகியைச் சிறப்பாக உபசரித்தாள். ஆய்ச்சியரின் இருப்பிடமான கட்டுவேலி சூழ்ந்த சேரியிலேயே கோவலனையும் கண்ணகியையும் தங்கச் செய்யவில்லை. மாறாக, அழகமைந்த மரப்பந்தல் செறிந்ததும், பாதுகாப்பும் உடைய

செம்மண் பூசிய ஓர் அழகான புதிய மனையிலே அவர்களைத் தங்கி இருக்கச் செய்கிறாள் (சிலம்பு 2, 16:1-4). ஆயர் மகளிர் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து கண்ணகியைப் புதுநீரால் குளிக்க வைத்தனர். அதன்பிறகு மாதரியின் மகளான ஐயை என்பவளைக் கண்ணகிக்குத் துணையாகவும் இருக்கச் செய்து உணவு சமைக்க புது பாத்திரங்களையும் வழங்கினாள் (சிலம்பு 2:16, 7-15).

மாதரி வீட்டில் பலவகைப் பாத்திரங்கள் இருந்தாலும் அவற்றுள் மாதரி பயன்படுத்தாத புதிய உயர்வகைப் பாத்திரங்களைக் கண்ணகிக்கு அளித்தாள். அதுமட்டுமின்றி, கண்ணகி சமைப்பதற்கு உயர்வகைச் சாலி, அரிசி, பால், நெய் மற்றும் காய்கறிகளும் வழங்கினாள். பொதுவாக வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினருக்கு சமைத்து உணவு படைத்தல் என்பது தமிழர்களின் பண்பாகும். இருப்பினும், கோவலன் சாவக நோன்பி. ஆதலால் கண்ணகியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, மாதரி கண்ணகியையே தன் கணவனுக்கு உணவு சமைத்துப் படைக்கச் சம்மதித்தாள். மாதரியின் உயர்ந்த விருந்தோம்பல் பண்பை நமக்கு உணர்த்துகின்றது, சிலப்பதிகாரம்.

**“சாவக நோன்பிகள் அடிகள் ஆதலின்
நாத்தூண் நங்கையொடு நாள்வழிப் படுஉம்
அடிசில் ஆக்குதற்கு அமைந்தநற் கலங்கள்
நெடியாது அளிமின் நீர்எனக் கூற” (சிலம்பு 2:16, 18-21)**

மாதரியின் கடமை அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. கண்ணகியைத் தன் மருமகளாகவும் கோவலனை மகனாகவும், தன் மகள் ஐயை நாத்தனாள் என்றும் உறவு முறை கொண்டாடினாள். இவ்விதம் உறவு முறை கொண்டாடுவது நாகரிகமான முறை என சங்ககால மக்கள் கருதுகின்றனர் (சுந்தரசண்முகனார், 1992:313). நமக்கு முன் அனுபவம் இல்லாதவரோடு நாம் புதிய உறவு முறை கொண்டாடுவது இக்கால நடைமுறைக்கு அரிதாகும். ஆனால், சங்க காலத்தில் விருந்தோம்பலைத் தங்கள் கடமையாகக் கொண்டிருந்த மக்கள்தம் வீட்டிற்கு வந்தவரிடமும் உறவு முறை கொண்டாடுதல் மிக சாதாரணமான விஷயமாகும் (மு.பி. பாலசுப்பிரமணியம், 1999:79). இல்லத்தரசிகளின் பண்பட்ட கடமையுணர்வும் விருந்தோம்பல் பண்பையும் நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது சிலப்பதிகாரம் (டே. மேரி ஆரோக்கிய கிளீட்டஸ் கலா, 2007:33-36). வள்ளுவரும் இல்லறத்தைப் போற்றி வாழ்வது, விருந்தினரை வரவேற்று அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதற்காகத்தான் எனக் கூறுகிறார்.

**“இருந்துழம்பி இவ்வாழ்வது எல்லாம் விருந்துழம்பி
வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு” (குறள் : 81)**

சங்க கால மக்கள் நள்ளிரவில் விருந்தினர் வீட்டிற்கு வந்தாலும் முகமலர்ச்சியோடு அவர்களை வரவேற்று ஆதரிப்பதை அவர்களின் கடமையாகக் கொண்டுள்ளனர் (ஸ்ரீவித்யா, 2007:166-167). விருந்தினர்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்பதை நற்றிணை பாடல் இவ்வாறு உணர்த்துகிறது.

**“அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்” (நற்றிணை : 142)**

ஆகவே, மாதரி விருந்தோம்பலைத் தினசரிக் கடமையாகக் கொண்டு இல்லறம் நடத்தினாள் என்பதற்கு சிலப்பதிகாரம் நற்சான்றாக அமைகின்றது.

வள்ளுவரும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வழிமுறைகளைத் தமது குறள்வழி இல்லறமே ஏற்றமென செப்குகிறார். உலகத்தில் வாழவேண்டிய அறநெறியில் நின்று வாழ்கிறவன், வானுலகத்தில் உள்ள தெய்வ முறையில் வைத்து மதிக்கப்படுவான் என்பது அவரது கருத்து.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்” (குறள் : 50)

மனிதனிடம் அன்பு இருந்தால் சுயமாகவே அறச் செயல் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமும், தன்னாலே உண்டாகும். சுற்றத்தாரிடம் தமக்குத் தோன்றும் உள்ள நெகிழ்ச்சி என்பது அன்பைக் குறிக்கின்றது. முன்பின் அறியாதவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு இரக்கங் கொள்வதென்பது அவர்களிடம் ஏற்படும் அருள் எனக் கூறப்படும் (வாசுகி, 1977:446). மாதரிக்கு முன்பின் அறியாத கண்ணகியிடமும் கோவலனிடமும் ஏற்பட்டது அன்பும் அருட்பண்பும்தான். ஏனெனில், இல்லற நெறிக்குத் துணைநிற்பவன் மனைவியாதலால் இல்லறக் கடமைகளில் அதிக அக்கறையும் உடையவளும் அவளே (மு. கிருஷ்ணன், 2007:92-93). ஆதலால், கணவன் உடல் இல்லாவிட்டாலும் மாதரி தன் இல்லறக் கடமையைச் செவ்வென ஆற்றினாள்.

ஒரு மனிதன் தனித்து வாழாது பிறரைச் சார்ந்தே வாழ்கின்றான். அவன் சுற்றத்தாரிடம் உறவுகொண்டு ஒரு சமுதாயமாக வாழ்கின்றான். அதில் ஏற்றத்தாழ்வு மற்றும் இன வேற்றுமைக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவதில்லை. குடும்பத்தில் பெரும்பாலும் பெண்களே சுற்றத்தாரிடம் உறவை வளப்படுத்த ஏதுவானவர்கள் (புலியூர் கேசிகன், 1963:148-149). சிலப்பதிகாரத்தில் மாதரி, கண்ணகி கோவலன் தம்பதியினரை ஆயர்களும் ஆய்ச்சியர்களும் புடைதழ தன் மனைக்கு அழைத்து வந்தாள். பின், அவர்களுடன் சேர்ந்து குரவைக் கூத்து ஆடியதன் வழியும் மாதரி சுற்றத்தாரிடம் அன்புடன் பழகியதை அறிய முடிகிறது.

கோல்பெர்க்கின் நன்னெறி கோட்பாடு, ஒருவர் எதிர்ப்பார்ப்பிற்கேற்ப பிறருக்கு நன்மை செய்வதைப் பெரும் கடமையாகக் கொள்வர் எனக் கூறுகிறது. உளவியலாளர் கோல்பெர்க் தன் ஆய்வில், நன்னெறிப் பண்பை உடைய ஒருவர் பிறர் நலம் கருதுவர் என்றும் மற்றவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் எனும் நல்லெண்ணம் கொண்டவர் என்றும் கூறுகிறார். மாதரி தன் மனைக்கு வந்த அறிமுகமில்லாத கோவலன் கண்ணகியை நன்கு உபசரித்ததன் மூலம் அவளின் உதவும் நல்லெண்ணத்தை உணர முடிகின்றது.

அத்துடன், பாரம்பரிய நம்பிக்கைளைப் போற்றுபவராகவும், பிறர் நலனில் அக்கறை கொண்டவராகவும் வளமான வாழ்க்கை நடத்தப் பேருதவியும் புரிவர் எனக் கருத்துரைக்கின்றார் உளவியலாளர் (L. Kohlberg, 1975:47-53). சிலப்பதிகாரம் மாதரியின் கதாப்பாத்திரம்வழி விருந்தோம்பல் பண்பை மேலோங்கச் செய்கிறது. மாதரி உயிரிலும் மேலாகத் தொன்றுதொட்டாக விளங்கும் தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தைப் பராமரித்தவன் என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் தெள்ளத்தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

முடிவுரை

நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் எனக் கூறப்படுவது ஒரு குடும்பம், கணவன், மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுடன் அன்போடும் புரிந்துணர்வோடும் நல்ல குடும்பச் சூழலில் வாழ்வதாகும். நல்ல குடும்பத்தில் நன்மக்கள் பிறப்பார்கள். பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவதற்குக் குடும்ப அமைதி இன்றியமையாததாகும். ஒரு குடும்பத்தில் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்றால், சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், தியாகம் ஆகிய மூன்றையும் குடும்பத் தலைவன், தலைவி இருவருமே கடைபிடிக்க வேண்டும். இருப்பினும், இல்லறம் சிறக்க இல்லத்தரசியாக விளங்கும் குடும்பத் தலைவியே காரணமாகிறாள். இல்லறமே நல்லறம். ஆகவே, இல்லத்தரசிகளின் விருந்தோம்பல் பண்பும் குடும்பத்தை நடத்திச் செல்லும் பாங்கும் சமூகத்தில் சிறந்து வாழ்வதற்குத் துணைபுரிகின்றது.

Bibliography

- Balasubramaniam, M.,P. (1999). Ilakkiya Putaiyal. Chennai: Pumbergar Publication.
- Balasubramaniam, C. (1979). 'Iiya Illa_am'. Âyvuk Kôvai. (Vol 1). Annamalai Nagar: Sivagami Printers.
- Kohlberg,L. (1971). Stages of Moral Development as a Basis for Moral Education. New York: Harper & Row.
- Krishnan, M. (2007). Vâ;viyal Kû_uka7-Va7arnilai Nôkku PaGpâmmu Kû_uka7'. Vâ;viyal PayaGam. Chennai Kalainyan Publication.
- Krishnan, M.,A. (1978). Periya PurâGa Illa_ap PeGmir. Âyvuk Kôvai. Annamalai Nagar: Sivagamy Printers.
- Manikkam, Va.,Suba. (1958). Irammaik KâppiyaEka7. Karaikudi: Selvi Printers.
- Mary Arokya Kliters Kala. (2007). "Illa_a MâGpu", Vâ;viyal PayaGam. Chennai: Kalainyan Publication.
- Puliyur Kesigan. (1963). Cilappatikâra Camutâyam. Chennai: Segar Publication..
- Rasamanikanar, M. (2008). Tami; PaGpâmmu Varalâ_u. Chennai: Kavya Kavya Publication.
- Srinivasan, R. (1998). Cilappatikâram Mûlamum Ti_aIâyvum. Chennai: Aniyagam.
- Srivitya. (2007). 'Nîti IlakkiyaEka7il Uyarvâ;va_am', Vâ;viyal UGmaika7. Chennai: Kalainyan Publication.
- Subramaniya Acharya, V.,S. (1947). Cilappatikâra Ârâycci. Chennai: Segar Publication.
- Sunthara Shanmuganar. (1992). Cilampô Cilampu. Chennai: Vanathi Publication.
- Thatchinamurthi, A. (2005). Tami;ar Nakarîkamum PaGpâmmum. Chennai: Yaz Publication.
- Theivanayagam, K. (1976). KaGGakiyâr KaimpeGGâ?, Âyvuk Kôvai. Annamalai Nagar: Sivagami Printers.
- Thirunavukarasu. (1955). Cilappatikâra Kâmcika7. Madurai: Star Publication.
- Varatharasan, Mu. (1990). Mâtavi. Chennai: Pari Publication.
- Vasugi. (1972). 'MaGimçkalaiyiI Kâtal Ve__i'. Âyvuk Kôvai. (Vol 1). Annamalai Nagar: Sivagami Printers.

மணிமேகலையின் பசிப்பிணி

அஞ்சலை சுப்பிரமணியம்¹
Anjalai Subramaniam¹

Abstract

This paper serves to narrow down on the aspect of hunger that is discussed in Manimegalai. Hunger is a universal issue that is faced by nearly all countries worldwide. Manimegalai classifies hunger as a disease that must be cured. It further discusses the effects of hunger on a person and provide solution to it.

Key words : Manimegalai, hunger as a disease, Tamil epic, puhar, poverty, hunger.

முன்னுரை

மணிமேகலையில் பசிப்பிணிப் பற்றி விவாதிக்கப்படுகிறது. பசிக்கொடுமை என்பது எல்லா நாடுகளிலும் இன்று இருக்கும் பிரச்சனையாகும். மணிமேகலை பசிப்பிணிக்கான தீர்வைச் சொல்கிறது. இவ் ஆய்வில் விளக்கங்களைக் காணலாம்.

பசி என்னும் நோய் உலக மக்களிடையே பயங்கரமான உயிர்க்கொல்லி நோயாக உலா வருகிறது என்ற உண்மை நம் எல்லோரையும் சற்றுநேரம் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. இது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு செய்தியா என ஆராயப் புகும்போது நமக்குக் கிடைக்கும் செய்திகள் நம் இரத்தத்தை உறையச் செய்கின்றன. ஆம். உலகக் கணக்கெடுப்பின்படி ஆண்டுதோறும் 13 பில்லியன் மக்கள் பசியால் உயிரிழக்கின்றனர் (<http://www.gomuda.com/2013/02/11>). பசி என்பதற்கு உணவு வேட்கை என்று புதிய தமிழ் அகராதி பொருள் பகர்கிறது (2007:210). பசியை ஒரு பிணியாகவே சித்தரித்துள்ளனர் நம் சான்றோர். பசியைப் பற்றிய பல பழமொழிகளும் தொன்றுதொட்டு தமிழர்கள் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அவையாவன:

பசியுள்ளவன் ருசி அறியான், பசிக்குக் கறி வேண்டாம்; துக்கத்துக்குப் பாய் வேண்டாம், பசிக்குப் பனம்பழம் தின்றால் பித்தம் பட்ட பாடு பட்டும், பசிதீர்ந்ததானால் பாட்டு இன்பமாம், பசித்த கணக்கன் பழங்கணக்குப் பார்த்ததுபோல, பசித்த செட்டி பாக்கு தின்றானாம், பசித்தவனுக்குப் பால் அமிர்தம் கொடுத்தாற் போல, பசித்தவன் தின்னாததுமில்லை; பகைத்தவன் சொல்லாததுமில்லை, பசியா வரம் படைத்த தேவர் போல, பசியிலும் ஏழை இல்லை; பார்ப்பாரினும் ஏழை இல்லை என்பவையாகும் (முத்தையா, 2009:161-162).

இவற்றை விடுத்து இப்பசிப்பிணியின் கொடுமையை முழுமையாக எடுத்தியம்பும் காவியமாக நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாக மணிமேகலை காப்பியமாகும் (வரதராசன், 2010:106). இக்காப்பியத் தலைவியான மணிமேகலை அமுதசுரபி எனும் அட்சயப் பாத்திரத்தைக்கையிலேந்தி பசித்திருப்பவர்களைத் தேடிச் சென்று அவர்களின் பசியைக் களைகிறார். ஏனெனில், பசி வந்தால் அவன் சிந்திக்க மறந்துவிடுகிறான். நன்மை தீமைகளை அலசி ஆராயாமல் சமூக விரோதமான காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான். பசி வந்தால் அவன் அனைத்தையும் மறந்து செயல்படுவான் என்பதனையே மணிமேகலை,

“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடும்
நாண்அணி களையும் மாண்எழில் சிதைக்கும்

¹The author is a postgraduate candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. sanjalai@yahoo.com.

பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்

பசிப்பிணி என்னும் பாவி அதுதீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது" (பாத்திரம் பெற்ற காதை, 76-81)

என்று இயம்புகிறது. அதாவது பசியாகிய நோய் மேல்குடியில் பிறந்த தகுதியை அழித்துவிடும். தூய எண்ணங்களைச் சிதைத்துவிடும். கல்வி என்ற பெரும் புணையையும் நீக்கிவிடும். நாணமாகிய அணியினையும் போக்கிவிடும். பெருமையான அழகினைச் சீர்குலைக்கும். பூண் அணிந்த மார்புகளை உடைய மனைவியோடு அடுத்தவர் வாசலில் பிச்சை எடுக்க நிறுத்திவிடும். இப்படியான பசி என்ற நோயினை நீக்க வேண்டும். அது ஒரு பாவி. அதனை விரட்டி அடிக்க வேண்டும். அப்படி நீக்கியவர்களின் புகழை அளவிட முடியாது. கூறுவதற்கும் புகழ்வதற்கும் என் நாக்கின் வாக்கு காணாது (கோதண்டம், 2007:123).

ஆக, இக்கொடிய பசியைத் தீர்ப்பவனை உயிர் கொடுத்த தெய்வமாகப் போற்றிப் புகழ்கிறது மணிமேகலை காப்பியம். மண்டிணி ஞாலத்து மக்கட்கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே என்ற உயரியக் கோட்பாட்டைத் தன்னகத்தே கொண்டு செயல்படுவதே மணிமேகலை காப்பியத்தின் தலையாய நோக்கமாகும்.

அட்சயப் பாத்திரமான அமுதசுரபி கிடைத்தவுடன் பசித்தவர்களைத் தேடிச்சென்று உணவிட்டார் மணிமேகலை. அதோடு குற்றவாளிகள் நிறைந்திருக்கும் சிறைச்சாலைகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள கைதிகளுக்கு உணவிட்டு, அறிவுரை கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினார். சிறைச்சாலையெல்லாம் அறச்சாலைகளாக மாற்ற அரசன் மாவண்கிள்ளியிடம் கோரினார் (சிறைகோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய காதை, 155-162).

மணிமேகலை காப்பியத்தில் பசிப்பிணி எவ்விடத்தில் சுட்டப்படுகிறது என்பதனை ஆராய்வோமானால், முதலில் மந்திரங்கொடுத்த காதையில் மணிபல்லவத்தில் புத்த பீடிகையை வணங்கிப் பழம்பிறப்பை உணர்ந்த மணிமேகலைக்குத் தெய்வம் மூன்று மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. அவை பசியை அடக்கும் மந்திரம், வேற்றுரு கொள்ளாதல், வானத்தின் வழி பறத்தல் ஆகியவையாகும் (மந்திரம் கொடுத்த காதை, 79-85). இதில் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட 'பசி அடக்கும் மந்திரம்' ஏன் மணிமேகலைக்குக் கற்றுத்தரப்படுகிறது? ஏனெனில், சமுதாய அறப்பணிகளுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் மாபெரும் கடமையை மேற்கொள்ளப்போகும் மணிமேகலைக்குப் பசி ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கக்கூடாது என்பதனை உணர்ந்தே இம்மந்திரம் சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. மேலும், எவ்விடத்தும் மணிமேகலையைப் பசித்துன்பம் வாட்டக்கூடாது என்பதும் இதனுள் அடங்கும். பசி வந்துவிட்டால் அதனைக் களைவதில்தான் முழு எண்ணமும் செல்லுமே தவிர, அறப்பணிகளைச் செய்ய எண்ணம் இராது என்பதனாலேயே இம்மந்திரம் கற்றுத்தரப்பட்டது.

அடுத்து, ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதையில் அபஞ்சிகனின் மனைவி சாலி தீய ஒழுக்கம் கொண்டவளாதலால் தவறான முறையில் கர்ப்பமுறுகிறாள். ஆகவே, தனக்குப் பிறக்கும் சிசுவை யாரும் அறியா வண்ணம் ஒரு தோட்டத்தில் விட்டுச் செல்கிறாள். பசியால் அழுகிறது அப்பச்சிளங்குழந்தை. இதனை அறிந்த அத்தோட்டத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த பசு, தனது பாலைப் பீய்ச்சி அக்குழந்தையின் பசியைப் போக்குகிறது. இப்படியாக ஏழு நாட்களுக்கு அப்பச்சிளங்குழந்தையின் பசியைத் தீர்த்துக் காப்பாற்றுகிறது அப்பசு. இதன்பொருட்டே அக்குழந்தைக்கு ஆபுத்திரன் (ஆ = பசு; புத்திரன் = மகன்) எனப் பெயர் தூட்டப்படுகிறது (ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை, 11-20). மனிதனைத் தவிர்த்து மற்ற உயிரினங்களுக்கும் பசியின் கொடுமை தெரிந்திருக்கிறது. அதோடு அதனைத் தீர்க்கும் வழிவகைகளையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றன என்பதனை இதன்வழி தெள்ளத் தெளிவாக உணரலாம்.

பின்னாளில் ஆபுத்திரன் மதுரையில் உள்ள சிந்தாதேவி கோவிலில் தஞ்சம் அடைகிறான்.

தனது பசியைப் போக்கிக்கொள்ள பிச்சை எடுக்கிறான். ஆனாலும் பிச்சையாகக் கிடைத்த உணவைத் தான் முதலில் உண்ணாமல் அங்குள்ள நலியோர்களுக்கு அளித்து மீதத்தைத் தான் உண்கிறான் (ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை, 106-115). ஆக, பிச்சையெடுக்க நேரினும் மற்றவர்களின் பசியை ஆற்றுவதே தனது முதற்கண் கடமையாகக் கொள்கிறான். பிறர் பசியைக் களைய முனைபவன் எப்போதும் சுயநலமாகச் சிந்திக்காமல், பிறர் நலத்தை நாடுபவனாக இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து, பாத்திர மரபு கூறிய காதையில், ஒரு நாள் இரவு ஆபுத்திரனிடம் பசியோடு சிலர் வருகின்றனர். தன்னிடம் ஒன்றும் இல்லாத நிலையில், அவர்களின் பசியைக் களைய இயலாமல் மிக வருந்துகிறான்; சிந்தாதேவி தெய்வத்திடம் முறையிடுகிறான். ஆபுத்திரனின் அருங்குணத்தை மெச்சி சிந்தாதேவி தெய்வம் முதன்முதலாக அமுதசுரபியை அவனிடம் அளிக்கிறது (பாத்திர மரபு கூறிய காதை, 9-21). இதனின்றும் நாம் அறிவது யாதெனில் மற்றவரின் பசியைக் களைய முற்படுபவருக்குத் தெய்வமும் துணை நிற்கும்.

அமுதசுரபியைப் பெற்ற ஆபுத்திரன் பசித்தவர்களைத் தேடித் தேடி உணவளிக்கிறான். ஒரு சமயம் சாவக நாடு பசியால் வாடுகிறது என்பதை அறிந்த உடனே அந்நாட்டிற்குக் கப்பலில் புறப்படுகிறான். கப்பல் சிறிது நேரம் இளைப்பாறும் பொருட்டு மணிபல்லவத் தீவில் நிற்கிறது. கப்பல் மீண்டும் அங்கிருந்து புறப்படுகையில் அதனைத் தவறவிட்டுவிடுகிறான், ஆபுத்திரன். ஆளில்லாத மணிபல்லவத் தீவில் தனியாக அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். அமுதசுரபியிலிருந்து உணவைப் பெறுவோர் இல்லாததால் மிக வருத்தமடைந்து அப்பாத்திரத்தைக் கோமுகி எனும் பொய்கையில் வீசி தானும் உண்ணாநோன்பிருந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறான் (பாத்திர மரபு கூறிய காதை, 85-95). மற்றவர்களின் பசியைத் தீர்க்க இயலாத நிலையில் தான் மட்டும் உண்டு உயிர் வாழ விரும்பாத ஆபுத்திரனின் பெருமை இவ்விடத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

அடுத்து, உலக அறிவி புக்க காதையில் யானைத் தீ என்னும் பசிப்பிணியால் பீடிக்கப்பட்ட காயசண்டிகையின் வரலாறு சுட்டப்படுகிறது. தன் கணவன் காஞ்சனனுடன் பொதிகை மலை எழிலைக் காணவந்த இடத்தில் விருச்சிக முனிவன் உண்ண வைத்திருந்த நாவல் கனியைச் சிதைத்துவிடுகிறான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே உண்ணும் வழக்கமுடைய அம்முனிவன் ஒரு தேக்கிலையில் தெய்வத் தன்மை கொண்ட அந்நாவல் பழத்தை வைத்துவிட்டு நீராடச் சென்று விடுகிறான். விதியின் வசத்தால் அக்கனியைக் காலால் மிதித்துச் சிதைத்துவிடுகிறான். பசியுடன் நீராடிவிட்டு வரும் விருச்சிக முனிவன் தான் உண்ண வைத்திருந்த நாவல் கனி சிதைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு கோபம் மேலிட காயசண்டிகையை யானைத்தீ எனும் நோய் பீடிக்குமாறு சாபமிடுகிறான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் மீண்டும் அந்நாவல் கனியை உண்ணும் நாளில் காயசண்டிகை அந்நோயிலிருந்து விடுபடுவாள் என சாபவிமோசனம் அளிக்கிறான் (உலக அறிவி புக்க காதை 21-46). தண்டனையிலேயே கொடிய தண்டனை பசியோடிருப்பதுதான் என அறிந்தே அம்முனிவன் அத்தகைய சாபத்தைக் காயசண்டிகைக்குக் கொடுக்கிறான்.

இதைத்தவிர, சிறைவிடு காதையில் இராசமாதேவி மணிமேகலையைக் கொல்லும் பொருட்டு அவளைக் காற்றே வராத ஓர் அறையில் அடைத்து உணவளிக்காமல் வாட்டுகிறான் (சிறைவிடு காதை 60-65). ஆயுதமின்றி, இரத்தம் சிந்தாமல் ஒருவரின் உயிரைக் கொல்லும் பெரும்பிணி பசி என்பதனை நினைவில் கொண்டே இராசமாதேவி இத்திட்டத்தை மேற்கொள்கிறான். இருப்பினும் மணிமேகலை தான் கற்றறிந்த மந்திரத்தால் எவ்வித தீங்குமின்றி உயிர் பிழைக்கிறாள்.

ஆக, மணிமேகலை காப்பியத்தில் ஆங்காங்கே இப்பசிப்பிணி தொடர்பான சம்பவங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் கண்டோம். இதனைவிடுத்து, பழங்காலந்தொட்டே தமிழர்கள் பசிப்பிணியைப் போக்கும் பொருட்டு காமதேனு, கற்பகவிருட்சம், தேவாமிர்தம் போன்றவற்றை உணவுத் தேவையைத் தீர்ப்பதற்காகப் படைத்திருந்தார்கள். மேலும்

அன்னதானம், விருந்தோம்பல் என்ற வழக்கங்களும் பசிப்பிணியை எதிர்கொள்வதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. முனிவர்களும் பசிப் பிரச்சனையைக் களையவே தங்களுக்கென்று சில உணவு முறைகளை வகுத்து வைத்திருந்தனர். அதில் ஒன்றுதான் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை உண்ணும் வழக்கம். இதன்வழி இவர்களைப் பசித்துன்பம் 12 ஆண்டுகளுக்கு அண்டாமல் இருக்கும். இவர்கள் தங்களின் நேரத்தை எவ்விதத் தங்குதடையுமின்றி ஆன்மிக வாழ்விற்கு அர்ப்பணிக்கலாம்.

இப்பசிப்பிணியைப் பற்றி நம் தமிழ் அறிஞர்களும் சான்றோர்களும் பற்பல குறிப்புகளை நமக்குக் கொடுத்துள்ளனர். அக்காலத்திலிருந்தே பசிக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதனைத் தவிர்ப்பதைத் தலையாயக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அதில் ஒருவர் பாரதியார். பாரதியார் பசிக் கொடுமையை வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார் என்பதை அவரின் கவிதைகளிலிருந்து அறியலாம்.

**“இனியொரு விதி செய்வோம் - அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஐகத்தினை யழித்திடுவோம்”**

தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவில்லையெனில் உலகத்தையே அழித்துவிடுமாறு குறிப்பிடும் இக்கவிதையின் வழி பசித்திருப்பவர்களைக் கண்டால் அவர் கொள்ளும் ஆவேசமும் அவர்களிடம் பாரதியார் காட்டும் பரிவும் தெள்ளத்தெளிவாகப் புலனாகிறது (பாரதியார், 2010:149).

இதனைத்தொடர்ந்து, திருவள்ளுவரும் தமது திருக்குறளில் பசி தவிர்த்தலுக்குத் தனி அதிகாரமும் வகுத்து பசியின் அவலங்களை விளக்கியிருக்கிறார். அவர் தமது குறளில் பசி, பிணி, பகையில்லாமல் அமைதியுடன் வாழ்வதே சிறந்த நாடு என்பதை,

**“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும், செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு” (குறள் : 743)**

எனும் குறளின் வழி கூறியுள்ளார். ஆக, ஒரு மன்னனின் தலையாய கடமையே தன் குடிமக்களின் பசியைப் போக்குவதுதான் என்று திருவள்ளுவர் கூறிச்சென்றுள்ளார் (சாமி சிதம்பரனார், 2010:152). மேலும் மற்றவர் பசியை மாற்றும் ஆற்றலே ஆற்றல். இத்தகைய ஆற்றலைப் பெருக்கி வளரும் நாடு என்றும் வளரும், வாழும் என்பதை

**“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்” (குறள் : 225)**

இக்குறளின்வழி புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் திருவள்ளுவர், ஏழ்மையைப் போல் துன்பம் தருவது வேறு எதுவுமில்லை என்றும் (குறள்:1041), இந்த ஏழ்மை அனைத்து இன்பங்களையும் அழிக்கவல்லது என்கிறார் (குறள்:1042). இவர் பசி, தீயைவிடத் துன்பம் தரவல்லது என்பதையும் வலியுறுத்தி கூறியிருக்கிறார். அதாவது ஒருவர் தீயிலும் தூங்கலாம்; ஆனால் வறுமை வாட்டும்போது தூங்கவியலாது என்று கூறுகிறார் (சாமி சிதம்பரனார், 2010:214-215).

இதனைத் தொடர்ந்து திருவள்ளுவர் வறியவரின் கடும்பசியைப் போக்குமாறும் கூறியுள்ளார். அச்செயலானது மறுமையிலும் அவனுக்கு உதவும் செல்வமாகும் (குறள் : 226). மேலும் பலரோடு பகிர்ந்துண்டு பழகியவனைப் பசிப்பிணி தாக்குவதில்லை (குறள் : 227). தேடிய உணவைப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமல் தானே தனித்து உண்ணுவது பிச்சை எடுப்பதைவிடக் கேவலமானச் செயலாகக் கூறுகிறார், திருவள்ளுவர் (குறள் : 230).

இதனைத் தொடர்ந்து, திருமூலரும் திருமந்திரத்தில் ‘அறஞ்செய்வான் திறம்’ என்ற பகுதியில் அனைவருக்கும் உணவளிக்குமாறு பகர்ந்துள்ளார்.

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்

பார்த்திருந்த துணமின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையீர் விரந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே" (திருமந்திரம் : 46)

அதாவது பொருள் வேறுபாடு பார்க்காமல் அனைவருக்கும் உணவளிக்க வேண்டும். நாடு, மொழி, நன்னெறி, உயர்வு, தாழ்வு, வறுமை, செல்வம், இளமை, முதுமை முதலிய எவ்வகை வேறுபாடுமின்றி, அனைவருக்கும் உணவளிப்பதைக் கடமையாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

மேலும் கடவுளை அடைவதற்கான ஒரே சிறந்த வழி யாதெனில், பசித்தவர்களுக்கு உணவளிப்பதுதான் என்பதை திருமூலர் தெளிவுபடுத்துகிறார். கடவுளுக்குப் படைக்கப்படும் உணவைக் கடவுள் உண்கின்றாரா என்பதை நாம் அறியவில்லை. ஆனால், பசித்தவர்களுக்கு உணவளித்தால் அச்செயல் நிச்சயம் கடவுளைச் சென்றடையும் என்பதனை,

"படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்றுசயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஆங்குஆகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுசயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதுஆமே" (திருமந்திரம் : 1821)

நடமாடும் கோயிலாக இருக்கும் மனிதனுக்குச் செய்யப்படும் நற்காரியமானது, படமாக இருக்கும் இறைவனைச் சென்றடையும் (திருமந்திரம் 2001:717).

பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துவிடும் என்று ஔவையார் கீழ்க்காணும் தமது பாடலின் வழி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"மானங் குலங்கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானந் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்" (26)

இதன்வழி பசி வந்தால் மானம், குலம், கல்வி, ஈகை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்வு, தொழில், முயற்சி, காமம் ஆகிய பத்து குணங்களும் பறந்துவிடுமாம். பசி முன்னே வந்து இவற்றைப் பின்னே தள்ளிவிடும் என்று ஔவையார் கூறியுள்ளார் (சுப்பிரமணியன், 2003:110).

அடுத்து நாலடியாரிலும் பலவிடங்களில் இப்பசிப்பிணியைப் பற்றிச் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவரின் பசியைப் போக்குவது ஒரு மகத்தானச் செயலாகக் கருதப்படுகிறது. பொருட்பாலில் வரும் பெருமை என்ற அதிகாரத்தில் பிறரை உண்ணச் செய்து, பின்னரே தாம் உண்டு துயர் தீர்ப்பதே பெருந்தன்மையாகக் கருதப்படுகிறது. முதலில் உண்ண எடுக்கும் கவளத்தை நாள்தோறும் பிறருக்குத் தந்து அடுத்த கவளத்தைப் பெரியோர் உண்பர். பிறருக்கு உதவிய அந்தக் கவளம், அந்தப் பெரியோருடைய காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் நீக்கிப் பிறவி தீரும் காலம் முழுமையும் அவரைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கிவிடும் (செல்வ குளம் ஆச்சா, 2002:112).

மேலும் பொருளதிகாரத்தில் வரும் இன்மை அதிகாரத்தில் வறுமை என்று வரும் பிறருக்கு உதவ இயலாத வாழ்க்கை வீண் எனச் சுட்டப்படுகிறது.

"உள்கூர் பசியால் உழைநசைஇச் சென்றார்க்கு
உள்ளு ரிருந்துமொன் றாற்றாதான்; உள்ளூர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தின னாதலே நன்று" (நாலடியார் : 286)

உடலினுள் மிகவாய் எழுகின்ற பசித் துன்பத்தாலே தான் இருக்கும் இடத்தை நாடி வந்தவருக்கு, தான் உள்ளூரில் இருந்தும் ஒன்றையும் தராதவன், அவ்வாறு உள்ளூரிலிருந்து கொண்டு தனது உயிர் வாழ்க்கையை வீணே கழிக்காமல், தான் வெளியூர்களுக்குச் சென்று பிறர் இல்லத்தில் விருந்தினராயிருந்து உண்ணுவதே நலமாகும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

அதாவது பிறரது பசித்துன்பத்தை நீக்க இயலாதவனது வாழ்க்கை வீண் எனக் கருதப்படுகிறது (செல்வ குளம் ஆச்சா, 2002:112). மேலும் மானம் எனும் அதிகாரத்தில் கீழான மக்கள் தங்களைத் துன்பப்படுத்தும் பசிக்குப் பயந்து மானத்தையும் கைவிடுவராம் (நாலடியார் : 297). எவ்வளவு உயர் குடியில் பிறந்தவராக இருந்தாலும், அல்லது துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவராக இருந்தாலும் வறுமை இல்லாத வாழ்வே பெருமையாகக் கருதப்படுகிறது (நாலடியார் : 281).

இதனை அடுத்து வள்ளலாரும் பசித்துன்பத்தைக் கண்டு மனம் மிகவும் இரங்கி, இப்படி பாடியுள்ளார்.

“வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்! பசியினால் இளைத்தே
வீடுதோறும் இரந்தும் பசியறாது அயர்ந்த வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்!
நீடிய பிணியால் வருந்துகின்றோர் என் நேருறக்கண்டு உளம் துடித்தேன்!
ஈடிண் மானிகளாய் ஏழைகளாய் நெஞ்சிளைத்தவர் தமைக் கண்டு இளைத்தேன்”

பசித்தோரைக் காணும் போது தான் அடையும் துன்பத்தை இவ்வாறு கூறியிருக்கும் வள்ளலார், மானிடரைத் தவிர்த்து தாவரங்களும் கூட பசித்துன்பத்தால் வாடுவதாகப் பகர்கின்றார் (சுப்பிரமணியன், 2003:181).

ஆக, பல சான்றோரும் பசிப்பிணியையும் அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் அதனைக் களைபவர்களுக்கு ஏற்படும் நற்கதியையும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இருப்பினும் இவர்கள் தங்களின் படைப்புகளில் ஒரு பகுதியாகத்தான் இதனைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். ஆனால், இப்பசிப்பிணியைக் களைவதையே தனது தலையாய நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரேயொரு காப்பியம் மணிமேகலை என்பதுவே ஆணித்தரமான உண்மை. எனவே, இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் செய்திகளை அனைவரும் உள்வாங்கி பசிப்பிணியைப் போக்கும் அறப்பணியை இன்றே தொடங்கி நமது இம்மை வாழ்விற்கும் மறுமை வாழ்விற்குமான நல்வினைகளைச் சேர்த்துக் கொள்வோம்.

Bibliography

- <http://www.gomuda.com/2013/02/11> - fakta-fakta tentang kelaparan di dunia.
Kothandam. (2007). MaGimçkalai. Chennai: Gangai Book Centre.
Mullai, P.,L., Muthaiya. (2009). Tami;nâmmup Pa;am;ika7. Chennai: Mullai Publication.
Putiya Tami; Akarâti. (2007), Kuala Lumpur: Uma Publication.
Ramasamy. (1995). Tirukku_a7. Chennai: Srihindu Publications.
Samy Sithambaranar. (2010). Tirukku_a7. Chennai: Kotravai Centre.
Selvakulam Acha. (2002). Nâlamiyâr. Chennai: Sura Books (Private) Limited.
Subramanian. (2003). Tami; Ilakkiya Varalâ_u. Chennai: Manivasagar Publication.
Subramaniaya Bharathiyar. (2010). Pârtiyâr Kavitaika7. Chennai: Leo Publication.
Tirumantiram Mûvâiyiram. (2001) Chennai: Saivasidhantha Nurpathipu Kalagam.
Vengadasamy Nadar & Auvai Thuraisamipillai. (2007). KûlavâGikaI CâttaîriI MaGimçkalai Mûlamum Uraiyum. Chennai: Saratha Publication

இலக்கிய ஆய்வு நெறி ஓர் அறிமுகம்

செல்வ சுப்ரமணியம் ராமையா¹
Selva Subramaniam Ramaiya¹

Abstract

Literary concept is the basis of all kinds of literary research. A piece of literature may have many facets, but only one point of view can fit into researching a piece of literature. This focus leads to the four integrated intellectual talents which has been pioneered by Mohammed Yusuf Bin. This Paper deals with the four intellectual talents, their history and growth. Further, the Paper explains how these four talents can be applied to literary research. They are Religious, Knowledgeable, Scientific and Refreshing Thought Processes. This integrated four talents have been applied in Malaysian Literary Research and through this Paper would inspire and guide Tamil literary researches.

Key Words : Literary Concept, Four Integrated Thoughts, Religious, Knowledgeable, Scientific and Refreshing Thoughts

1.1 முன்னுரை

இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் உயர்கல்வி மாணவர்கள், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட துறைக்குப் பொருத்தமானதோர் ஆய்வுநெறியை அணுக வேண்டியது அவசியமாகிறது (Ani Hj Omar, 2012:67). அவ்வகையில் இன்று இலக்கிய ஆராய்ச்சி உலகில் பல்வேறு ஆய்வு நெறிகள் இருந்தாலும், இவற்றில் பெரும்பாலானவை மேற்கத்திய அறிஞர்களால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டமையானதால், சில வேளைகளில் இவற்றில் காணப்படும் கூறுகளில், மேற்கத்திய கலாச்சார வாடை அதிகம் வீசுகிறது. இத்தன்மையானது சில வேளைகளில், ஆசிய கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களுக்குப் புறம்பாக அமைந்துவிடுகிறது (Mana Sikana, 2003:383).

இக்குறையை உணர்ந்து, மலாய் இலக்கிய ஆராய்ச்சி உலகில் சில புத்தம் புதிய ஆய்வு நெறிகள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றே ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு என்ற இலக்கிய ஆய்வு நெறியாகும். இந்த ஆய்வுநெறியை உருவாக்கியவர் ஒரு மலேசியர் ஆவார் (B. Mahaletchimi, 2010:124). இக்கோட்பாடு மலேசிய மண்ணின் மணம் கமழும் விதத்தில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது இதன் தனிச்சிறப்பாகும். ஆனால், இதுநாள்வரை இந்த ஆய்வு நெறியானது மலாய் இலக்கிய ஆய்விற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இக்குறை நீக்கி, இந்த ஆய்வு நெறியைத் தமிழாராய்ச்சியாளர்கள் அறிந்துகொண்டும், இதனைத் தங்கள் ஆய்வு நெறியாக மேற்கொள்ள வழிவகுக்க வேண்டி இக்கட்டுரை வரையப்பட்டுள்ளது.

1.2 ஆய்வின் நோக்கம்

மேற்காணும் ஆய்வு, ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு என்ற ஆய்வியல் நெறியைத் தமிழ் ஆய்வுலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தும் கடப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாய்வின் வாயிலாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு பற்றிய உருவாக்க வரலாறு, கோட்பாடுகள், பயன்படுத்தும் முறை என அதனைச் சார்ந்த விளக்கங்களும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் வாயிலாக, இவ்வாய்வியல் நெறி குறிப்பாக மலேசியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வாளர் மாணாக்கர்களுக்குச்

¹The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. selva3098@yahoo.com.

சிறந்ததோர் கருவியாக அமையலாம்.

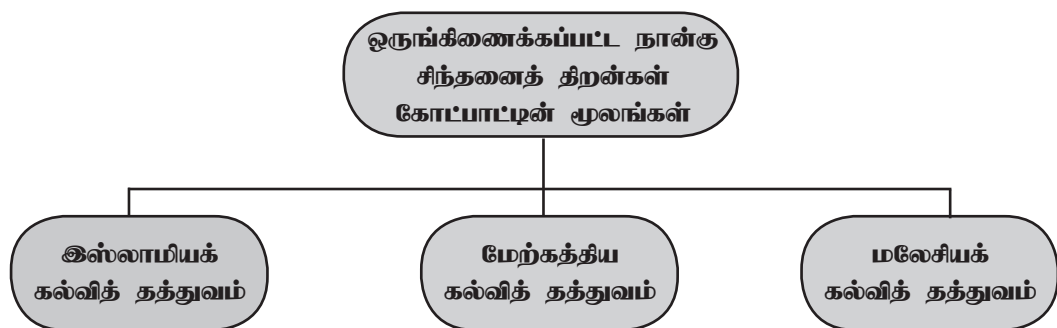
1.3 ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு

ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு எனப்படும் இந்த ஆய்வு நெறியானது, முகமாட் யூசோப்பின் ஹசான் அவர்களால் முதன்முதலில் Sistem Pemikiran Bersepedi 4L (SPB4L) என்றும், பிறகு Sistem Pemikiran Bersepedi 4K (SPB4K) என்றும் உருமாற்றம் கண்டது (Mohd. Yusof Hasan, 2012:146-147). இவர் தனது பணியை ஆசிரியராகத் தொடங்கி, பின்னாளில் கல்லூரி மற்றும் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும் பணி மேற்கொண்டு வந்து, இன்று பதவி ஓய்வுப் பெற்றுள்ளார். இவர் வடக்கு மலேசியா பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றும் போது, அங்கு பயிலும் மாணவர்களுக்காக வேண்டி, இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு எனப்படும் இந்த ஆய்வு நெறியை அறிமுகம் செய்தார் (Rohana Binti Isahak, 2012:47). பின்னாளில் இந்த ஆய்வு நெறிமுறை மலாய் இலக்கியங்களை ஆராயப் பயன்படும் ஆய்வு நெறியாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இவரின் 10 புத்தகங்கள், 200 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மற்றும் 100 ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகள் இவரின் இத்துறையில் பெற்ற முதிர்ச்சிக்குச் சான்று (<http://yatiyula.wordpress.com/2009/03/30/teori-sistem-pemikiran-bersepedi-4K>).

1.2.1 ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன் கோட்பாட்டின் மூலம்

இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன் கோட்பாட்டின் மூலமாக அமைவது, இலக்கிய உலகில் அறிஞராகக் கருதப்படும் சிக்மன்ட் ப்ராவுட் (Sigmund Freud) அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பாரம்பரிய மனோவியல் கோட்பாடாகும். இக்கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டும், மேலும் மூன்று கல்வித் தத்துவங்களை உள்ளடக்கியே இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் என்ற இந்தக் கோட்பாடு உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது (<http://teorisastera.blogspot.com/2009/12/teori-pemikiran-bersepedu-4k.html>). அவ்வகையில் இக்கோட்பாடானது, இஸ்லாமியக் கல்வித் தத்துவம், மேற்கத்திய கல்வித் தத்துவம் மற்றும் மலேசியக் கல்வித் தத்துவம் (Falsafah Pendidikan Malaysia) ஆகியவற்றை மூலமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது (Ani Hj Omar, 2012:70). இக்கூற்றினைக் கீழ்க்காணும் வரைபடம் பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

வரைபடம் 1 : ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாட்டின் மூலங்கள்

1. இஸ்லாமியக் கல்வித் தத்துவம்

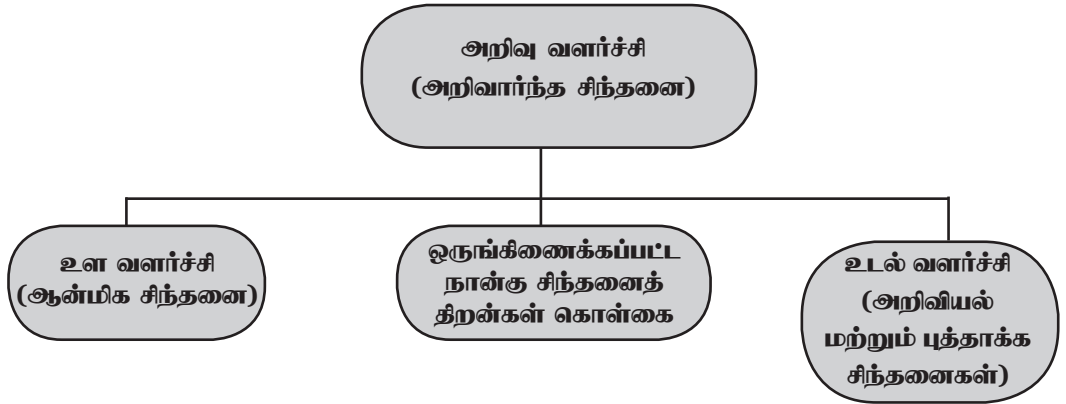
இஸ்லாமியக் கல்வித் தத்துவம் எனப்படுவது அல்குரான் மற்றும் ஹடீஸ் ஆகியவற்றின் கோட்பாட்டில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினையே, இஸ்லாமியக் கல்வித் தத்துவம் ஆன்மிக வாழ்க்கைக்கும், லௌகீக வாழ்க்கைக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது.

மானிடர்கள் இறைச் சிந்தனையின் வாயிலாக, நன்னெறிப் பண்புகளோடு ஒழுகி, இம்மையிலும் மறுமையிலும் நலம் பெற வாழ்வதே இதன் உன்னத நோக்கமாகும் (Hanafi Mohamed, 1996:3). இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு இஸ்லாமியக் கல்வித் தத்துவத்தை மூலாதாரமாகக் கொண்டிருந்தாலும், மலேசிய மண்ணில் கடைப்பிடிக்கப்படும் பிற சமயங்களான ஹிந்து, பௌத்தம், கிறிஸ்துவம் போன்ற சமயங்களின் கோட்பாடுகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது (Mohd. Yosof Hasan, 2007:153). இக்கூற்றானதே பிற மதத்தாரும் இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாட்டினைப் பயன்படுத்த வழிவகுக்கிறது.

2. மேற்கத்திய கல்வித் தத்துவம்

மேற்கத்திய அறிஞர்கள் கல்வித்துறையிலும் ஆராய்ச்சி உலகிலும் பல்வேறு கல்விக் கொள்கைகளை அறிமுகம் செய்துள்ளனர். அவ்வகையில் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு அடிக்கோலாய் விளங்கும் அறிவு, உளம், உடல் வளர்ச்சியை உரைக்கும் புலும் தக்சனோமி (Taxanomi Bloom) என்ற கல்விக் கொள்கை (Bloom, 1981:37), இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்களில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இதைத் தவிர்த்து, மனித மூளை வளர்ச்சியைப் பற்றிய மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது (Mahaletchimi, 2010:133). அவ்வகையில் இவற்றிற்கான தொடர்பைக் கீழ்க்காணும் வரைபடம் விளக்குகிறது.

வரைபடம் 2: நான்கு சிந்தனைகளும் புலும் தக்சனோமியும்

3. மலேசியக் கல்வித் தத்துவம்

இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கொள்கையானது, மலேசியக் கல்வித் தத்துவத்தையும் இது உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது (Mohd. Yusof Hasan, 2008:10). அவ்வகையில் இக்கல்வித் தத்துவத்தின் நோக்கமானது பின்வருமாறு விவரிக்கப்படுகிறது.

“மலேசியக் கல்வியானது இறைநம்பிக்கை, இறைவழி நின்றல் எனும் அடிப்படையில் அறிவாற்றல், ஆன்மிகம், உள்ளம், உடல் ஆகியவை ஒன்றிணைந்து சமன்நிலையும் பெற தனிமனிதரின் ஆற்றலை முழுமையாக மேம்படுத்தும் ஒரு தொடர் முயற்சியாகும். இம்முயற்சியானது அறிவு, சால்பு, நன்னெறி, பொறுப்புணர்ச்சி, நல்வாழ்வு பெறும் ஆற்றல் ஆகியவற்றைப் பெற்றுச் சமுதாயத்திற்கும் நாட்டிற்கும் ஒருமைப்பாட்டையும், செழிப்பையும் நல்கும் மலேசியரை உருவாக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டதாகும்.” (Bahagian Perkembangan Kurikulum, 2010:5)

மேற்காணும், இந்த மூன்று தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதான் இந்த

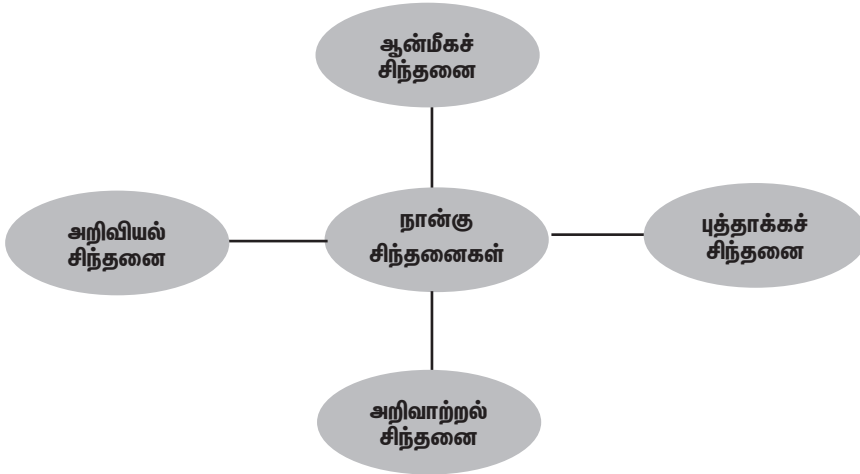
ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் உருவாக்கம் கண்டுள்ளது என்பதனை முகமாட் ஹசான் விவரிக்கிறார். இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்களின் துணைகொண்டு அரசியல், பொருளாதாரம், வாழ்வியல், சரித்திரம், அறிவியல், கலை, இலக்கியம் போன்ற பல துறைகளை அலசி ஆராயலாம் (2012:44-45).

இனி, இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கொள்கையில் அடங்கியுள்ள நான்கு சிந்தனைகளை அடையாளம் காண்போமாக.

1.4 நான்கு வகைச் சிந்தனைகள்

ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் என்ற கோட்பாடு நமக்கு நான்கு வகைச் சிந்தனைகளை அடையாளங் காட்டுகிறது. இந்த நான்கு சிந்தனைகளும், மேற்காணும் மூன்று கல்வித் தத்துவங்களின் ஒருங்கிணைப்பாகத் திகழ்கிறது (Mohd. Yusuf Hasan, 2008:13). அவ்வகையில், இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு வகைச் சிந்தனைத் திறன்களில் அமையப் பெற்றுள்ள சிந்தனைகளைக் கீழ்க்காணும் வரைபடம் விவரிக்கிறது.

வரைபடம் 3: நான்கு வகை சிந்தனைகள்

1.4.1 ஆன்மீகச் சிந்தனை

ஆன்மீகச் சிந்தனை எனப்படுவது இறைத்தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் மிகப் புனிதமான சிந்தனையாகத் திகழ்கிறது (Mohd. Yusuf Hasan, 2007:11). இது மலேசிய முதலாம் கோட்பாடான, 'இறைவன் மீது நம்பிக்கை வைத்தல்' என்ற கோட்பாட்டை முதன் நிறுத்தி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோட்பாடு அடிப்படையில், இஸ்லாம் மதக் கொள்கையை இது முன் நிறுத்தினாலும், இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகள், பிற மதத்தினரின் கோட்பாடுகளையும் அங்கீகாரம் செய்கிறது (Siti Khariah Mohd. Zubir, 2010:151). இக்கோட்பாட்டில் காணப்படும் ஆன்மீகச் சிந்தனையானது, இறைவன் என்பவன் யார், இறை வழிபாடு, இறைத்தத்துவம் போன்ற கூறுகளை இலக்கியங்களில் ஆராயத் தூண்டுகிறது.

இந்த ஆன்மீகச் சிந்தனையைப் பெற்றிருக்கும் ஒருவர், இறைநம்பிக்கை, இறை ஆற்றல் மீது நம்பிக்கை மற்றும் தான் ஒழுகும் மதக்கோட்பாடுகளையும் சரிவர அறிந்து வைப்பார் (Mohd. Yusuf Hasan, 2000:4). ஆகவே, இவர் தனது ஒவ்வொரு செயலையும் நன்கு ஆலோசித்தே செய்வார். அவரது பேச்சிலும், செயலிலும் ஒரு புனிதத்தன்மை வாய்க்கக் காணலாம். இவர் எல்லா உயிரையும் தன்னுயிர் என்று கருதும் குணம் கொண்டவர்.

ஆகவே, ஆன்மிகச் சிந்தனை வளம் பெற்ற ஒருவரால் நாடும் வீடும் வளம் பெறும் (Mohd. Yusuf Hasa, 2007:11).

1.4.2 அறிவாற்றல் சிந்தனை

இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகளில் ஒன்று அறிவாற்றல் சிந்தனையாகும். அறிவாற்றல் சிந்தனை மனித மூளையோடு தொடர்புடையது. இச்சிந்தனை மனிதர்களின் மூளையின் பாகங்கள், அவற்றின் வளர்ச்சி, அதனைப் பாதுகாக்கும் வழிமுறை போன்ற கூறுகளை நமக்கு விளக்குகிறது (Ghazali Bin Din, 2010:140). ஆகவே தாயின் கருவில் தொடங்கி, ஒரு குழந்தை வளரும் பருவத்தின் போது, அக்குழந்தையின் அறிவின் வளர்ச்சிக்கு பெற்றோர்களும், சுற்றத்தாரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய அம்சங்களை நமக்கு அறிமுகம் செய்கிறது. குழந்தையின் உணவு, வளர்க்கும் முறை, கல்வி முறை, குடும்ப உறவு முறை போன்ற கூறுகளை இலக்கியங்களில் ஆராயத் தூண்டுகிறது (Ani Hj Omar, 2012:79).

அறிவாற்றல் சிந்தனையோடு வளர்க்கப்படும் குழந்தையானது, பிற்காலத்தில் தன்னைச் சார்ந்த சமுதாயத்திற்கும், நாட்டிற்கும், உலகிற்கும் பயனடைய வேண்டி ஆக்கப்பூர்வமான செயல்களில் இறங்கும். தான் சார்ந்த துறையில் மிகச் சிறந்து விளங்கி, அத்துறையில் அறிஞராகவும், வல்லுநராகவும் திகழும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2004:38). ஆகவே இச்சிந்தனை கைவரப் பெற்ற மேற்கத்திய அறிஞர்களான (Stephen Covey, Howard Gardner, Roger Sperry & Edward De Bono) சிலர் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள அறிவு வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்டுள்ள கோட்பாடுகள் சிலவற்றை அறிந்திருப்பது அவசியமாகிறது (Mohd. Yusuf Hasan, 2008:16).

1.4.3 அறிவியல் சிந்தனை

இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகளில் மற்றுமொரு சிந்தனை அறிவியல் சிந்தனையாகும். அறிவியல் சிந்தனை எனப்படுவது தர்க்க சிந்தனையைச் சார்ந்தது. எந்த கருத்தையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தர்க்கம் செய்து, அதன் உண்மைப் பொருளை வெளிக்கொணர்வதே இதன் வெற்றியாகும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2004:41). இச்சிந்தனை சான்றுகள், சாட்சிகள், புள்ளிவிவரங்கள், காரணங்கள், வாதங்கள் போன்ற கூறுகளுக்கு முக்கிய இடம் தருகிறது. உணர்வுகளுக்கு அதிகம் இடம் தராமல், ஒரு கருத்தை அறிவுப்பூர்வமாகவும், ஆக்கப்பூர்வமாகவும், துல்லியமாகவும் காண்பதே இதன் தனிச்சிறப்பாகும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2000:7).

இன்றைய உலகில் பல துறைகளில் நிகழ்ந்துள்ள மேம்பாடுகளுக்கு, அறிவியல் சிந்தனையே முதுகெலும்பாகத் திகழ்ந்துள்ளது. அவ்வகையில் இலக்கியங்களில் காணப்படும் மருத்துவம், வானவியல் ஆராய்ச்சி, போக்குவரத்துத் துறை, தொழில் துறை வளர்ச்சி போன்றவற்றை இச்சிந்தனை அடையாளங் காட்டுகிறது (Mohd. Yusuf Hasan, 2002:17). அறிவியல் சிந்தனை மூளையின் இடப்பக்கத்தில் நிகழ்கிறது. இப்பகுதியில் அறிவியலும் கணிதமும் பற்றிய சிந்தனைகளே மேலோங்கி நிற்கும் (Mahaletchimi, 2010:155). இச்சிந்தனையை கைவரப் பெற்றவர் விஞ்ஞானிகளாகத் திகழ்வார்.

1.4.4 புத்தாக்கச் சிந்தனை

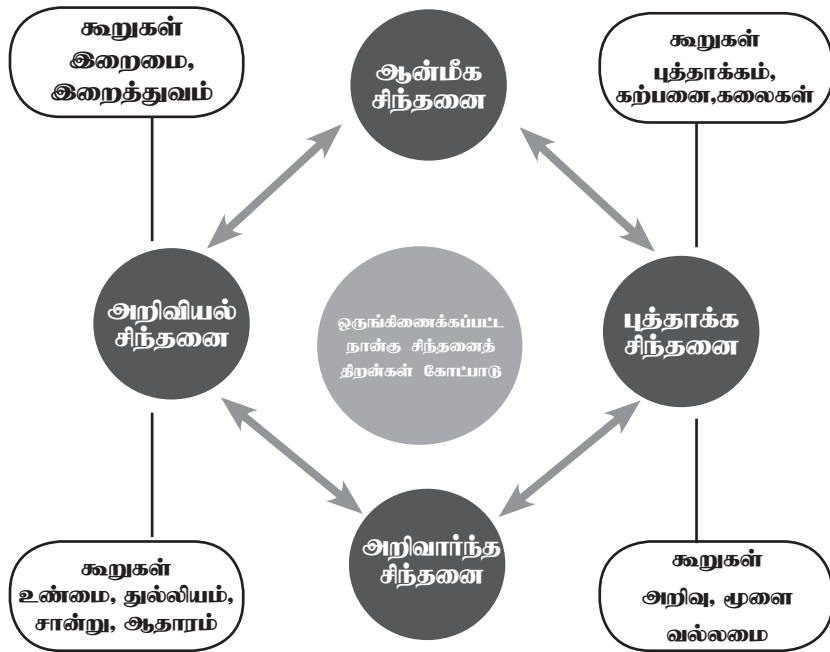
ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகளில் முடிவாக அமைவது புத்தாக்கச் சிந்தனையாகும். புத்தாக்கச் சிந்தனை, படைப்பாற்றல் (kreatif) மற்றும் பக்கவாட்டு (parallel) சிந்தனையோடு தொடர்புள்ளது. இச்சிந்தனை கைவரப் பெற ஒருவர் அதிகம் கற்பனைச் சக்திக் கொண்டவராக இருத்தல் அவசியம் (Mohd. Yusuf Hasan, 2004:22). இவ்வகைச் சிந்தனைகள் புதிதாகவும், புதுமையாகவும், சில வேளைகளில் புதிதாகவும் வேடிக்கையாகவும்கூட இருக்கும். இச்சிந்தனையை ஒருவர் பயன்படுத்தும் போது, எந்தவொரு சட்டத் திட்டங்களுக்கும் விதிகளுக்கும் அடிபணியாமல் தனது கற்பனை

உலகில் சிறகடித்துப் பறப்பார். இலக்கியவாதிகள், இசை, நாடகம், நாட்டியம் போன்ற கலைத்துறையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இச்சிந்தனை மேலோங்கி நிற்கும் (Mihalechimi, 2010:159).

இச்சிந்தனை மூளையின் வலப்பக்கத்தைச் சார்ந்துள்ளது. இப்பகுதியில் கற்பனைக்கே முதலிடம். ஆகவே இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும்போது, அவ்விலக்கியம் காட்டும் வாழ்வியல் கலைகளான, இசை, ஓவியம், சிற்பம், நடனம், நாடகம் போன்ற துறைகளில் எப்படி இச்சிந்தனை மிளர்கிறது என்பதனை ஆராய்ச்சி செய்யலாம் (Mohd. Yusuf Hasan, 2007:11). இச்சிந்தனைக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது Edward De Bono உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பக்கவாட்டு சிந்தனை (Lateral Thinking and Parallel Thinking) ஆகும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2004:43). இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாட்டில் உள்ள சிந்தனைகள் அனைத்தையும் ஒரு மனிதன் ஒருங்கே பெற்றிருக்க வேண்டும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2008:26). அப்படி கைவரப்பெறின், அவன் சிறந்த குடிமகனாகத் திகழ்வது உறுதி. இக்கூற்றையே கீழ்க்காணும் வரைபடம் காட்டுகிறது.

வரைபடம் 4 : ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு

1.5 இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு

இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு ஒரு கோட்பாடு தேவைப்படுகிறது. ஆனால் ஆராய்ச்சி உலகில் உள்ள பெரும்பாலான கோட்பாடுகள் மேற்கத்திய அறிஞர்களால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டவை. இவை சிறந்த கோட்பாடுகளாக இருந்தாலும், சில வேளைகளில் இவை ஒரு இனத்திற்கோ, நாட்டிற்கோ பொருத்தமாக அமைவதில்லை. மேல்நாட்டு கோட்பாடுகள் இறைக் கொள்கையையும் ஆசிய மக்களின் கலை கலாச்சாரத்தையும்

ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை. ஆராய்ச்சித் துறையைப் பொருத்தமட்டில் இது பெருங்குறையாகவே கருதப்படுகிறது. இதை உணர்ந்தே மலாய் அறிஞர்கள் சிலர், சில கோட்பாடுகளை அறிமுகம் செய்துள்ளனர். அவ்வகையில் உருவான ஒரு கோட்பாடே இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடாகும் (Mohd. Yusuf Hasan, 2000:3).

மலேசியார் இக்கோட்பாட்டை ஓர் கருவியாகத் தங்களது இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் பயன்படுத்தி, பல மாணவர்கள் இளங்கலை, முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்டமும் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் இவை அனைத்தும் மலாய் இலக்கியத் துறையில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளாகும். அவர்களில் திருமதி. மகாலெட்சுமி என்பவரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இவர் தஞ்செனாங் மாலிம் ஆசிரியர் பல்கலைக்கழகத்தில் இக்கோட்பாட்டினைப் பயன்படுத்தி, முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார். தமிழ்மொழியைப் பொருத்தமட்டில் இதுவரை இந்தக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி எந்தவொரு ஆய்வும் மலேசியாவில் எங்கும் நிகழவில்லை. இதற்குக் காரணம், இந்தக் கோட்பாட்டைப் பற்றி நம்மில் பலருக்கு இன்னும் தெரியாத நிலையே காரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சி எனப்படுவது உள்ளுணர்வாகவும் (kaedah instinsik) வெளியுணர்வாகவும் (kaedah ekstrinsik) நடத்தப்படலாம் (Ghazali Bin Din, 2010:25). இப்படி நடத்தப்படும் ஆய்வானது இலக்கியத்தை மதிப்பிடவும் விமர்சிக்கவும் வழிவகுக்கும். இலக்கிய ஆராய்ச்சியை நிகழ்த்தும் ஒருவர், பெரும்பாலும் அதில் உள்ள உட்கூறுகளான கதை, கதைமாந்தர், கருப்பொருள், சமூக விழுமியங்கள், சமுதாயச் சிந்தனைகள் போன்ற கூறுகளில் கவனம் செலுத்துவர் (Ani Hj Omar, 2011:260). அவ்வகையில் இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி ஒருவர் கீழ்க்காணும் அட்டவணைப்படி தமது ஆய்வை நிகழ்த்தலாம்.

அட்டவணை 1 : இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடு

ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைகள்	உள்ளுணர்வு	வெளியுணர்வு
ஆன்மிகச் சிந்தனை	கரு, கருப்பொருள்	நம்பிக்கையும் தத்துவங்களும்
அறிவார்ந்த சிந்தனை	கதைமாந்தர்	மனோவியலும் மனிதநேயமும்
அறிவியல் சிந்தனை	இடம், காலம், மக்கள்	சமூகமும் சரித்திரமும்
புத்தாக்கச் சிந்தனை	வழிமுறை, நுட்பம்	அழகுணர்ச்சியும் கலையுணர்ச்சியும்

1.6 முடிவுரை

இலக்கிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளும் ஒருவருக்குப் பக்கபலமாக இருப்பது ஆய்விற்கு அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் கோட்பாடேயாகும். அவ்வகையில் இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நான்கு சிந்தனைத் திறன்கள் கோட்பாடானது மலேசிய மண்ணின் மணம் கமழும் விதத்திலும், இன்றைய உலக நடப்பிற்கு ஏற்றாற்போலவும் அமைந்துள்ளது. அதேவேளை இப்படிப்பட்ட கோட்பாடுகளைக் காணும்போது தமிழுக்கும் இதுபோன்ற தமிழரின் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கோட்பாடுகள் எதிர்காலத்தில் உருவாக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் இந்த ஆய்வானது நமக்கு உணர்த்துகிறது.

Bibliography

- Ani Hj Omar. 2011. Apresiasi Teori Kesusasteraan Melayu, Tanjung Malim: Emeritus Publications.
- Ani Hj Omar 2012. Teori SPB4L/4K: Pengaplikasiaanya Dalam Kajian Akademik: Seminar Teori Dan Kritikan Sastera Malaysia, Kuala Lumpur: Dewan Bahasadan Pustaka.
- Bahagian Pembangunan Kurikulum. 2010. Kurikulum Standard Sekolah Rendah: Pendidikan Islam, Kuala Lumpur: Kementerian Pelajaran Malaysia.
- Bahagian Pembangunan Kurikulum. 2011. Buku Panduan Kreativiti: Pembangunan dan Amalan Dalam Pengajaran dan Pembelajaran, Kuala Lumpur: Kementerian Pelajaran Malaysia.
- Bloom.B.S. 1981. All Our Children Learning, New York: Mc Graw Hill.
- Ghazali Bin Din. 2010. Proses Kreatif Dan Pemikiran : Kajian Puisi A. Wahab Ali Dan Kemala, Tanjung Malim: Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Hanafi Mohamed. 1996. Falsafah Pendidikan: Menurut Al-Quran, Petaling Jaya: Pustaka Ilmu.
- <http://teorisastera.blogspot.com/2009/12/teori-pemikiran-bersepadu-4k.html>
- <http://yatiyula.wordpress.com/2009/03/30/teori-sistem-pemikiran-bersepadu-4k>
- Mahaletcimi.B 2010. Pembinaan Model Insan Dalam Pengajaran Dan Pembelajaran Prosa Melayu Tradisional Komsas, Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Mana Sikana. 2003. Sastera Melayu Klasik: Warisan Keemasan, Singapura: Pustaka Nasional Pte.Ltd.
- Mohd Yosof Hasan. 2002. Pemikiran Sainifik SPB4L, Petaling Jaya: Pearson Education Malaysia Sdn.Bhd.
- Mohd Yosof Hasan. 2004. Pembinaan Pradigma Pemikiran Peradaban Melayu , Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Mohd Yosof Hasan. 2007. Pembinaan Teori Pendidikan : Pemikiran UPSI, Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Mohd Yosof Hasan. 2007. Teori Pendidikan : Pemikiran Global, Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Mohd Yosof Hasan. 2008. Pemikiran Mahatir Mohamad : Kesenambungan Gelombang Keintelektualisme Mealyu Global Dari Munshi Abdullah Dan Za'ba, Kuala Lumpur: Visual Print Sdn.Bhd.
- Mohd Yosof Hasan. 2012. Minda Melayu Global, Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Mohd Yusof Hasan. 2012. Teori Pemikiran dan Etika; Sebuah Penilaian Semula: Seminar Teori dan Kritikan Sastera Malaysia: Prosiding, Tanjung Malim: Universiti Perguruan Sultan Idris.
- Mohd Yusof Hasan. 2012: Orang Kota Bharu Dalam Teori SPB4K: Pemikiran Sasterawan Negara S.Othman Kelantan, Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Rohana Binti Isahak. 2012. Pemikiran Dalam Puisi Melayu Teks Komsas Dari Sudut Teori SPB4L, Serdang: Universiti Putra Malaysia.
- Siti Khariah Mohd Zubir. 2012. Keperkasaa Wanita Melayu Dalam Novel Melayu: Minda Melayu Global, Tanjung Malim : Universiti Pendidikan Sultan Idris.

மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில் இராமாயணத் தொன்மம்

முனைவர் சாமிக்கண்ணு ஜெபமணி ஈசாக்கு சாமுவேல்¹

Dr.Samikannu Jebomoney Isyak Samuvel¹

Abstract

The Tamil Literature of Malaysia has a 130 years of history. It iriginated with the conventional poems like Vannai Anthathi, Vannai Nagar Unchal, Singai Nagar Anthathi and Chitira Kavi written by Sadhasiva Pandithar in 1887. After the conventional poetry, Short stories, Novels and Drama came into being in Malaysian Tamil Literature. Since 1964, the tamil new verse in Malaysian Tamil Literature started its account, with the poet C. Kamalanathan who wrote the first new verse in Tamil. He chose the traditional, heresy details in the Ramayana, the Mahabharatha and the Cilapathikaram to write the new verse. This paper's objective is to look into such details present in the Malaysian Tamil new verse.

Keywords: Conventional references, Ramayana, Malaysian Tamil new verse.

முன்னுரை

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் 130 ஆண்டு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. 1887ஆம் ஆண்டு சதாசிவப் பண்டிதர் இயற்றிய வண்ணை அந்தாதி, வண்ணை நகர் ஊஞ்சல், சிங்கை நகர் அந்தாதி, சித்திரக்கவிகள் என்ற மரபுக் கவிதைகளை உள்ளடக்கியக் கவிதைத் தொகுப்பு நூல் வழி மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் தொடங்குகிறது. (முரசு நெடுமாறன், 2007:153). மரபுக் கவிதைக்குப் பின், சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்றவை மலேசிய இலக்கியங்களில் படைக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து, 1964 ஆம் ஆண்டு முதல் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுக்கவிதையின் வரவு தொடங்குகிறது. முதல் புதுக்கவிதையைக் கவிஞர் சி. கமலநாதன் இயற்றியுள்ளார். (முரசு நெடுமாறன், 2007:1189). மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை படைப்பாளர்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள தொன்மச் செய்திகளைப் பயன்படுத்திக் கவிதைகளைப் புனைந்துள்ளார். மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில் ராமாயணத் தொன்மங்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

இராமாயணம் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட ஒரு புராணக் கதையாகக் கருதப்பட்டாலும் (Ismail Hamid, 1987:122) இன்று வரை இத்தொன்மத்தின் தாக்கம் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகளில் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளிலும் ராமாயணத் தொன்மத்தின் செய்திகள் அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் இராமாயணத் தொன்மம்

இதுவரை 72 மலேசியப் புதுக்கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. இவற்றில், 40 புதுக்கவிதைகளில் இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளர், மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள 10 இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகள் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் விவரிக்கப்படுகிறது.

¹The author is a lecturer in the Education University of Sultan Idris, Tanjung Malim, Malaysia.

எண்	இராமாயணத் தொன்மம்	புதுக்கவிதைகளின் எண்ணிக்கை
1	ராமனின் பாதம்பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் அடைதல்	7
2	ராமன் வில்லுடைத்தல்	8
3	ராமனின் வனவாசம்	4
4	சீதை ராமனுடன் வனவாசம் செல்லுதல்	1
5	ராமனின் பாதுகைகள் வைத்துப் பரதன் ஆட்சி புரிதல்	4
6	சூர்ப்பனகையின் போலி வேடம்	1
7	பொன் மாணைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனைச் சீதை வேண்டல்	3
8	ராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தல்	2
9	சீதையின் அசோக வனத்துச் சிறைவாசம்	4
10	சீதை தீக்குளித்தல்	6
		40

ராமனின் பாதம்பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் அடைதல், ராமன் வில்லுடைத்தல், ராமனின் வனவாசம், ராமனின் பாதுகைகளை வைத்துப் பரதன் ஆட்சிபுரிதல், சீதையின் அசோக வனத்துச் சிறைவாசம், சீதை தீக்குளித்தல் ஆகிய இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகள் அதிகமான மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகள் பெண்ணியம் தொடர்பான செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையில் பெண்ணியம், ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பற்றச் செயல், மாந்தர்களின் கபட வேடம் ஆகியச் செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகள் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ராமனின் பாதம்பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் அடைந்த செய்தி

கௌதம முனிவர் அதிகாலையில் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றவுடன் இந்திரன் கௌதம முனிவரின் வேடம் தரித்து அகலிகையுடன் இணைகிறான். வந்திருப்பது கௌதம முனிவரல்ல என்று அறிந்த போதிலும் அகலிகை அவனுடன் இணைகிறான். இதனை அறிந்த கௌதம முனிவர் அகலிகையைக் கல்லாக மாற சாபமிடுகிறார். இவ்வாறு கல்லாக மாறிய அகலிகை மீண்டும் ராமனின் பாதம் பட்டுப் பெண்ணாக உருவெடுக்கிறான்.

ராமனின் பாதம் பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் அடைந்த செய்தி ஏழு மலேசியத் தமிழ்ப்புதுக்கவிதைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் அவல நிலை, பெண்களின் அவல நிலை, ஆண்களின் பாலியல் தொல்லை, புதுக்கவிதையின் விடுதலை ஆகிய செய்திகளை விளக்குவதற்காக, ராமனின் பாதம்பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் அடைந்த தொன்மச் செய்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சுருக்கம் கருதி இவ்வாய்வில் முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கம், பாலியல் வல்லுறவு ஆகிய இரண்டு பெண்ணியச் செய்திகளை விவரிக்கும் புதுக்கவிதைகள் மட்டுமே இவ்வாய்வில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

முதலாவதாக, சண்முகப்பிரியா என்பவர் 'நெருப்பு மலர்கள்' என்ற புதுக்கவிதையில் வாழ்க்கைத் துணையின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் முதிர் கன்னிகளை இராமனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் அகலிகையோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார் (மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், 1995:113).

கல்யாணச் சந்தையில்
நாங்கள் விலை போகாதது
எங்கள் குற்றமா?

.....
மீண்டும் ஒரு ராமன்
தோன்றும் வரையில்
நெருப்பு மலர்களாய்க்
கல்லறையில் காத்திருப்போம்

இப்புதுக்கவிதையில் கவிஞர் முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கத்தை அகலிகையின் கதையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். மலேசியா மக்களில் 15 வயதுக்கு மேற்பட்ட 2,397,271 பெண்களுக்கு இன்னும் திருமணம் நடைபெறவில்லை என்று மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு அறிக்கை காட்டுகிறது. இவ்வெண்ணிக்கை மலேசிய மக்கள் தொகையில் 20% பெண்களைக் குறிக்கிறது. (Perangkaan Wanita, Keluarga dan Kebajikan Masyarakat 2004, 2004:8). மலேசியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாட்டிற்கு இவ்வெண்ணிக்கை மிகப்பெரிய ஒரு சவாலாகும். இப்புதுக்கவிதையில் கவிஞர், முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கத்தை அகலிகையின் கதையோடு ஒப்பிட்டுப் பெண்களின் அவலங்களைப் பாடியுள்ளார்.

தொடர்ந்து, எம். நவீன் என்பவர் 'நாடக மேடை' எனும் புதுக்கவிதையில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பாலியல் வல்லுறவை அகலிகையின் கதையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். ராமாயணக் காப்பியத்தில் மதிலைக்குச் செல்லும் வழியில் விசுவாமித்திரர் அகலிகையின் கதையை ராமனுக்குத் தெரிவிக்கின்றார். ராமன், அகலிகைக்குச் சாப விமோசனம் வழங்குகிறான். ஆனால், இக்கால இளைஞர்கள் யாரும் இல்லாத போது பாலியல் வல்லுறவு கொள்வதற்காகப் பெண்களைத் தேடி இரவில் தனியாகச் செல்கின்றனர் என்பதைக் கீழ்க்காணும் புதுக்கவிதையில் கவிஞர் சித்தரிக்கின்றார்.

விசுவாமித்திரரோ
இலக்குமணனோ
இல்லாத சமயத்தில்
இன்னொரு அகலிகை
வருவாளா என
பாறைகளை உதைத்துப் பார்க்கும்
சில ராத்திரி ராஜாக்கள்

மலேசியாவில் கற்பழிப்புக் குற்றங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. மலேசியக் காவல்துறை அறிக்கையின்படி 1999ஆம் ஆண்டில் 1,469 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும் 2000 ஆம் ஆண்டில் 1,217 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும், 2001ஆம் ஆண்டில் 1,386 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும், 2002 ஆம் ஆண்டில் 1,431 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும், 2002 ஆம் ஆண்டில் 1,431 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும் 2003ஆம் ஆண்டில் 1,479 கற்பழிப்புக் குற்றங்களும் நடைபெற்றுள்ளதாக புள்ளி விவரங்கள் காட்டுகின்றன. (Perangkaan Wanita, Keluarga dan Kebajikan Masyarakat 2004, 2004:61-62). கற்பழிப்புக் குற்றங்கள் பெருகி வருவதால், இப்புதுக்கவிதையில் கவிஞர் பாலியல் வல்லுறவு புரிபவர்களை ராமனுக்கு முரணாக ஒப்பிட்டு, இக்கால இளைஞர்களின் ஒழுக்கமின்மையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

ராமன் வில்லுடைத்த செய்தி

அகலிகையின் சாப விமோசனத்திற்குப் பின், ராமன், இலக்குவன், விசுவாமித்திரர் ஆகிய மூவரும் மதிலைக்கு வருகின்றனர். அங்கு ராமன் வில்லை உடைத்துச் சீதையை மணம் புரிகிறான். இத்தொன்மச் செய்தி எட்டுப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கம், பாலியல் தொல்லை, காதல் தோல்வி போன்ற செய்திகளை வெளிப்படுத்துதற்காக ராமன் வில்லுடைத்த செய்தி எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

‘ஒரு விண்ணப்பத்தின் பரிசீலனை’ என்னும் புதுக்கவிதையில் சீ. அருணாசலம், முதிர் கன்னிகளின் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்த ராமன் வில்லுடைத்தத் தொன்மச் செய்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் (அருணாசலம், 1993:42)

ஏ!

ராமனின் வாரிசுகளே!

என் பெயருக்குப்

பொருள் சொல்வதற்காவது

என்னை

வில்லுடைத்துச்

சீதையாக்கக் கூடாதா?

ராமன் வில்லுடைத்துச் சீதையை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டது போல, தன்னையும் யாராவது ஓர் ஆண்மகன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டு தனக்கு வாழ்வு தரக்கூடாதா என்று முதிர் கன்னிகள் தங்கள் ஏக்கத்தைத் தெரிவிப்பதாக கவிஞர் இப்புதுக்கவிதையில் வெளியிட்டுள்ளார்.

ராமனின் வனவாசம்

கைகேயின் சூழ்ச்சியினால் ராமன் வனவாசம் செல்கிறான். சீதையும் ராமனைப் பின் தொடர்கிறாள். ராமன் செல்வதைக் கண்டு தசரதன் மாண்டு போகிறான். ராமனின் வனவாசம் தொடர்பான தொன்மச் செய்தி நான்கு மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இப்புதுக்கவிதைகளில் மனைவியின் துராலோசனை, காதல் தோல்வி போன்ற செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்காக இத்தொன்மச் செய்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘பெண் பேச்சுக் கேட்போருக்கு’ என்ற புதுக்கவிதையில் எஸ்.தினகரன் பெண்களின் பேச்சைக் கேட்பவர்கள் துன்பத்திற்கு ஆளாவார்கள் என்ற செய்தியைச் சொல்ல வருகையில் இராமாயணத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மூன்று தொன்மச் செய்திகளை எடுத்துக் கையாண்டுள்ளார் (தினகரன், 1990:26).

உலகோரே! உலகோரே!

ஒரு வார்த்தை கேளீரே!

கைகேயியின் பேச்சைக் கேட்டு

தசரதன் மாண்டு போனான்

சீதையின் பேச்சைக் கேட்டு

ராமன் கலங்கிப் போனான்

சூர்ப்பனகை சொற் கேட்டு

ராவணன் மாண்டு போனான்

பெண் பேச்சைக் கேட்போரெல்லாம்

பேதலித்து மாள்வாரே

பெண்களின் பேச்சைக் கேட்டு நடப்பதால் ஆண்கள் துன்பம் அடைகின்றனர் என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்துவதற்காக கவிஞர், கைகேயின் பேச்சைக் கேட்டு ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பியதால் தசரதன் மாண்டு போனான் என்ற செய்தியையும் சீதையின் பேச்சைக் கேட்டுப் பொன்மானைப் பிடிக்கச் சென்றதால் சீதையை இழந்து ராமன் கலக்கம் அடைந்தான் என்ற செய்தியையும் சூர்ப்பனகை பேச்சைக் கேட்டுச் சீதையைக் கவர்ந்ததால் ராவணன் மாண்டான் என்ற செய்தியையும் இப்புதுக்கவிதையில் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

சீதை ராமனுடன் வனவாசம் செல்லும் காட்சி

ராமன் வனவாசம் செல்லும் போது சீதையும் ராமன் இருக்கும் இடம்தான் சீதைக்கு அயோத்தி என்று கூறி ராமனுடன் வனவாசம் செல்கிறாள். சீதை ராமனுடன் வனவாசம் செல்லும் ராமாயணத் தொன்மச் செய்தி ஒரு புதுக்கவிதையில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது. இப்புதுக்கவிதை காதல் தோல்வியை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘நான் எரிந்து போக’ என்னும் புதுக்கவிதையில் சாரு முரளி என்ற கவிஞர் காதலில் தோல்வி அடைந்த ஓர் ஆண் மகனின் துயரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக, சீதை ராமனுடன் வனவாசம் செல்லும் இராமாயணத் தொன்மச் செய்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். (சாரு முரளி, 1988:72).

ராமன்
இருக்குமிடம்
சீதைக்கு
அயோத்தி!
எனக்கு
அப்படியல்ல
நீ இருக்குமிடந்தான்!
அதனால்தான்
நீ எனக்கு
வேள்வி வைத்தாயோ!
அக்கினி பரீட்சை
வைத்திருந்தாலும் நடந்திருப்பேன்!

ராமன் இருக்குமிடந்தான் சீதைக்கு அயோத்தி என்று ராமன் வனவாசம் சென்ற போது சீதையும் அவன் பின் சென்றாள். ஆனால், தற்பொழுது பெண்கள் பின்னால் ஆண்கள் செல்கின்றனர். இருப்பினும், பெண்களினால் ஏற்படும் சோதனைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது ஆண்கள் தவிக்கின்றனர்.

ராமனின் பாதுகைகளை வைத்துப் பரதன் ஆட்சிப் புரிந்த செய்தி

ராமன் வனவாசம் சென்ற பின், பரதன் காட்டிற்குச் சென்று ராமனை மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்து அரியணையில் அமரும்படி அழைக்கின்றான். ராமன் பரதனின் வேண்டுகோளை மறுக்கின்றான். பரதன் ராமனின் பாதுகைகளைத் தலையில் சுமந்து அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து அப்பாதுகைகளை அரியணையில் வைத்து, அரசாட்சி புரிகின்றான். இத்தொன்மச் செய்தி நான்கு புதுக்கவிதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தொன்மச் செய்தி கொடுங்கோலாட்சி, ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பு, சகோதரப் பாசம் ஆகிய செய்திகளைத் தெரிவிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘நாற்காலிகள் பேசுகின்றன’ என்ற புதுக்கவிதையில்’ எம்.ஏ. இளஞ்செல்வன் என்ற கவிஞர் ராமனின் பாதுகைகளை வைத்து ஆட்சி புரிந்து தொன்மச் செய்தியைப் பொறுப்பற்ற ஆட்சியாளர்களின் செயலோடு ஒப்பிட்டுப் பாடுகிறார் (இளஞ்செல்வன், 1979:40).

நாங்கள்
செருப்பைக் கூட
பதினான்காண்டுகள்
மடியணைத்து ஆளவிட்டோம்
சில ஆட்சியாளர்கள்
பொறுப்பில் விளையாடும் போது

**செருப்பே மேலென்று
எண்ணிக்கொள்வோம்**

பதவியிலிருந்து கொண்டு தவறு செய்யும் அரசியல் தலைவர்களைக் கடுமையாக சாடுவதற்காக ராவணனின் பாதுகைகளை வைத்து ஆட்சிப்புரிந்த இராமாயணத் தொன்மச் செய்தியைக் கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ளார். பதவி நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு பொறுப்பில்லாது செயல்படும் தலைவர்கள் செருப்பை விட இழிந்தவர்கள் எனச் சாடுகின்றார்.

தூர்ப்பனகையின் போலி வேடம்

ராமன், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவரும் பஞ்சவடிக்கு வந்து குடில் அமைத்து வாழ்கின்றனர். அவ்வேளையில் ராவணனின் தங்கை தூர்ப்பனகை ராமனின் அழகில் மோகம் கொண்டு ராமனை மயக்குவதற்காக அழகிய வேடம் பூண்டு வருகிறாள். தூர்ப்பனகையின் இப்போலி வேடம் ஒரு மலேசியப் புதுக்கவிதையில் பேசப்பட்டுள்ளது.

சீ. அருணாசலம், 'வாயளவில் ஒரு வணக்கம்' எனும் புதுக்கவிதையில் மாந்தர்களின் கபட வேடங்கள் தூர்ப்பனகையின் போலி வேடம் களையப்பட்டது போல களைந்து போக வேண்டும் எனக் கீழ்க்காணும் புதுக்கவிதை வரிகளில் பாடுகின்றார் (அருணாசலம், சீ. 1992).

**வணக்கம்
வாயளவில் சொல்லப்படுகின்றது
தூர்ப்பனகையின்
போலி வேடம்
களையட்டும் மழைப்பட்டு**

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுபவர்கள் அதிகமாக இருக்கின்றனர். இவர்களை அடையாளம் காண்பது சிரமம். தூர்ப்பனகையின் போலி வேடம் களைந்தது போல கபட நாடகமாடும் மாந்தர்களின் போலி வேடங்களும் களையப்பட வேண்டும் எனக் கவிஞர் பாடுகிறார்.

பொன் மாளைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனைச் சீதை வேண்டல்

பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கும் போது, ராவணனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மாரீசன் பொன்மாள் வடிவில் வருகிறான். இதனைக் கண்ட சீதை, பொன்மாளைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனை வேண்டுகிறாள். இந்த ராமாயணத் தொன்மச் செய்தி மூன்று புதுக்கவிதைகளில் பேசப்படுகின்றன. மனைவியின் துரோகம், மனைவியின் வற்புறுத்தல், அரசியல்வாதிகள் பின் செல்லுதல் போன்ற கருத்துக்களை முன்வைப்பதற்காக இத்தொன்மச் செய்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ம.நவீன், 'நாடக மேடை' எனும் புதுக்கவிதையில் பொன்மாளைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனைச் சீதை கேட்கும் தொன்மச் செய்தியை மனைவிகளின் துரோகச் செயல்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். (குளுவாங் கருத்தரங்கக் கவிதைகள், 2002:57).

**இங்கு ராமர் வேடத்தில்
பொன் மாளைப் பிடிக்க
கணவனைப்
போகச் சொல்லி
இராவணனுக்கு
இண்டர்நெட்டில்
தாது அனுப்பும்
சதிகாரிகள்
இன்று**

மினிசுட்டைப் போட்ட

சீதைகள்

பொன் மான் மீது விருப்பம் கொண்ட சீதை, அதனைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனிடம் கேட்கிறாள். ஆனால், இக்காலப் பெண்கள் வேற்று ஆடவர்கள் மீது மோகம் கொண்டு அவர்களோடு வாழ்வதற்காகத் தங்களின் கணவர்களை வெளியில் அனுப்புகின்றனர் என்ற செய்தியை இத்தொன்மச் செய்தியுடன் ஒப்பிட்டுப் பாடுகிறார்.

ராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தல்

ராமன் பொன் மாணைப் பிடிக்கச் சென்ற பின், இலக்குவனனும் ராமனுக்கு உதவச் செல்கின்றான். அவ்வேளையில், ராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்கிறான். இத்தொன்மச் செய்தி இரண்டு மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் பேசப்படுகின்றது.

துரைமுனியாண்டி, 'சீதா' எனும் புதுக்கவிதையில் ராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தத் தொன்மச் செய்தியைப் பயன்படுத்தி ஏழு வார்த்தைகளில் இராமாயணக் கதையையே சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார் (துரைமுனியாண்டி, 1979:5).

சீதை

இராவணன்

வழுக்கி

விழ

அவள்

வாழைப்பழத்

தோலானாள்

சீதையைச் சிறையெடுத்ததால் தான் ராவணன் அழிந்தான் என்பது இராமாயணக் கதையின் சாரம். இதனை, துரைமுனியாண்டி ஏழு வார்த்தைகளில் அழகாக சுருக்கிக் கொடுத்துள்ளார். சீதையை வாழைப்பழத் தோலாக உருவகப்படுத்தி, அதில் கால் வைத்ததால்தான் ராவணன் வழுக்கி விழுந்து மாண்டான் என்ற செய்தியை அழகுப்படத் தன் புதுக்கவிதையில் கூறியுள்ளார்.

மேலும், வாழைப்பழத் தோலைப் பெண்களுக்குச் சமமாக உருவகப்படுத்தியுள்ள கவிஞர், வாழைப்பழத் தோலில் கால் வைத்தால் எப்படி வழுக்கி விழுவோமோ அதைப்போல பெண்கள் மீது வைத்துள்ள ஆசையினால் ஆண்கள் துன்பங்களை அடைகின்றனர் என்ற செய்தியையும் கவிஞர் மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

சீதையின் அசோக வனத்துச் சிறைவாசம்

ராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றபின், அசோக வனத்தில் சிறை வைக்கிறான். சீதை ராமனை நினைத்து இன்னலடைகின்றாள். இத்தொன்மச் செய்தி நான்கு புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆணாதிக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக இத்தொன்மச் செய்தி இந்நான்கு புதுக்கவிதைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அக்கினி, 'கண்ணகி சிலையும் கறுப்புதான்' என்ற புதுக்கவிதையில் பெண்கள் ஆணாதிக்கத்தால் இன்னல் அடைகின்றனர் என்ற செய்தியைச் சீதையின் அசோக வனத்துச் சிறைவாசத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். (அக்கினி, 1984:12).

ஓ! அசோக வனத்துச் சீதையாய்

காவிரிப்பட்டின நாயகியாய்

நீ பரமபத்துக் கட்டிற்குள்

வகையறியாமல் விழிக்கிறாய்

ராவணன் சீதையைச் சிறை எடுத்துச் சென்று தன்னை மணம் செய்து கொள்ளும்படி துன்பப்படுத்தினான். இதைப் போலவே பெண்கள் ஆணாதிக்கத்தால் பல்வேறு இன்னல்களை அடைகின்றனர் என்ற செய்தியை இந்த இராமாயணத் தொன்மச் செய்தியைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சீதை தீக்குளித்தல்

ராமன் ராவணனைப் போரில் கொன்று விட்டு, சீதையை மீட்டு வருகிறான். சீதை ராவணனின் சிறையில் இருக்கும் வேளையில் கற்புடையவளாக இருந்தாள் என்பதை நிரூபிப்பதற்காகத் தீக்குளிக்கச் சொல்கிறான். சீதை தீக்குளித்துக் கற்புடையவள் என்பதை நிரூபிக்கின்றாள். பின், ராமன் சீதையுடன் அயோத்தி வந்து மன்னராக முடி சூட்டிக் கொள்கிறான். இந்த இராமாயணத் தொன்மச் செய்தி ஆறு மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மலேசிய இந்தியர்களின் சவால், தற்கொலை சம்பவங்கள், பெண்களின் வீரம், பெண் விடுதலை, காதல் ஆகிய செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்காக இத்தொன்மச் செய்தி மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சந்திரா, 'பெண்களும் தீயும்' என்னும் புதுக்கவிதையில் பெண்களின் வீரத்தையும், சுதந்திரத்தையும் வெளிப்படுத்தும் வேளையில் சீதை தீக்குளித்தத் தொன்மச் செய்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். (சந்திரா, 1995:80).

தீயீட்டுக் கொளுத்திட

கண்ணகியுமல்ல - நாங்கள்

தீயில் குதித்திட

சீதையுமல்ல

கணவனின் சொல் கேட்டுத் தீக்குளித்தாள் சீதை. கணவனுக்காக மதுரையை எரித்தாள் கண்ணகி. ஆனால் தற்காலப் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்ல. தங்களால் சுயமாகச் செயல்பட முடியும் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக சீதை தீக்குளித்தச் செய்தியை இப்புதுக்கவிதையில் பயன்படுத்தியுள்ளார் கவிஞர்.

முடிவுரை

Sigmund Freud, C.G. Jung dan (Jung, C.G. 1980) ஆகிய இருவரும் மனிதனுடைய ஆழ்மனதில் பதிந்துள்ள செய்திகள் அவர்களை அறியாமலே படைப்பிலக்கியங்களில் வெளிவரும் எனக் கூறியுள்ளனர். இவ்விருவரின் கூற்றுக்கேற்ப கவிஞர்களின் ஆழ்மனதில் பதிந்துள்ள இராமாயணத் தொன்மச் செய்திகளையே பல்வேறு சமுதாயச் செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளதை மலேசியப் புதுக்கவிதைகளில் காண முடிகின்றது. இவ்வாறு தொன்மச் செய்திகளைப் பயன்படுத்திப் படைக்கப்படுகின்ற படைப்பிலக்கியங்கள் மக்களை நன்கு சென்றடையும் என்பது திண்ணம். மேலும், இப்படைப்பிலக்கியங்களில் சொல்லப்படுகின்ற செய்திகள் வாசகர்களின் மனதில் நன்கு பதியும் என்பதும் உறுதி.

Bibliography

- Akkini. (1984). *KaIâ MakumaEka7*. Kuala Lumpur: Kuyil Enterprise.
- Arunasalam. (1993). *Oru Kavitai KâtalâkiI_atu*. Klang: Ilango House.
- Chandra. (1995). *Puramcip PeG*. Kuala Lumpur: K.M.Printers.
- Dhinakaran, S. (1990). *Tiruntâta JeImaEka7*. Selangor: Saravana Enterprise.
- Ilanjelvan, M.,A. (1979). *Imaikkâta CûriyaIka7*. Sungai Petani: Navina Ilakiya Sinthanai.
- Ilanjelvan, M.,A. (1979). *Neruppup Pûkka7*. Sungai Petani: Siva Publication.
- Ilanjelvan, M.,A. (1979). *Pu77iyaip Pu_akkaGikkum Putuk KôlaEka7*. Sungai Petani: Navina Ilakiya Sinthanai.
- Ismail Hamid. (1987). *PerkembanganKesusasteraanMelayu Lama*. Petaling Jaya: Logman Malaysia Sdn. Bhd.
- Jung, C.G. (1980). *The Concept of the Collective Unconscious*. The Portable Jung. London: Penguin Book.
- Ku7uvâE KaruttaraEku Kavitaika7. (2002). Kuala Lumpur: Malaysian Tamil Author Association.
- Malçciyat Tami; Ilakkiyam 1993-94. (1995). Kuala Lumpur: Sercas Publication.
- Murasu Nedumaran. (2007) *Malçciyat Tami;arum Tami;um*. Chennai: International Institute on Tamil Research.
- Murasu Nedumaran. (2007). *Malçciyat Tami; Marapuk Kavitaika7, Tami;mo;ic Ci_appu Malar*. Pinang: Ungal Kural.
- Murasu Nedumaran. (2007). *Malçciyat Tami;k Kavitaik Ka7añciyam*. Klang: Arulmathiyam Publication.
- PerangkaanWanita, KeluargadanKebajikanMasyarakat 2004. (2004). Kementerian Pembangunan Wanita, KeluargadanMasyarakat. Kuala Lumpur: KompleksPejabatKerajaan Bukit Perdana.
- Sabapathi, V. (1999). *Malçciyat Tami;k Kavitai*. Chennai: Manivasagar Publication.
- Sabapathi, V. (2001). *KaruttaraEkak Kammuraika7*. Madurai: Menatchi Book Centre.
- Selvaraj. (1987). *NiI_atu Pôla NiI_âyç Nemuntûram CeI_âyç*. Kuala Lumpur: K.M.Printers.
- TaippiE Malaiyôrak Kavitaika7. (2000). Kuala Lumpur: Malaysian Tamil Author Association.

கம்பனின் அரசியல் பார்வை

உதவிப் பேராசிரியர் ச.கருத்தான்¹

Assistant Professor S.Karuthan¹

Abstract

Kamban chosen Politics while he wrote his masterpiece Ramayana and made explicit his political view point through depicting the characters in the epic. This idea permeates when he describes the three Monarchs hailing from Kosalam, Kishkintham and Sri Lanka. He analyses the pros and cons of these three administrative set ups,. In this process, the objective of this paper is to establish Kamban's idea of an ideal government and Political strategy. Kamban does this through the character sketches of Dasarathan, Vaali and Ravana. Kamban had the idea of an ideal government and wanted to correct the ways of Administration.

Key Words: Ramayana, Kamban, Ideal form of Government, Political Strategy.

முன்னுரை

கம்பன் தன் பாடுபொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்த இராமாயணக் கதை அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. கம்பன் இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கையாளும் முறையில் இருந்து அவரின் அரசியல் திறனாய்வுப் பார்வை வெளிப்படுகிறது. அரசியல் கோட்பாட்டை அணுகுவதையும், இராமாயணத்தில் வரும் கோசலம், கிட்கிந்தை, இலங்கை ஆகிய மூன்று முடியாட்சிகளிலும் அவற்றின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது, கம்பன் ஓர் அரசியல் கோட்பாட்டாளனாகச் செயல்படுகின்றான். அதேநேரத்தில், ஓர் அரசியல் தத்துவ ஞானியாகவும் நின்று ஓர் இலட்சிய அரசு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை விவரிக்கிறார். இக்கருத்துகள் வாயிலாகக் கம்பனின் தனித்ததோர் அரசியல் கோட்பாட்டை எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் மையப்பொருளாக அமையவுள்ளது.

தயரதனின் பலவீனங்கள்

நாடாளும் மன்னனுக்கு மனத்திட்பமும் உறுதியும் தவிர்க்க முடியாத குணங்களாகும். பலவீனங்கள் உடையவன் மன்னனாக இருந்தால், மனம்போன போக்கின்படி நடந்து, நாட்டிற்குப் பெரும் துன்பத்தை விளைவித்துவிடுவான். இவை முடியாட்சியின் குறைகளுள் ஒன்றாக அரசியல் நூலோர் குறிப்பிடுகின்றனர். அயோத்தியின் அரசியல் குழப்பங்களுக்குத் தயரதனின் பலவீனங்களும் காரணமாகின்றன. தயரதனின் முதல் பலவீனம் அவனுக்கு நான்கு புதல்வர்கள் இருந்தும், இராமன்மேல் மட்டும் அவன் காட்டும் மிகுதியான அன்பும் பாசமும் அவன் பலவீனத்தின் முதல் தொடக்கம் என்பதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“மகன்வயின் அன்பினால் மயங்கி யான் இது புக” (கம்பராமாயணம் 1391)

என்று தயரதனே அவையோரிடம் கூறுவதிலிருந்தும், இராமன் என் மகன், என் கண், என் உயிர் என்று கைகேயியிடம் கூறுவதிலிருந்தும் தெரிந்துகொள்ளலாம். கைகேயியிடம் ‘பெறுவாயேல் மண்ணைகொள் நீ மற்றையதொன்றும்மற’ (1522) என்று கூறுவதிலிருந்தும் இராமனையே அவன் மிகுதியாக நேசிக்கின்றான் என்பதும், அந்த கண் மூடிய பாசத்தால் மகனுக்காக நாட்டையே கைகேயியிக்குத் தாரைவார்க்கத் தயாராக இருக்கிறான் என்பதும் புலப்படுகிறது. புத்திரப் பாசத்தால் புத்தித் தடுமாறித் தயரதன் ஒரு தந்தையாகவே

¹The author is a lecturer in the Thiruchy National College, Tamil Nadu, India.

நடந்துகொள்கிறான். தான் ஒரு மன்னன் என்பதையே அவன் மறந்துவிடுகின்றான். அதனாலேயே மரபுக்கும், தண்ட நீதிக்கும் மாறான வரங்களைத் தரமுடியாது என மறுக்க அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

‘ஆட்சிப் பொறுப்பிலே உள்ளவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணின் மீதோ, குழந்தையின் மீதோ அன்புபாராட்டுவது சார்புணர்வை உண்டாக்கி, நல்லாட்சிக்கு இடையூறு விளைவிக்கும்’ என்று கிரேக்க அறிஞர் பிளேட்டோ கூறுவதை இங்கே நினைவில் கொள்ளலாம். இந்த சார்புணர்வு தோன்றாமலிருக்க அவர் பரிந்துரைக்கும் குடும்பப் பொதுவுடைமை என்ற கருத்து அருவருக்கத்தக்கது. எனினும் சார்புணர்வினால் ஆட்சியாளர்கள் நடுநிலைத் தவற நேரும் என்ற கருத்திலிருக்கும் உண்மையை மறுக்க முடியாது.

தயரதன் இராமன் மீது காட்டும் அளவுகடந்த அன்பும், கைகேயி மீது கொண்ட மோகமும் அவனை அரசன் என்ற நிலையில் செயல்படவிடாமல் தடுப்பதோடு முறை தவறவும் செய்கின்றன. அரசனின் பலவீனங்கள் அரசியலில் விரும்பத்தகாத தீமைகளை விளைவிக்கும் என்பதைக் கம்பன் இங்கே தயரதன் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறான். அதோடு சிலம்பிலும் ஓர் உதாரணம் காணப்படுகிறது :

**“மன்பதை காக்கும் நன்குடிப்பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்”**(சிலம்பு. 3:2. 10-104)

என்ற கடமை உணர்வு மறைந்து போய், அது அதிகாரத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிப்பதற்கு வாய்ப்பளிக்கிறது என்ற எண்ணமும் முதிர்ந்துவிட்ட நிலையில் அதிகார வேட்கையும் துழ்ச்சியும் இயல்பாகவே தோன்றத்தான் செய்யும். இவை முடியாட்சியோடு சேர்ந்து வளர்ந்த தீமைகள். அயோத்தியின் அரசியல் குழப்பங்களை விவரிக்கும் போக்கில் கம்பன் தயரதனுடைய ஆட்சியின் குறைகளை மட்டுமல்ல; வரம்பிலா முடியாட்சியின் முறைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

வாலி அரசாட்சியின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

இராமன் வாலியைக் கொன்றதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஒன்று சகீர்வனின் அரசாட்சியை ஒத்துக்கொள்ள நேர்ந்த சூழ்நிலையை எடுத்துக்கூறியும் அதனை நம்பாமல் தம்பி என்று கொஞ்சமும் இரக்கம் காட்டாமல் அவனைப் பல்வேறு வகையில் துன்பப்படுத்தியது. அடுத்ததாக, தம்பியின் மனைவி என்றும் பாராது சகீர்வனின் மனைவியைக் கவர்ந்தது.

இராமனின் குற்றச்சாட்டுக்கு எதிர்மொழி கூறமுனைந்த வாலி, முதல் குற்றத்திற்கு மறுமொழி கூற இயலாமல், இரண்டாவது குற்றத்திற்கு மட்டும் மறுமொழி கூறுகின்றான். இராமனைப் போன்ற உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு விதித்ததைப் போல் ஒருவனை மணந்து, ஒருவனையே புணரும் கற்பு நெறியைப் பிரமன் தங்களுக்கு விதிக்கவில்லை என்றும், நேர்ந்தால் நேர்ந்தபடி துய்ப்பவர்களாகவே தங்களைப் படைத்திருக்கிறான் என்றும் கூறுகிறான். இப்பாடலில் மேலும் மனம் போன வழியே செல்வதுதான் தங்கள் ஒழுக்கம் என்னும் வேதநெறிப்படி செய்யும் மணமோ, உயர் குலத்தவர்க்குரிய குணமோ தங்கட்கு இல்லை என்று கூறுகிறான்.

**“மணமும் இல்லை மறைநெறி வந்தன
குணமும் இல்லை குலமுதற்கு ஒத்தன
உணர்வு சென்றழிச் செல்லும் ஒழுக்கு அலால்”** (கம்பராமாயணம் 4047)

முதல் குற்றச்சாட்டிற்கு மறுமொழி கூறாமல் நழுவுவதிலிருந்து வாலி அந்தக் குற்றத்திற்குரியவன் என்பதை அறியலாம். சகீர்வன் தான் அரசாட்சியை ஏற்க நேர்ந்த சூழ்நிலையை உண்மையாகவே எடுத்துரைத்தும், வாலி அவனை நம்பவில்லை. சகீர்வனை நம்பாதவன் அமைச்சர்களை விசாரித்து உண்மை நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு இருக்கலாம். அவ்வாறு அவன் செய்யவில்லை. சினமும் ஐயமும் அவன் அறிவை

அழித்துவிட்டன என்பதையே நாம் உணரமுடிகிறது.

வாலியின் இரண்டாம் குற்றம்

இரண்டாவது குற்றச்சாட்டிற்கு வாலி சமாதானம் கூற முற்படுகிறான். வானரர்களுக்குக் கற்பு போன்ற ஒழுக்கங்களைப் பிரம்மன் விதிக்கவில்லையாம். மனம் விரும்பியபடி இன்பம் நுகர்வது அவர்கள் வழக்கமாம். இந்த சமாதானத்தின் போலித்தன்மையை இராமன் தோலுரித்துக் காட்டுகிறான். வாலி, இராமனை ஏசும்போது, 'கோவியல் தருமம்' (4020) பற்றியும்; 'மனுநெறி' (4021) பற்றியும்; 'ஓழுக்கம்' (4022) பற்றியும்; 'சீலம்' (4031) பற்றியும் குறிப்பிடுகிறான். இதிலிருந்து வாலி இவற்றை எல்லாம் அறிந்திருக்கிறான் என்பது தெரிகிறது.

எல்லாம் கற்றிருந்தும், அதன்படி நில்லாதது மட்டுமின்றி, இவற்றைப் பிரம்மன் தங்கள் குலத்திற்கு விதிக்கவில்லை என்று கூறித் தன் இழிந்த ஒழுக்கத்துக்குக் காரணம் காட்டித் தப்பிக்க முயல்கிறான். அறநெறி பிறப்பால் வருவதல்ல. அறிவால் அறிவது. அறநெறியெல்லாம் அறிந்த வாலி அவற்றிற்கு மாறானத் தவறுகளையும் செய்துவிட்டு, தான் செய்வது சரியே என்று சாதிப்பது முறையோ என இராமன் வாலியைக் கேட்கிறான். இராமனின் இந்த வினாவில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்த வாலி, தனது தவறுகளை ஒப்புக்கொள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது. தன் குற்றம் காணாமல் பிறர் குற்றம் காண்பவனாக இருக்கிறான். கல்வி கற்றிருந்தும் அதற்கேற்ப அவன் நிற்கவில்லை. தம்பியின் தாரத்தையே கவர்ந்து வற்புறத்தி இழிந்த ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுகிறான். யாருடைய சொல்லையும் கேட்காமல் இரக்கமற்றவனாகவும் நடந்துகொள்கிறான். இவையெல்லாம் ஓர் அரசனுக்கு இருக்கக்கூடாத பண்புகள். இந்த குற்றங்களே அவன் அழிவுக்குக் காரணமாகின்றன. அரசனின் தீய ஒழுக்கங்கள் அவன் ஆட்சியை எவ்வாறு சீரழிக்கும் என்பதை வாலியின் வாயிலாகக் காட்டும் கம்பன், பக்குவம் பெறாதவன் பதவி பெற்றார் பதவி சுகத்தில் மயங்கித் தவறு செய்ய வாய்ப்புண்டு என்பதை சக்ரீவன் வாயிலாக உணர்த்துகிறான்.

இராவணனின் அரசியல் நிலைப்பாடு

இராவணனின் அரசு ஒரு வல்லரசாக உள்ளது. இராவணன் அருந்தவமாற்றி அளவற்ற ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பினும் அந்த ஆற்றல் செருக்கி அற ஒழுக்கமற்ற வழியில் ஆட்சி செய்கிறான். மற்றவர்களுக்கு அளவற்றத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறான். அவர்களை அடிமைப்படுத்தித் துன்பப்படுத்துகிறான். அறமற்ற முறையில் அவன் ஈட்டிய செல்வம் அவனைத் தீயவழியிலேயே செலுத்துகிறது. அவனும் இலங்கை மக்களும் புலனினப்ப போகப் புதைச்சேற்றில் சிக்கிச் சீரழிகின்றனர். இந்த போக வேட்கையே இராவணனைப் பிறன்மனை நயக்கும் பேதைமையின்பால் செலுத்துகிறது. காமம், வெகுளி, கடும் பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் என்று ஆறு பகைவர்களும் ஒன்றிணைந்து அவனுக்குள் குடிபுகுந்தன. தன்னையே மறந்து தவறிழைக்கிறான். நல்லோர் தொடர்பை நயவாது நாசமுறுகிறான். பழுதெண்ணும் மந்திரிகளைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாழாகின்றான். இந்த குற்றங்கள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து அவனை அழிப்பதோடு, அவன் நாட்டையும் சீரழிக்கின்றன.

அதிகாரங்களை வசப்படுத்திக் கொள்ளும் முடிமன்னர்களால் விளையும் தீமைகளை அரசியல் நூலார் விவரிக்கின்றார். அவர்கள் சர்வாதிகாரிகளாக மக்கள் கருத்தைத் துச்சமாக மதிப்பர். உலக அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவித்துப் பலவீனமான அரசுகளின் மீது படையெடுத்து அவர்களை அடிமைப்படுத்துவர். போர்ச்செயலே அவர்கள் பொழுதுபோக்காகும். வரலாற்றில் ஹிட்லரும் முசோலினியும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றனர். இராமாயணம் இராவணனை எடுத்துக்காட்டுகிறது. முடியாட்சியை உடைய அரசு எவ்வளவுதான் அறிவும் திறமையும் பெற்றிருந்தாலும், நாகரிகமும் அறிவும் பெற்ற மக்களுக்குப் பொருந்தாத குறையுடைய அரசாகும். அரசியல் அக்கறை, சமூக

ஒற்றுமையைப் பேணுதல் ஆகியன நல்லரசின் குறிக்கோளாகும். முடியாட்சி இந்தக் குறிக்கோளை அடைவதிலும், நல்ல குடிமக்களை உருவாக்குவதிலும் எப்போதும் தோல்வியே அடைகிறது என்பார் அறிஞர் கெட்டல். கோசலம், கிட்கிந்தை, இலங்கை என்னும் மூவரசுகளின் முறைகேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியதன் மூலம் கம்பனும் அதே கருத்தை வலியுறுத்துகின்றான்.

முடியாட்சியின் விளைவும் - குடியாட்சியின் தேவையும்

தமிழ் நூல்கள் முடியாட்சி பற்றி மட்டுமே பேசுகின்றன. குடியாட்சிப் பற்றிய கம்பனின் அரசியல் கோட்பாட்டில் மக்களுக்கும் அவர்களின் உடைமைகளுக்கும் அவன் அளிக்கும் முக்கியத்துவம் குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். இராமன் முடிசூட்டப்போகிறான் என்பதை அறிந்த போது மக்கள்,

“பூவலயம் இன்று தனி அன்று பொது” (கம்பராமாயணம் - 1592)

என்று கூறி மகிழ்ந்ததாகக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறான். மிகச்சிறிய இந்த வாக்கியம் ‘அணுவைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப் புகட்டியது’ போலக் கம்பனின் அரசியல் கோட்பாடு அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளக்குகிறது. இதுவே அவன் கோட்பாடு அனைத்துக்கும் அடிப்படையாகவும், கோட்பாட்டின் மூலவாக்கியமாகவும் பார்க்க முடிகிறது.

நாடு தனியொருவனுக்கு உடைமையானதல்ல. மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்ற கருத்து குடியாட்சிக் கொள்கை பரவிய இக்காலத்தில் சாதாரணமாகத் தெரியலாம். கம்பன் இதைக் கூறிய காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பதை நினைவில் கொண்டால்தான் இதன் மகத்துவம் புரியும். ஆள்பவன், ஆண்டவனின் அம்சம். நாடும் மக்களும் அவனுடைய உடைமைகள் என்ற கோட்பாடு கோலோச்சிய நாட்டில்,

“தென்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி

வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்” (புறம்-189)

என்றும்,

“வையம் காவலர் வழிமொழிந்து ஒழுகப்

போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொல் பொறா அது

கடந்தடு தானைச் சேரலாதன்” (புறம்-8)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

“வையம் மன்னுயிராக அம் மன்னுயிர்

உய்யத் தாங்கும் உடல் அன்ன மன்னன்” (கம்பராமாயணம்-1423)

கம்பன் இந்த இடங்களில் மக்களே உயிர் என்று கூறியதன் மூலம் மன்னனைவிட மக்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று தெரிவிக்கிறான். இந்திய மதங்களின் கொள்கைப்படி உயிர் அழியாதது, உடல் அழிவது. உடல் தன்னைக் காக்கும் ஆற்றலை இழந்துவிட்டால், உடல் அவ்வுடலைக் கைவிட்டு வேறொர் உடலை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. இந்தக் கருத்துகளின் பின்னணியில் கம்பனின் உவமைக்குப் பொருள் காணும்போது மக்களுக்கு அவன் தரும் உயர்வும், சிறப்பும் மிகுதியாகப் புலப்படுகிறது. இதன்மூலம் ‘மக்களுக்காகத்தான் மன்னனே அன்றி, மன்னனுக்காக மக்கள் அல்ல’ என்பதை அவன் அழுத்தமாகச் சொல்கிறான். அந்த வகையில் பார்க்கும் போது, கம்பன் எந்த அளவிற்குக் காலவுணர்விலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் புரட்சியாளன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் கோட்பாடு

மேனாட்டு அறிஞர்களில் சிலரும் இத்தகைய கலப்பு வடிவத்தைப் பரிந்துரைத்துள்ளனர். பழங்காலத்தில் அரிஸ்டாட்டிலும், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஸ்பினோஸாவும் உயர்குடி ஆட்சி, முடியாட்சி ஆகிய இரண்டும் கலந்த வடிவமே சிறந்தது என்று கருதுகின்றனர். நடைமுறையில் இவ்வாறான கலப்பு வடிவ அரசாங்கங்களை நாம் பார்க்க முடிகிறது.

அடுத்ததாக, கம்பன் கூறுவது அரசன் என்பவர் குறிப்பிட்ட இனத்தின் நலம் காப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவன் இல்லை. அவ்வாறான ஆட்சி சமூகநீதிக்கும், சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் உதவாது என்பதால் அதை நல்லாட்சியாகக் கருத முடியாது என்ற கொள்கையைக் கம்பன் இராமன் வாயிலாகவே எடுத்துக்காட்டுகிறான்.

முடிவுரை

கம்பனுடைய அரசியல் பார்வையாக நாம் பார்க்கும்பொழுது, அவன் அரசியல் பற்றி மிகத் தீவிரமாகவும், ஆழமாகவும் சிந்தித்து இருக்கிறான் என்பதை உணர்த்துகிறது. முடியாட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தாலும் அந்த ஆட்சி முறையை ஏற்காதவனாகவே கம்பனைக் காணமுடிகிறது. முடியாட்சியின் தீமைகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதோடு அவற்றை நீக்கவும் முற்படுகிறான். ஒரு நல்லரசு பற்றி மட்டும் அல்லாமல் இலட்சிய அரசு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதையும் பட்டியல் இடுகிறான். எல்லாரும் எல்லாம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூகம், பெண்களின் முன்னேற்றம், பிறப்பால் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்று பேதைமை அற்று இருத்தல் எனும் கருத்துகள் அவன் காலத்தில் யாரும் சிந்திக்காதவை என்பதை உணர்த்துகிறான். அவனிடம் பிற்போக்கான கருத்துகளை எல்லாம் எதிர்க்கும் மனம் காணப்படுகிறது. மேனாட்டு அறிஞர்கள் கண்டறிந்த பல அரிய உண்மைகளைக் கம்பன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே கூறியிருப்பது வியப்பை அளிக்கிறது. கார்ல் மார்க்சின் புரட்சிகரமானத் தத்துவத்தில் காணப்படும் பொதுவுடைமை, அரசற்ற சமூகம் போன்ற கருத்துகளின் மூல வடிவத்தை அப்பொழுதே கம்பன் உணர்த்தியிருப்பது, அவனது மேதைமையைக் காட்டுகிற கம்பன் கவிதையில் மட்டும் அன்றி, தனது அரசியல் கோட்பாட்டினாலும் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவனாகவே திகழ்கிறான். ஆக, கம்பனின் அரசியல் கோட்பாட்டுப் பார்வையைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் போற்றுவதற்குரிய ஒன்றாகவே நாம் காணவேண்டியுள்ளது.

Bibliography

Ilangovadigal. Cilappatikâram.

Kambar. KamparâmâyâGam.

Karuthiruman, P.,G. (1963). Kampan. Chennai: Tamil Puthakalayam.

Kiiran, Pulavar. (2010). IrâmâyâGak Ka7añciyam. Chennai: Vanathi Publication.

Pu_anâIû_u.

Tirukku_a7.

புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் பாரதி

உதவிப் பேராசிரியர் க. முருகேசன்¹

Assistant Professor K.Murugesan¹

Abstract

Late Subramanya Bharathi, the National Poet of Bharath; is considered to have sown the seed for the reformation of Tamil Literature. Like the choice of radical themes and objective in most of his words, he made changes in the course of delivering poetry also by adopting a novel form and style of rendering the same with a prosaic tinge in his Poems. The other persons who used this literary format are from France, American Poet Walt Whitman, and even our own Nobel Laureate Rabindranath Tagore, etcetera. In Tamil, Bharathiar was the first to make use of this form.

He took Whitman as his guiding spirit in this endeavour. This Paper examines the features of New Poetical style and how best Bharathiar made use of it.

Key Words : Bharathiar, New Poetry, Pioneer in Tamil.

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப் பெருகிக் கிளை பிரிந்து கலை குலுங்கும் காவிரிக் கவிதைத் தலைமுறையின் மலைத் தலையே பாரதியார் தான். ஆங்கில அடக்குமுறையாகிய இருண்ட வானத்தைக் கீறிக் கிழித்து முளைத்த முதல் விடிவெள்ளி! வீழ்ச்சியடைந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எழுச்சி மொழி முரசம்! மக்களின் அன்றாட சிக்கலைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு மக்கள் மொழியால், மக்களுக்காகப் பாடிய மக்கள் கவிஞன். தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களில் முதன்மையானவராகக் கருதப்படுபவர் பாரதி ஆவார்.

பாரதியின் வசன கவிதைகள்

அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த வால்ட் விட்மன் வசன கவிதையைத் தோற்றுவித்ததாகக் கூறுவர். நம் நாட்டில் வாழ்ந்த கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் கீதாஞ்சலியை இலக்கணம் நீங்கிய புதுக்கவிதையில் படைத்தார்.

தமிழில் முதன்முதலில் தோற்றுவித்தவர் புரட்சிக்கவி பாரதியார்தான். வசனகவிதை என்றே கூறுகின்றார். எளிமையே பாரதி என்றும் விரும்பியது. எளிய பதம், எளிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவை கொண்டே இலக்கியம் படைத்தல் வேண்டும் என்பது பாரதியின் கவிதைக் கொள்கையாகும். தான் கூறிய கருத்திலிருந்து சற்றும் மாறுபடாமல் அவரே காவடிச் சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, கிளிக்கண்ணி முதலிய எளிய வடிவங்களில் பல சிறந்த படைப்புகளைத் தந்தார். அவற்றோடு நிற்காது உரைநடையின் சாயலோடு கூடிய வசனக் கவிதைகள் சிலவும் தந்தார்.

பாரதி தனது வசன கவிதை வடிவத்திற்கு முன்னோடியாக அமெரிக்கக் கவிஞன் வால்ட் விட்மனைப் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “வால்ட் விட்மன் என்பவர் சமீப காலத்தில் வாழ்ந்த அமெரிக்கத் தேசத்துக் கவி. அவர் பாட்டில் புதுமை என்னவென்றால் அது வசன நடை போலவே இருக்கும். எதுகை, மோனை, தளை ஒன்றுமே கிடையாது. விட்மன் கவிதை காட்ட வேண்டுமேயல்லாது, சொல்லடுக்கில் காட்டுவது பிரயோஜனமில்லை என்று கருதி ஆழ்ந்த ஓசை மாத்திரம் உடையதாய் மற்றபடி வசனமாகவே எழுதிவிட்டார்” என்கிறார்.

¹The author is a lecturer in the Thiruchy National College, Tamil Nadu, India.

வால்ட் விட்மனே வழிகாட்டி என்று பாரதி கூறினாலும், இவரது உள்ளுணர்வில் ஊறிக்கிடந்த கருத்தும் இதுவேதான்.

“கூடியவரை பேசுவது போல எழுதுவதுதான் உத்தமம் என்பது என் கட்சி” என்றும், “வார்த்தை சொல்லுகிறபடி அமைதல் வேண்டும்” என்றும் கூறியிருக்கிறார். தனது கவிதையின் நோக்கம் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்னும் ஜப்பானியக் கவிதைக் கோட்பாட்டையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு தாசூரின் கீதாஞ்சலியும் பாரதியிடத்தில் உந்துதலை ஏற்படுத்த எளிமையும் வலிமையும் கொண்ட தத்துவார்த்தமான வசன கவிதைகள் பிறந்தன எனலாம்.

பாரதியின் வசன கவிதைகள் எளிமையானவை என்றாலும், அதில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் முழு வீச்சுடன் வெளிப்படுவதையும் காண்கிறோம். வரையறைகட்கு உட்பட்டு கவிதை செல்வதைக் காட்டிலும், அவற்றை விலக்கிவிட்டுக் கவிதை செய்வதற்கு அதிகமான உணர்ச்சியும் நிரூபித்து நிற்கின்றன. மரபுக் கவிதையென்னும் வடிவத்தை உடைத்துக் கொண்டு பாரதியின் கவித்துவம் இயல்பாக உரைநடைக் கவிதையின் வடிவத்தைப் பெற்றிருப்பதைப் பாரதியின் கவிதைகளில் காணலாம். பாரதியின் வசன கவிதைகள் ஆறு பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளது. அவை : காட்சி, ஞாயிறு, சக்தி, காற்று, கடல், ஐகத் சித்திரம், விடுதலை என்பனவாகும்.

காட்சி

“காட்சி” இயற்கையின் அற்புதத்தை வர்ணிப்பது. மில்லனையும் ஷெல்லியையும் கீட்டையும் கற்றுத்தேர்ந்த கவிஞர் பாரதி, இளம் பருவத்திலேயே ‘ஷெல்லிதாசன்’ என்று தனக்குப் புனைப்பெயர் தூட்டிக் கொண்டவர். பாரதியின் இயற்கை வர்ணனைக்கும் வழிபாட்டிற்கும் இம்மேலை நாட்டுக் கவிஞர்களும் காரணமாவார்கள். “காக்கைக் குருவி எங்கள் சாதி, நீள்கடலும் மலையையும் எங்கள் கூட்டம், நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை” என்று இயற்கையோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். “வானில் பறக்கின்ற புள்ளெல்லாம் நான்” என்கிற உணர்வுடையவர். இவ்வியற்கை வழிபாட்டு உணர்வுகளை அவரது ‘காட்சி’ எனும் வசன கவிதையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. உலகமே இனியது என்கிற கோட்பாட்டை விளக்கும் கவிதை இது. வாழ்வின் அச்சாணியாகிய ஐம்பூதங்களையும் இனிமையானவை என்கிறார்.

“இவ்வுலகம் இனியது இதிலுள்ள வான் இனிமை
.....

உயிர் நன்று சாதல் இனிது” (காட்சிப் பாடல் 1)

முதலில் ஐம்பூதங்களையும் காட்டுகிறார். அதையடுத்து இதில் நிலைபெற்று நிற்கும் பெரும் இயற்கைப் பொருளாகிய ஞாயிறு, திங்கள் ஆகியவற்றையும் அதனால் விளையும் மழை, மின்னல் ஆகிய ஆகாய விளைப்பொருட்களைக் காட்டுகிறார். பின்பு மண்ணில் விளைந்து மனிதர்க்குதவும் பட்டியல் தருகிறார். இவை கொண்டு உயிர்வாழும் பறவை முதலான உயிர்களைக் காட்டுகிறார். பின் இறுதியில் சாதல் இனிதென்கிறார். இறப்பை வாழ்வின் இறுதி என்று கருதாத கவிஞராகிறார்.

ஞாயிறு

முதற் வசன கவிதையான காட்சிகள் புகழ்ந்தும், வணங்கியும் பாடியது ‘ஞாயிறு’ எனும் இயற்கையின் ஒரு பகுதியான சூரியனை வாழ்த்துவதோடு ஞாயிறு என்பது என்ன? என்பது போன்ற தத்துவார்த்தமான கேள்விகளை அடுக்கிச் செல்வதாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சூரியன் சுடுகிறான்; அதனால் வருத்தங்கொள்ளச் செய்கிறான். தாகமேற்படுத்துகிறான்;

அதனால் நமக்குச் சோர்வு உண்டாகின்றது. ஏனெனில் இதன் தொடர்ச்சி இன்பம் விளைவிப்பதாகவே அமைகிறது என்பதைப் பின்வரும் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

**“நீ கடல் நீரை வற்றடிக்கிறாய் இனிய மழை தருகின்றாய்
இருளைத் தின்று விடுகின்றாய் நீ வாழ்க” (ஞாயிறு பாடல் 4)**

என்பதிலிருந்து ஞாயிற்றின் செயலனைத்தும் நம் வாழ்வில் இன்பம் படைக்கின்றன என்பதைக் காட்டுகிறார்.

சக்தி

பாரதி ஒரு சக்தி உபாசகன் என்பார். மனதை அடக்குவதற்காக ‘ஓம்’ என்கிற மந்திரச் சொல்லை முனிவர்கள் கண்டதுபோல் அறியாமை நீங்கி அறிவுச்சுடர் பரவுவதற்காக, பாரதி கண்ட மந்திரச் சொல்லே ‘சக்தியாகும்’. எல்லா கடவுள்களுக்கும் பாமாலை தூட்டினாலும் வேண்டுகலையும் விண்ணப்பங்களையும் பாரதி சக்தியிடமே சமர்ப்பித்தான் என்பதையும் நாம் கவனித்தல் நலம். “காண்பதுவே உறுதி கண்டோம், காண்பது சக்தியாம்” என்கிறார். சக்தி என்கிற வார்த்தையினை பாரதி இயற்கையின் ஆற்றலை (energy) குறிக்கவே பல இடங்களில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்பது இங்கு குறிக்கத்தக்கதாகும்.

சக்தி உயிர்களுக்குள் இயங்கும் விதத்தைப் பின்வருமாறு விளக்கிக் காட்டுகிறார், பாரதி.

“காக்கை கத்துகிறது

இளைஞன் சித்திரத்திலே கருத்து செலுத்துகின்றான்

இவையனைத்தும் மஹா சக்தியின் தொழில்” (சக்தி பாடல் 2)

இம்மேற்கூறிய கவிதையில் காணப்படும் சொற்கள் மிக எளிமையானவை. அது கூறும் நிகழ்ச்சிகள் அன்றாட வாழ்வில் நாம் அனைவரும் காண்பவை. ஆனால் பாரதி கைகளில் கவிதையாகிறது. மேலே சொன்ன உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளுக்குள் பல்வேறு வேறுபாடுகளைக் காட்டுகிறார் பாரதியார். நிறம், குணம், செயல், சிந்தனை, உருவம் என நூற்றுக்கணக்கான வேறுபாடுகளை உள்ளடக்கிக் காட்டி இது நிகழ்வது மகாசக்தியால் என்று முடிக்கும் போது தானாகவே கவிதைக்கு ஒரு அழுத்தம் கிடைத்துவிடுகிறது. இம்மகாசக்தியிடம் காவல் செய்ய, கவிதை செய்ய, பிறர்க்கு நன்மை தருவதற்கு, அருள் வேண்டுகிறார், மகாகவி பாரதி.

காற்று

வலிமையே அழகு என்கிற கோட்பாட்டைக் கொண்டவர் பாரதி. அதற்கு எதிராக நொய்மையை வெறுத்தவர். இயற்கையின் மடியிலே வாழ்ந்து இயற்கைச் சக்திகளைப் பாடிய பாரதி இங்கு காற்றைப் பற்றி பாடுகிறார்.

என்ன சொன்னாலும் சொன்னதைக் கேட்காத வீட்டின் செல்லக் குழந்தையிடம் பேசுவது போல், காற்றிடம் பேசுகிறார், கவிஞர் பாரதி.

“காற்றே வா, மெதுவாக வா

காயிதங்களையெல்லாம் எடுத்து வீசியெறியாதே

அலமாரியின் புத்தகங்களைக் கீழே தள்ளிவிடாதே” (காற்று பாடல் 9)

என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டிருக்கையிலேயே புத்தகங்களைத் தள்ளிவிடுகிறது காற்று. நொய்ந்தவற்றைப் புடைக்கும் இயல்புடையது காற்று. எட்டியதை எடுக்கும் இயல்புடைய குழந்தையை எதுவும் செய்ய முடியாது. எட்டா இடத்தில் வைப்பதுதான். எனவே பாரதி தீர்வு சொல்கிறார் : “வீடுகளைத் திண்மையாகவும், கதவுகளை வலிமையாகவும், உடலை உறுதி கொள்ளவும் செய்தால் காற்று நமக்கு நண்பனாகிவிடும்” என்கிறார்.

கடல்

இயற்கையின் மிகப்பெரிய அம்சமான கடலை வாழ்த்துவதாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. பறவைகளும் மழையின்றி வெப்பத்தால் நிழலுக்கு அலைவதைக் கண்டும் வருந்துகிறார். ஒரு சில நேரங்களில் மேகம் வந்தாலும் காற்று மேகங்களை அடித்துத் தூரத்திச் சென்றுவிடுகின்றது. பல நாட்கள் நாங்கள் இவ்வாறு ஏமாந்து போனோம் என்று இரங்கி வேண்டுகிறார் சமூக நலனுக்காக.

“எங்கள் தாபமெல்லாந் தீர்ந்து உலகம் தழைக்குமாறு
இன்ப மழை பெய்தல் வேண்டும்” (கடல் பாடல் 2)

என்று மிகக் குறைந்த விண்ணப்பம் வைத்து கடல் வசன கவிதையை நிறைவு செய்கிறார்.

ஐகத் சித்திரம்

எளிமையான சொற்களைக் கொண்டு வசன நடை கலந்து பாரதி செய்த வசன கவிதை முயற்சி ஐகத் சித்திரத்தில் வசன கவிதை நாடகமாக வளர்ந்துள்ளது. இந்த நாடகம் ஐந்து காட்சிகளாக அமைந்துள்ளது. மனித மன இயல்புகளையும் அதனால் விளையும் துன்பங்களையும் உருவகமாகச் சொல்கிறது. ‘எமனின் தூதுவனாகிய மனக்குறை என்கிற பேய்’ எங்களையும் அழிக்கத்தான் செய்கிறது. எனவே கவலையைக் கொல்வோம் வாருங்கள் என்கிறது நாகணவாய்.

“வாருங்கள் வாருங்கள் வாருங்கள் துயரத்தை
அழிப்போம் கவலையைப் பழிப்போம் மகிழ்வோம் மகிழ்வோம்”
என்று எல்லா பறவைகளும் ஒருமித்துக் குரல் எழுப்புகின்றன.

விடுதலை

பாரதியின் ‘விடுதலை’ என்னும் இவ்வசன கவிதையிலும் முதற்காட்சி, இரண்டாம் காட்சி என இரண்டு காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் காட்சியில் வசுபதி பாண்டி நாட்டில் வேதபுரம் கடற்கரையில் நிலவைப் பார்த்துப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறான். ‘வாராய் நிலவே வையத்திருவே’ எனத் தொடங்கும் நிலாப்பாட்டு.

“அச்சப் பேயைக் கொல்லும் படையாம்
வித்தைத் தேனில் விளையும் கனியாய்
வாராய், நிலவே வா” (விடுதலைக்காட்சி நிலவுப் பாட்டு)

என முடிக்கிறார்.

“நமக்குத் தொழிற் கவிதை! நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப் பொழுதும் சோரா திருத்தல்”

என்று தன் வாழ்நாளை வகுத்துக் கொண்ட பாரதி, எதிர்காலத்தை இலக்காகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்துப் புதிய விடியலை ஏற்படுத்தினார். புதுக்கவிதை என்னும் கவிதைப் பெண்ணைப் படைத்து, இவ்வையத் தலைமை கொண்டார்.

Bibliography

- Bharathiyar. (1991). Pârtiyâr Kavitaika7. Chennai: Seeni Viswanathan.
Bharathiyar. (1998). Pârtiyâr Kavitaika7: Kavitaika7, VacaIa Kavitaika7 AIaittum AmaEkiya Patippu. Chennai: Vanathi Publication.
Bharathiyar. (1999). Makâkavi CupramaGiya Pârtiyâr PoImo;ika7. Chennai: Arulmigu Amman Publication.
Bharathiyar. (2002). Pârtiyâr Kavitaika7. Chennai: Pumbergar Publication.

தொல்காப்பியக் கவிதையியல் நோக்கில் பண்ணத்தி

இணைப் பேராசிரியர் முனைவர் நா. இளங்கோ
Associate Professor Dr.N.Elango¹

Abstract

Pannathi is a genre denoted by Tholkappiam. Tholkappiar while listing down the seven types of Yaappu, viz., Poem, Text, Book, Oral Language, Pisi, Angatham, Muthu Sol, in continuation refers to the genre called Pannathi. This genre is found in various branches of literature by people like Nachinaarkiniyar. This genre has no specific norms. Mostly it occurs as an interlude in the main place of literature. The meaning of this genre is likened to music and is based on musical notations. This goes with the main theme of literature, having similar nature of literature and inclination towards music. Also this genre has been used mostly by musicians of the folklore tradition. This paper analysis the various features of the genre called Pannathi.

Key Words : Tholkappiam, Genre, Pannathi, Part and nature of the piece of literature, Music

பண்ணத்தி இது தொல்காப்பியம் சுட்டும் இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்று. பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்னும் ஏழு வடிவங்களையும் யாப்பின் வழியது என்றுரைத்த தொல்காப்பியர் தொடர்ந்து நான்கு நூற்பாக்களில் பண்ணத்தி எனும் வடிவத்தை விளக்குகின்றார்.

175ஆம் நூற்பாவின் முதலடியினை ஒரு நூற்பாவாகவும் இரண்டாமடியினை மற்றொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

பொதுநிலையில் செய்யுட்களைப் பற்றிச் சொல்லிவரும் தொல்காப்பியர், செய்யுளியலில் அடிவரையறை இல்லாத செய்யுட்கள் இன்னவை என்று கூறுமிடத்து,

பாட்டு, உரை, நூலே, வாய்மொழி, பிசியே,
அங்கதம், முதுசொல், அவ் ஏழ் நிலத்தும்,
வண் புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பின்
நாற் பெயர் எல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர். (செய்யுளியல்-74)
எழுநிலத்து எழுந்த செய்யுள் தெரியின
அடிவரை இல்லன ஆறென மொழிப (செய்யுளியல்-157)

என்கிறார். “அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்தும் தோன்றிய செய்யுளை ஆராயின் அடிவரையின்றி வரும் இலக்கணத்தன ஆறாம் என்றவாறு” என்பது பேராசிரியர் உரை.

தொடர்ந்து அடிவரையறையுள்ள செய்யுட்களின் இலக்கணத்தை விரித்துக் கூறிவந்த தொல்காப்பியர், பின்னர் அடிவரையறை இல்லாத இலக்கிய வகைகள் இன்னவை என்று பட்டியலிடும் பொழுது ஆறென மொழிப என்கிறார்.

“அவைதாம்

நூலினான, உரையி னான,

¹The author is a Head of the Department of Tamil, Government Women College of Auvaiyar, Karaikal, Tamil Nadu, India.

நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான,
ஏது நுதலிய முதுமொழி யான,
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான,
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான” (செய்யுளியல்-158)

இந் நூற்பாவில் நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்பு மொழி என்னும் ஆறு இலக்கிய வகைகள் சொல்லப்படுகின்றன. நூல் என்பது இலக்கணம். அது புலவரால் படைக்கப்படுவது. உரை என்பது உரைநடை. பிசி என்பது விடுகதை அல்லது புதிர். முதுமொழி என்பது பழமொழி. மந்திரம் என்பது தமிழிலே வழங்கிய மந்திரம் நூல். குறிப்பு மொழி என்பது குறிப்பால் பொருளை உணர்த்தும் வகை.

இப்படி முன்னோர், வகுத்த இலக்கிய வகைகளை விரித்துக் கூறிய பிறகு தொல்காப்பியர் புதிதாகப் பண்ணாத்தி என்ற இலக்கியத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். அடிவரையறையில்லாத இலக்கிய வகைகளை விளக்கிக் கூறிவிட்டுப் பண்ணாத்தியைக் கூறுவதனால் இதுவும் அடிவரையறையில்லாதது என்று கொள்ள வேண்டும். அன்றியும், வழக்கு மொழியாக நிலவும் இலக்கிய வகைகளின் பின் சொல்வதனால், இப் பண்ணாத்தியையும் ஒரு வகை வாய்மொழி இலக்கியமாகக் கருது வாய்ப்புள்ளது.

பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டின்இயல பண்ணத் திய்யே (செய்யுளியல்-173)

“பழம் பாட்டினுடு கலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன பண்ணாத்தி.

மெய் வழக்கல்லாத புற வழக்கினைப் பண்ணாத்தி என்ப, இஃது எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணாத்தி யென்ப வென்பது. அவையாவன : நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டு மடையும் வஞ்சிப் பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும் கடகண்டும் முதலாயின. அவற்றை மேலதே போலப் பாட்டென் னாராயினர், நோக்கு முதலாயின உறுப்பு இன்மையின் என்பது. அவை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க” என்று பண்ணாத்திக்கு உரை வரைந்துள்ளார் பேராசிரியர். ‘மெய் வழக்கல்லாத புற வழக்கினைப் பண்ணாத்தி என்ப’ என்று தமிழ்நாட்டில் இருந்த ஒரு வழக்கைப் பேராசிரியர் குறிக்கிறார். பேராசிரியர் குறிப்பிடும் மெய் வழக்கு, புற வழக்கு முதலான சொற்களின் பொருள் இன்னது என்று திட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்கள் என்ற கூடுதல் விளக்கம், எழுதும் செய்யுளாகக் முறைமைக்கு முந்தைய வாய்மொழி மரபினைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்.

பிறகு பண்ணாத்திக்கு உதாரணம் கூறும்போது, நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டுமடை, வஞ்சிப் பாட்டு, மோதிரப் பாட்டு, கடகண்டு என்பவற்றைச் சொல்கிறார். கூத்தில் இடையிடையே பாடும் பாட்டையே நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டுமடை என்று குறிக்கிறார். வஞ்சிப் பாட்டு என்பது ஓடப் பாட்டு; இன்றும் மலையாளத்தில் ஓடப்பாட்டை வஞ்சிப் பாட்டு என்று வழங்குகிறார்கள். மோதிரப் பாட்டு, கடகண்டு என்பவை அக்காலத்தில் வாய்மொழியாக வழங்கியவை போலும். நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டுமடை பாட்டும் உரையும் கலந்து அமைவன என்பதால் பாட்டு என்று சொல்லாமல் பாட்டின் இயல் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதாக அவர் கருதியிருக்க வேண்டும். க. வெள்ளை வாரணார் தம் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரைவளப் பதிப்பில் பண்ணாத்தி என்பது, எழுத்து வடிவம் பெறாது நாட்டில் பொது மக்களிடையே வழங்கும் நாடகச் செய்யுள் வகையெனப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம் கூர்ந்துணரத் தகுவதாகும் என்பார்.

புலவர்களின் பாட்டிலே வரும் பொருள் இந்தப் பண்ணத்தியிலும் வரும். ஆனால் அதில் வருவது போலப் புலமைத் தொழிற்பாடு இருக்காது. அதனால், பாட்டிடைக் கலந்த பொருளவாகி என்று இலக்கணம் கூறினார். இதுவும் ஓசையாலும் தாளத்தாலும் பாட்டென்றே சொல்லத்தக்கது. ஆனால் பாட்டைப்போல வரையறை செய்ய முடியாதது. அதனால், பாட்டின் இயல் என்றார். இந்த இரண்டு விளக்கங்களையும் நோக்க, புலவரால் செய்யப்படும் பாடல் வகையினின்றும் மாறுபட்ட வாய்மொழித் தன்மை வாய்ந்த ஓர் இலக்கிய வகையைப் பண்ணத்தி என்ற சொல் குறித்ததாகக் கொள்ள முடியும். பண்ணத்தி என்ற சொல்லுக்குப் பண்ணை விரும்புவது என்று பொருள். பண்ணமைந்த பாடல் என்று சொல்லாமல் பண்ணத்தி என்றதனால் இவ்விலக்கிய வகை இசைப்பாடல் வகையிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

1. பாட்டிடைக் கலந்த பொருளை உடையது.
2. பாட்டின் இயல்பினைக் கொண்டது.
3. பண்ணை விரும்புவது.

இந்த மூன்று தன்மைகளையும் பண்ணத்தை என்ற பெயரும், பாட்டிடைக் கலந்த பொருள் என்ற இலக்கணமும் பாட்டின் இயல் என்பதும் புலப்படுத்துகின்றன.

இந்த இலக்கணங்களாலும், வாய்மொழியாக வழங்குவனவற்றோடு சார்த்திச் சொன்னமையாலும் பண்ணத்தியென்பது புலவர் இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டது என்று கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த அல்லது மெல்ல வழக்கொழிந்து வந்த, தவிர்க்க முடியாத ஓர் இலக்கிய வடிவத்தையே பண்ணத்தி என்னும் சொல்லினால் அவர் அடையாளப்படுத்தியிருக்கக் கூடும்.

- பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
 பாட்டின் இயல் பண்ணத் திய்யே (செய்யுளியல்-173)
 அதுவே தானும் பிசியோடு மாணும். (செய்யுளியல்-174)
 அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்.
 அடிபிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே (செய்யுளியல்-175)

1. பாட்டிடைக் கலந்த பொருளை உடைத்தாகிப் பாட்டின் இயல்பை உடையது பண்ணத்தி.
2. பிசியோடு ஒத்த அளவினை உடையது.
3. நாற்சீரடியில் மிக்குவரும் பன்னிரண்டு அடிகளைக் கொண்டது.
4. பன்னிரண்டு அடிகளுக்கு மேல் மிக்கு வருபனவும் கொள்ளப்படும்.

மேலே சுட்டப்பட்ட நூற்பாக்களை விளக்குவதில் இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும் வேறுபடுகின்றனர். இந்த நூற்பாக்களுக்குரிய நச்சினார்க்கினியர் உரை கிடைக்கவில்லை.

இளம்பூரணர், பண்ணைத் தோற்றுவித்தலால் பண்ணத்தி எனக் காரணப் பெயர் கொண்டதாக விளக்குகின்றார். தாழிசை, துறை, விருத்தம் ஆகிய பாவினங்கள் இசைநலம் கொண்டவையாதலால் அவற்றையே பண்ணத்தி எனச் சுட்டுகிறார். இத்துடன் இசைத்தமிழைச் சார்ந்த சிற்றிசையையும், பேரிசையையும் பண்ணத்தியைச் சார்ந்தவைகளாக இனம் காண்கிறார். இளம்பூரணரின் பார்வையில் தொல்காப்பியர் காலப் பண்ணத்தியே பின்னர் பாவினங்களாக விரிவடைந்து 'பண்ணத்தியெனினும் பாவினமெனினு மொக்கும்' (இளம்). பண்ணத்தியையும் பாவினத்தையும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் இரு சொற்களாக அவர் இனம் கண்டார்.

அதுவே தானும் பிசியோடு மானும்

என்ற நூற்பாவிற்குப் பண்ணத்தி பிசி போல இரண்டடியால் வரும் என்று இளம்பூரணரும் பண்ணத்தி பிசி போல் செவிலிக்குரியதாகும் என்று பேராசிரியரும் விளக்கமளிக்கின்றனர்.

அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்.

அடியிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே

இந்நூற்பாவிற்கு உரை வரையும் இளம்பூரணர் அடிநிமிர் கிளவி ஈராறு என்பதனைப் பாவினங்களாகப் பட்டியலிடுகிறார்.

“நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே” (செய்யுளியல்-41) யென்றமையான் அடியென்பது நாற்சீரான் வருவதென்று கொள்க. நாற்சீரடியின் மிக்குவரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி அவ்வடியின் வேறுபட்டு வருவனவுங் கொள்ளப்படும் என்றவாறு. இதனாற் சொல்லியது இருசீரடி முதலிய எல்லா அடிகளாலும் மூன்றடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் என்றவாறாம்.

பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடுந் தாழிசை துறை விருத்தமென்னு மூன்றினத்தையும் உறழ்ப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது : ஆரியத் தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம். துறையாவது : ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை என நான்காம். விருத்தமாவது : ஆசிரிய விருத்தம், வஞ்சி விருத்தம், வெளி விருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம்.

தொல்காப்பியத்தின் மற்றொரு உரையாசிரியரான பேராசிரியர், “அப்பண்ணத்தியின் அடிப் பெருக்கம் கிளக்கும்கால் பன்னிரண்டாம் ஆகும் என்பதனாற் சிறுபான்மை அப்பன்னிரண்டடியின் ஏறியும் வரப்பெறும் என்பது. ஈராறாகும் என்றதனால் இது நெடுவெண் பாட்டாகி வருமெனவும் அதுபோல் ஆறடியின் இழிந்து வாராதெனவும் கொள்க. அது முழுதும் அடியாகிவராது இடையிடை ஓரோவடி பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பரந்துபட்டு வரவும் பெறும். அவை முற்காலத்துள்ளார் செய்யுளுட் காணாமையில் காட்டாமாயினாம். இக்காலத்து உள்ளனவேற் கண்டுகொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் காணாமாயினும் அமையுமென்பது” என்று உரையெழுதுகின்றார்.

பழம்பாட்டினோடு கலந்த பொருளைத் தனக்கும் பொருளாகக் கொண்டு வருவது பண்ணத்தி எனப் பொருள் கொண்டார். பாட்டினையும், உரையினையும் போல் பண்ணத்தி படைக்கப் பெறும் என்பது பேராசிரியர் கருத்து. பாட்டின் கூறும், உரையின் கூறும் பண்ணத்தியில் கலந்திருக்கும். நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டும், வஞ்சிப் பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும், கடகண்டும் பண்ணத்திக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் என்கின்றார். கடகண்டு தவிர ஏனையவை வாய்மொழி வடிவங்கள். பேராசிரியரின் உரைவிளக்க அடிப்படையில் சிலப்பதிகாரக் குன்றக்குரவையில் இடம்பெறும் பாட்டு மடைகள் பண்ணத்தியாதல் வேண்டும். பாட்டு, நோக்கு போன்ற உறுப்புகளின் துணைகொண்டு பொருள் உணர்த்துவது. பண்ணத்தியோ வெளிப்படையாகவே பொருள் உணர்த்துவது. அவை ‘வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க’ என்றும் அவை ‘முற்காலத்துள்ளார் செய்யுளுட் காணாமையில் காட்டாமாயினாம். இக்காலத்து உள்ளனவேற் கண்டுகொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் காணாமாயினும் அமையுமென்பது’ என்றும் பேராசிரியர் பண்ணத்தி இலக்கியத்திற்கு உரிய எடுத்துக்காட்டுகளைக் காட்ட இயலாமல் தவிப்பதிலிருந்து உரையாசிரியர்கள் காலத்தே பண்ணத்தி என்ற இலக்கிய வகை முற்றிலும் வழக்கொழிந்த நிலையில் இருந்துள்ளமையை உரை முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் பண்ணத்தியை வழக்கொழிந்த ஒரு பழந்தமிழ் இலக்கிய வடிவமாகக் கருதுகின்றார் வையாபுரிப் பிள்ளை. ‘பண்ணத்தி முதலிய பல செய்யுள் நூல்கள் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே வழக்கொழிந்தன’ (புறநானூறும் தமிழரும், ப.8) என்பது அவர் கூற்று. மேலும் ஜைனர்களின் பூர்வீகச் செய்யுள் வகையொன்றின் பெயரான ப்ரக்ஞப்தி என்பது பாகதச் சிதைவாகப் பண்ணத்தி எனத் தமிழில் வந்துள்ளதென்றும், பாகத நூல்களில் காணப்படும் செய்யுள் வகையின் இலக்கணத்தைத் தமிழ்ச்செய்யுள் வகைக்குச் சார்த்தித் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் என்றும் பண்ணத்திக்குப் புதிய விளக்கம் ஒன்றினையும் தருகின்றார், வையாபுரிப்பிள்ளை (தமிழ்ச் சுடர்மணிகள், 1991:18).

தொல்காப்பியத்திற்கு ஆராப்ச்சி உரை வரைந்த ச. பாலசுந்தரனார், “இசைத்தமிழ் மரபில்தோன்றி இயற்றமிழ்ப் பகுதியாக வழங்கும் பண்ணத்தி என்னும் பாவகை என்றும் இப்பாவகையாவது கழனி உழவர் பாட்டும், மழைப்பாட்டும், வெள்ளப்பாட்டும், ஏர்ப்பாட்டும், நடவுப்பாட்டும், நெற்களப்பாட்டும், கிணைப்பொருநர் பாடும் போர்க்களப்பாட்டும் வெற்றிப்பாட்டும், கட்டும் கழங்கும் காண்பார் பாடும் பாட்டும் போல்வனவாகும். நாட்டுப்பாடல் என இக்காலத்து வழங்கும் பாடல்கள் இப்பண்ணத்தி வழி வந்தவைகளே. பள்ளு முதலாய சிற்றிலக்கியங்கள் இதன்வழித் தோன்றியவை எனலாம் என்று விளக்குவர்.”

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பண்ணத்தி என்பது நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சுட்டுவதாக, கி.வா. ஜகந்நாதன், நா. வானமாமலை முதலியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனை மறுத்து, புலன் என்பதுதான் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைக் குறிப்பதாக ஆறு. அழகப்பன் தம் ஆய்வேடு ஒன்றில் குறிப்பிடுகின்றார். மேற்சொன்ன இரண்டு கருத்துகளையும் ஒருங்கிணைத்து நாட்டுப்புறப் பாடல்களுள் இசைப் பாடல்கள் பண்ணத்தி என்றும் இசை குறைந்த பாடல்கள் புலன் என்றும் சு. சண்முகசுந்தரம் விளக்குகின்றார். பெரும்பாலும் இக்கருத்தினை ஒட்டியே தமிழ் ஆய்வுலகம் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நாட்டுப்புறப் பாடல் இலக்கியம் பண்ணத்தியே என்பதனைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தி வருகின்றது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் ஒரு கவிதையியல் நூல். கடந்த காலங்களில் இதனை ஒரு வாழ்வியல் நூலாகப் பார்க்கும் பார்வை தமிழறிஞர்களிடையே இருந்தது. இன்றைக்கு அத்தகைய பார்வையின் பொருத்தமின்மை உணரப்பட்டுத் தொல்காப்பிய ஆய்வுலகில் புதியதொரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டுள்ளது. தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், கலாநிதி க.கைலாசபதி, அ.மு.பரமசிவானந்தம், அ.சிதம்பரநாத செட்டியார், மு.வரதராசனார், ச.அகத்தியலிங்கம், பொற்கோ, இ.சுந்தரமூர்த்தி, அ.அ.மணவாளன் முதலானோர் தொல்காப்பியம் ஒரு கவிதையியல் நூல் என்ற கருத்தைத் தம் நுண்ணிய ஆய்வின் வழி மெய்ப்பித்து வருபவர்களாவர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் செய்யுள் ஆக்கம், செய்யுளுக்கான பாடுபொருள், செய்யுள் வடிவம், செய்யுள் வகைகள் முதலான செய்திகளை விரிவாகப் பேசுகிறது. அந்த வகையில் தொல்காப்பியம் ஒரு கவிதையியல் நூல்தான். பொருளதிகாரச் செய்யுளியலின் முதல் நூற்பா இலக்கிய ஆக்கத்திற்கான முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளைப் பேசுகின்றது. இவற்றில் முதல் இருபத்தாறு உறுப்புகளை ஒரு பிரிவாகவும் அடுத்த எட்டு உறுப்புகளை ஒரு பிரிவாகவும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர். முதல் இருபத்தாறு உறுப்புகளும் தனிநிலைச் செய்யுட்களுக்கு உரியனவென்றும் அடுத்த எட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களுக்கு உரியன என்றும் கருதப்படுகின்றன.

மாத்திரை எழுத்து இயல் அசை வகை எனாஅ

யாத்த சீரே அடி யாப்பு எனாஅ

மரபே தூக்கே தொடை வகை எனாஅ

நோக்கே பாவே அளவு இயல் எனாஅ

திணையே கைகோள்சூற்று வகை எனாஅ
 கேட்போர்ல களனே கால வகை எனாஅ
 பயனே மெய்ப்பாடு எச்ச வகை எனாஅ
 முன்னம் பொருளே துறை வகை எனாஅ
 மாட்டே வண்ணமொடு யாப்புஇயல் வகையின்
 ஆறுதலை இட்ட அந் நால் ஐந்தும்
 அம்மை அழகு தொன்மை தோலே
 விருந்தே இயையே புலனே இழைபு எனாஅப்
 பொருந்தக் கூறிய எட்டொடும் தொகைஇ
 நல்இசைப் புலவர் செய்யுள் உறுப்பு என
 வல்லிதின் கூறி வகுத்து உரைத்தனரே (செய்யுளியல்-1)

முதல் இருபத்தாறு உறுப்புகளையும் வேறொரு பாகுபாட்டிற்கு உட்படுத்தலாம். மாத்திரை முதலாக அளவு வரை அமையும் முதல் பன்னிரண்டு உறுப்புகளும் செய்யுளின் வடிவம் பற்றி விளக்குவன. அவை பாடலின் ஓசை மற்றும் வடிவம் இவற்றிற்கிடையிலான ஒத்திசைவு குறித்துப் பேசுகின்றன. திணை தொடங்கி மாட்டு வரையிலான பதின்மூன்று உறுப்புகள் செய்யுள்களுக்கான பாடுபொருள் கட்டமைப்புக் குறித்துப் பேசுகின்றன. அடுத்துவரும் வண்ணம் ஓசை மற்றும் வடிவம் பற்றிய முதல் பாகுபாட்டோடு தொடர்புடையது.

தொல்காப்பியர் கையாளும் செய்யுள் என்ற சொல் இலக்கிய வடிவங்கள் அனைத்தையும் சுட்டும் ஒரு பொதுச் சொல். செய்யுள் என்ற சொல்லை அவர் வழக்கிலிருந்து வேறுபட்டது என்ற பொருளிலும் செய்யப்பட்ட இலக்கியம் என்ற பொருளிலும் கையாள்கின்றார். பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, முதுசொல், அங்கதம் அனைத்துமே தொல்காப்பியருக்குச் செய்யுள்தான். உரைநடையிலிருந்து வேறுபட்ட கவிதை இலக்கியங்களைக் குறிப்பிடத் தொல்காப்பியர் பா, பாடல் என்ற சொற்களையே கையாள்கின்றார். பா என்பதற்கு விளக்கம் கூறும் பேராசிரியர்,

“பா என்பது பண்டைய காலத்தில் ஒருவன் எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் பாடம் ஒதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இஃது இன்ன செய்யுள் என்று உணர்தற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை”

என்று விளக்கமளிக்கின்றார். ஆக, பாவின் புறக்கட்டமைப்பு அதன் ஓசையமைப்பில் தான் நிறைவு பெறுகின்றது. பாடல் என்பதும் பாடப்படுவதுதான். அது பாடுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் ஆனது. அதாவது பாடல் வாய்மொழி மரபின் ஆக்கம். உலக இலக்கியங்கள் அனைத்துமே தொடக்க நிலையில் பாடல்கள்தாம். பாடப்பட்ட பாடல்கள் தாம் பின்னர்க் காலப்போக்கில் எழுத்துருப் பெறுகின்றன. தொல்காப்பியம் செய்யுள்கள் எழுத்துருப் பெற்ற காலத்து இலக்கணம் என்பதால் செய்யுள் என்ற இலக்கிய வகைப்பாட்டில் பாட்டு முதல் இடத்தினைப் பெறுகின்றது.

பாட்டு, உரை, நூலே, வாய்மொழி, பிசியே,
 அங்கதம், முதுசொல், அவ் ஏழ் நிலத்தும்
 ...யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர் (செய்யுளியல்-75)

இங்கே பாட்டு என்பது யாப்பின் வழியது ஆகின்றது. அதாவது புலமையின் ஆக்கமாகப் பாடலை மதிப்பிடும் நிலை உருவாகிவிட்டது.

“சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு மட்டத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் பாட்டு என்பது புலமை நிலைப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகவே கொள்ளப்படுவதாகும். புலம் என்பது அறிவையும்

குறிக்கும், வயலையும் குறிக்கும். அறிவின் செய்கையாக ஆக்கத்தைக் கொள்ளும் நோக்கின் உளவியல் பின்புலத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். செய்யுள் புலமையின் வெளிப்பாடாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் பாடல் என்பது தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் பாணனோடு தொடர்புடைய ஒன்றே. சங்க இலக்கியத்தினூடே பாணர் ஒதுக்கப்பட்டுப் புலவர் மேலோங்குவதை நன்கு காணலாம் (புறம்-12, மதுரைக் காஞ்சி-215-237). தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளாக்கம் புலனெறி வழக்கம். பாடல், புலனெறியின் பாற்பட்டுவிட்டது. அது புலவருக்கு உரியதாகப்பட்டுவிட்டது.

தொல்காப்பியம் இந்த நிலையிலேயே தோன்றுகின்றதென்பது மிக முக்கியமான ஒரு விமர்சன உண்மையாகும். பாணர் மரபிலிருந்து விடுபட்டுப் பாடல் என்பது பிரக்ஞை பூர்வமான ஒரு புலமைத் தொழிற் பாடாகக் கருதப்படும் நிலையிலேயே தொல்காப்பியம் தோன்றியுள்ளது (கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, தொல்காப்பியமும் கவிதையும், ப,34).”

பாணர்களின் படைப்பாக இருந்த பாடல் புலவர்களின் புலமைப் படைப்பாக்கமாக மாற்றம் பெற்ற நிலையைச் சிவத்தம்பி அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவதிலிருந்து நாம் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். பாணர்களின் பாட்டு புலவன் தொழிலாகிவிட்டது. அவன் படைப்பதே பாடலாக மதிப்பிடப்படுகிறது. அப்படியானால் பாணர்களின் பாட்டு எங்கே? அவர்களின் இலக்கியத்திற்கு என்ன பெயர்? இந்தக் கேள்விகள் இங்கே தவிர்க்க முடியாதன.

பாணர்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தொல்குடியினர், “துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்று இந்நான் கல்லது குடியு மில்லை” என்ற மாங்குடிகிழாரின் புறநானூற்று வரிகள் (புறம் : 335) பாணர் குடியின் சிறப்பினைப் பேசும். பாணன் என்ற குடிப்பெயர் பண் என்ற இசையோடு தொடர்புடையது. இவர்கள் பண்ணமைய யாழ் இசைத்துப் பாடும் இயல்பினர். எப்பொழுதும் குழுவாக இயங்குபவர்கள். அது ஒரு கலைக்குழு. அக்குழுவில் பாணன், பாடினி, விறலி, கூத்தர் முதலானவர்கள் இடம்பெறுவர்.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் பாணர் பற்றிய வருணனைகள் பெரிதும் பசி மற்றும் வறுமை சார்ந்த நிலையிலேயே அமைந்திருக்கும். மெலிந்த தேகத்தோடும், பசித்த வயிறோடும், வியர்வையால் நனைந்து நைந்த உடையோடும் எப்பொழுதும் இரவலர்களாய்ப் புரவலர்களைத் தேடிக் குடும்பம் குடும்பமாக அலைந்து திரியும் காட்சிகளே சங்க இலக்கியத்தில் பாணர்களைக் குறித்துப் பெரிதும் பதிவாகியுள்ளன.

கையது கடனிறை யாழே மெய்யது
புரவல ரின்மையிற் பசியே யரையது
வேற்றிறை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்
ஓம்பி யுடுத்த வ்யவற் பாண
பூட்கை யில்லோன் யாக்கை போலப்
பெரும்புல் லென்ற விரும்பே ரொக்கலை (புறம் : 69)

மேலே காட்டப்பட்டுள்ள ஆலத்தார் கிழாரின் பாணாற்றுப்படைப் பாடல் பாணர் குறித்த சித்திரிப்புக்கான ஒரு சான்று.

சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கியப் படைப்பாளிகளாகப் பாணர்களையும், புலவர்களையும் முன்னிறுத்துகின்றன. பொதுவாகப் பாணர்கள் இசைக் கருவிகளின் துணையோடு பாடலும் ஆடலும் நிகழ்த்தும் நிகழ்த்துக்கலை வல்ல கலைஞர்களாகவும் புலவர்கள் அறிவுப்புலம் சார்ந்தவர்களாக, கற்றறிந்தவர்கள் என்னும் சமூக அந்தஸ்தோடு அரசு அதிகாரங்களைச் சார்ந்து வாழ்பவராகவும் இருந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் பாணர்கள் 130 இடங்களிலும் புலவர்கள் 43 இடங்களிலும் சுட்டப்படுவதாக பெ. மாதையன் ஒரு புள்ளிவிவரம் தருகின்றார் (சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.96). மேலும், இனக்குழுச்

சமுதாயத்தின் எச்சமாய் இருந்த பாணர்குடி வறுமை நிலைக்கு ஆட்பட்டுப்போய் உணவைத் தேடிச் சுற்றத்துடன் அலைந்த சமுதாய மாற்றத்தின் அடையாளங்களைப் பாணர்கள் குறித்த சங்க இலக்கியப் பதிவுகளில் காணமுடிவதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் பாணர் படைப்பாக எந்தப் பாடலையும் தனித்து அடையாளம் காட்ட இயலவில்லை. சங்க இலக்கியத் தொகுப்புப் பணிகள் முழுவதும் அரசர்களின் ஆதரவில் புலவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டன என்பதனால் பாணர்களின் படைப்புகள் தொகுப்புகளில் இடம்பெற வாய்ப்பில்லாமல் போயிருக்கும். மேலும் சங்க இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் பாணர்கள் யார்? புலவர்கள் யார்? என்று அடையாளம் காண்பதிலேயும் இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் பாணர் மரபை உள்வாங்கிச் செரித்துவிட்டு மேலெழுந்த புலவர் மரபின் ஆக்கங்களாகவே நமக்குத் தெரிகின்றன. சங்க இலக்கியம் தரும் தகவல்களிலிருந்து புலவர், பாணர் இடையிலான வேறுபாடுகளை இனம் காணும் அம்மன்கிளி முருகதாஸ் அவர்களின் கருத்துகள் இங்கே நினைவு கூரத்தக்கன.

“பாணர் பெரும்பாலும் குறுநிலக் கிழார்களுடன் சேர்த்துப் பேசப்பட்டது போலப் புலவர் பெரும்பாலும் வேந்தருடன் சேர்த்துப் பேசப்பட்டனர். வேந்தர் புலவரால் பாடப்படுவதைத் தமது வாழ்வின் சிறப்பாகக் கொண்டனர். பாணருக்கும் புலவருக்கும் பரிசளிக்கும் முறையில் வேறுபாடு காணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. புலவர் பாணரைப் போல் கூட்டாகச் சுற்றத்தவருடன் சென்றமை கூறப்படவில்லை” (சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும், பக்.192-203).

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறும் பின்வரும் பாடல் பகுதியை நோக்குவார்க்குச் சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு புலவர்களைக் கொண்டாடும் மனநிலையை உருவாக்கி வைத்துள்ளன என்பது எளிதில் விளங்கும்.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைக என்னிலவரை” (புறம்:72)

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின் புலவர் என்ற அடைமொழிகளுக்குப் பின்னால் உள்ள புலமை குறித்த அரசியல் இங்கே கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ‘பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்’ என்பதும் ‘புலன் நன்குணர்ந்த புலமையோரே’ (தொல்.பொருள் : 1-14) என்பதும் இந்தப் புலமை அரசியலின் வெளிப்பாட்டோடு தொடர்புடையன. இந்தப் புலமை அரசியலின் விளைவாகப் பாணர் இலக்கியத்திற்கு ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை நிரப்பும் இடைக்கால ஏற்பாடுதான் பண்ணத்தி.

சங்க காலத்தில் மேலெழுந்த உடைமைச் சமூகமும் அதனைக் கட்டிக் காப்பாற்ற முனைப்போடு செயல்பட்ட அரசர், புலவர் உள்ளிட்ட அரசு அதிகார வட்டமும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் மிச்சசொச்சமான பாணர்களின் வாய்மொழி சார்ந்த இசைப் பாடல்களைப் புறந்தள்ளிவிட்டுப் புலமை சார்ந்த புலவர்களின் ஆக்கங்களை மட்டுமே பாட்டு எனக் கொண்டாடத் தொடங்கியதன் விளைவாகப் பாணர்கள் செல்வாக்கிழந்தனர். சங்க இலக்கியம் காட்டும் பாணர்களின் வறுமைக் கோலத்திற்கான பின்னணி இதுதான். தம் காலத்து இலக்கியங்கள் முழுவதையும் தம் பாவியல் நூலுக்குள் கொண்டுவரும் முயற்சியில்

தொல்காப்பியர், புலவர் பாட்டால் செல்வாக்கிழந்த பாணர் பாட்டையும் பண்ணத்தி என்ற பெயரால் இலக்கிய வட்டத்திற்குள் கொண்டு வருகிறார்.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் பாணர்களே பாடுவோர். அவர்கள் பாடுவதே பாட்டு. பாட்டு என்பது ஓசையோடும் இசையோடும் தொடர்புடையது. பாடுவோரின் எழுத்தறிவு பற்றிய பேச்சுக்கு இங்கே இடமில்லை. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் என்பது இலக்கிய உருவாக்கம் என்பதனை ஒரு புலமைத் தொழிற்பாடாகக் கட்டமைக்கிறது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் பாட்டு என்பது புலமைத் தொழிலாகிவிட்டது. அது புலவர்களின் படைப்பாகிவிட்டது. புலவர்கள் படைப்பதே பாட்டு என்றாகிவிட்ட பிறகு, வாய்மொழி மரபில் தோன்றிப் பாணர்களின் வழியாகப் பாடப்படும் இசைப்பாடல்களுக்கு உரிய இடத்தை வழங்கும் முயற்சிதான் பண்ணத்தி என்ற இலக்கியம். பாணர் இலக்கியத்தைப் பாட்டு அன்று என்று தவிர்த்துவிட இயலாது என்பதனால்தான் தொல்காப்பியர்,

பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
பாட்டின் இயல பண்ணத் திய்யே (செய்யுளியல்-173)

என்று பண்ணத்தியை வரையறுக்கின்றார். தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி உண்மையில் பண்ணத்தி உள்ளடக்கத்திலும் வடிவம் மற்றும் உருவாக்கத்திலும் பாட்டை ஒத்திருக்கும்; ஆனால் அது பாட்டன்று. ஏன் பண்ணத்தியைப் பாட்டாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்பதற்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம் நாம் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

“அவற்றை மேலதே போலப் பாட்டு என்னாராயினார். நோக்கு முதலாயின உறுப்பு இன்மையின் என்பது. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.”

நோக்கு முதலான உறுப்புகள் இல்லாததால் பண்ணத்தி பாட்டாகாது என்பது பேராசிரியரின் துணிபு. நோக்கு முதலான உறுப்புகள் என்று அவர் கருதுவன புலமைத் தொழில் நுட்பத்தோடு கூடிய செய்யுளாக்க உத்திகளை, வாய்மொழி மரபில் பண்ணமையப் பாணர்கள் பாடும் பாடல்களில் இத்தகைய செய்நேர்த்தி அமைவது அரிது என்ற கருத்தில்தான் தொல்காப்பியர் பாணர் பாட்டைப் பண்ணத்தி எனத் தனியே பிரித்துத் தனியொரு இலக்கிய வகையாக இலக்கணம் வகுத்தார்.

‘பண்ணைத் தோற்றுவித்தலால் பண்ணத்தி’ என்றார் என இளம்பூரணர் தரும் விளக்கத்தில் பாணர்களின் பண்ணமைந்த பாண்பாட்டே பண்ணத்தி என்ற குறிப்பும் தொக்கி நிற்கிறது. அது பண்சார்ந்து இயங்கும் இசைப்பாடல். இந்நூற்பாவிடமிரு இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம், ‘பாட்டின் இயல பண்ணத் திய்யே’ என்பதாகும். பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம் ‘பாட்டின் இயல பண்ணத்தி இயல்பே’ என்பதாகும். இந்நூற்பாவிடமிரு இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே பொருத்தமானதாகும். ஏனெனில் பண்ணத்தியும் ஒரு பாட்டு இலக்கியம்தான் என்னும் தொனி இளம்பூரணர் கொண்ட பாடத்தின் ஏகாரத்தில் தான் அழுத்தமாக ஒலிக்கின்றது.

Bibliography

- Ammankili Murugadass. (2006). CaEkak Kavitaiyâkkam Marapum Mâ__amum. Chennai: Kumaran Book House.
- Jean Lawrance, J & Bakavathy, K. (1998). Tolkâppiya Ilakkiyak Kômpâmuka7. Chennai: Ulagath Thamilaraychi Niruvanam.
- Karthikesu Sivathambi. (2006). Tolkâppiyamum Kavitaiyum. Chennai: Kumaran Book House.
- Mathaiyan, P. (2004). CaEkakâla Ilakku;uc Camutâyam. Chennai: Pava Publications.
- Vellaivaranan, K. (1989). Tolkâppiyam Ceyyu7iyal Uraiva7am. Mathurai: University of Mathurai Kamarasar.

இரணியன் வதைப்படலத்தில் வைணவக் கோட்பாடு

உதவிப் பேராசிரியர் சி.ஆர்.மஞ்சுளா¹
Assistant Professor C.R.Manjula¹

Abstract

The destruction of Hiranyan occurs in the Third sub section of the Sixth Canto of the Ramayana called Yuddha Kandam. It is called Ramayana in miniature which proposes the Philosophy of Surrender, the crux of Vaishnavam. Chanting of the Eight Letter Manthra 'Om Namō Narayanaya' was the vital force for Prahalathan which explains the five Manifestations of the Lord Narayana. The renowned Poet Kamban through the exposition of this destruction of Hiranyan, is of the view that becoming a dedicated devotee and surrender of one's self unto Lord Vishnu makes the Soul to sublime heights. This Paper probes into how Lord Vishnu comes down from this heavenly abode to protect a staunch Devotee who is absolutely at his lotus feet at all times. This concern of the God is the fundamental Concept of Vaishnavam.

Key Words : Ramayana, Philosophy of Surrender, Hiranyan Destruction, Five Manifestations of Vishnu, Eight Letter Manthra

முன்னுரை

கவிச்சக்கரவர்த்தி ஆறு காண்டங்களாகப் பாடிப் பரவசப்பட்ட தனது இராமவதாரத்தைத் திருவரங்கத்தில் ஒரு பிரபவ ஆண்டின் பங்குனி 21ஆம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று, பெளர்ணமி தினத்தில், பங்குனி உத்திரத் திருநாளில் வெளியீடு செய்தார். ஏழு பிரகாரங்களைக் கொண்ட திருவரங்கக்கோயிலில் 'குலசேகரன் திருவீதி' எனப்படும் மூன்றாவது பிரகாரத்தில் உள்ள கருட மண்டபத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தன் குலதெய்வமான மேட்டழகிய சிங்கர் சந்நிதியில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்தில் சோழன் முதல் பல அரசர்களின் அவைகளை அணிபெறச் செய்த கம்பனால் அரங்கேற்றம் நிகழ்த்தப் பெற்றது.

அறிஞர்களால் புகழப்படும் ஆறாவது காண்டமான யுத்த காண்டத்தில் அமைந்த மூன்றாவது படலமான புதுமை வாய்ந்த படலம் 'இரணியன் வதைப்படலம்'. குறள் போலச் செறிவால் சிறக்கும் 'இரணியன் வதைப்படலம்' 'சின்ன ராமாயணம்' என்று சொல்லும் அளவிற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருவெட்டெழுத்தின் பெருமையைப் புலப்படுத்துவதாய், சரணாகதித் தத்துவத்தின் மேன்மையைப் பாராட்டுவதாய்த் திகழ்கிறது படலம். இந்தப் படலத்தில் காணப்படும் வைணவக் கோட்பாடு இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

வைணவம்

தத்துவம் (உண்மை), ஹிதம் (நன்மை), புருஷார்த்தம் (பேறு) ஆகிய மூன்றையும் தெளிவுபடுத்துவது மதம், தரிசனம் அல்லது சமய தத்துவம். 'திருமாலைப் பரம்பொருள் என வழிபட்டு, அவனருளாலே மற்றீண்டு வாரா பெருநெறியிற் சென்று, மக்கள் உய்தலைக் கூறும் நெறி, வைணவ நெறி அல்லது வைணவ சமயம் என்று கூறப்படும்'.¹ ஸ்ரீவைணவம் மூன்று தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நெறி. சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் ஆகியவை இணைபிரியா உண்மையாகக் கருதப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் முல்லை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாக விளங்கிய திருமால்

¹The author is a lecturer in the Department of Language, Hindustan Arts and Science College, Tamil Nadu, India.

சங்க காலத்தில் பரிபாடலில் முல்லை நிலம் கடந்த தெய்வமாக வழிபடப்பட்டான். சங்க நூல்கள் ‘தமிழ்க் குழந்தையின் கழுத்தில் அணிவது திருமாலின் ஐம்படைத் (சங்கு, சக்கரம், வில், வாள், தண்டு) தாலியே’ என்று பகர்ந்துள்ளது. திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கும் நெறி வைணவ நெறி. இந்த வைணவ நெறிக்கு ஒத்து இரணியன் படலம் அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

திருமந்திரம் - தத்துவம்

மூன்று பதமாகவும் எட்டெழுத்தாகவும் அமைந்துள்ள திருமந்திரம் இறைவனால் வெளியிடப்பட்டதாகும். ‘திருமால் தானே திருநாராயணன் என்ற குருவாகவும், நரநாராயணன் என்ற சிஷ்யனாகவும் இருந்து பத்ரிகாசிரமத்திலே வெளியிட்டு அருளியதாலும் திருமந்திரம் எனப் பெயர் பெற்றது.’² இராமாநுசர் எனப்படும் உடையவர், தமது ஆசாரியரான பெரியநம்பிகளின் கட்டளைப்படித் திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளிடம் திருமந்திரத்தின் உட்பொருளைக் கற்க, திருக்கோட்டியூர் சென்றார். பதினெட்டாம் முறை சென்ற பொழுதுதான் திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமந்திரத்தை உபதேசித்தார். ஒருவருக்கும் வெளியிடக்கூடாது என்றும் அப்படி வெளியிடின் நரகம்தான் சித்திக்கும் என்றும் உறுதி பெற்றுக்கொண்டு உபதேசித்தார். ஆனால், உடையவர் கட்டளையை மீறினார். மந்திரத்தை எல்லோருக்கும் உபதேசித்தார். மேன்மை வாய்ந்த மந்திரத்தைக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ‘பிரகலாதன்’ என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் உலகிற்கு வெளியிட்டுள்ளார்.

வேதங்களுக்கும், யாகங்களுக்கும் முடிவு எல்லையாக இருந்து யாவரும் மந்திரத்தை முதன் முதலில் வேதம் கற்பிக்க வந்த ஆசிரியனுக்குப் பிரகலாதன் வெளியிடுகின்றான். பின்னர்,

‘காமம் யாவையுந் தருவது மப்பதங் கடந்தாற்
சேம வீறோச் செய்வதும் செந்தழல் முகந்த
ஓம வேள்வியி னுறுபத முய்ப்பது மொருவன்
நாம மன்னது கேள்நமோ நாராயணாய்’

என்று தந்தைக்குக் காட்டுகிறான்.

மேலும், நாராயணாய ; நாராணாம், அயநம்யஸ என்ற முழுட்சுப் படிக்கிணங்க, ஈசுவரனாகிய எம்பெருமான் தன்னை ஒழிந்த நாரமாகிய எல்லா பொருள்கட்கும் ஆதாரமாக இருப்பதோடு, அப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலும், கரந்த பாலில் நெய்யே போலும் பரி பூரணமாய் வியாபித்துள்ளான் என்பதனைக் குறிக்கின்றது,’ என்ற தத்துவத்தைப் பிரகலாதன்,

‘ஓமெனு மோரெழுத் ததனி னுள்ளுயி
ராமவ னறிவினாக கறிவு மாயினான்
தாமமூ வுலகமுந் தழுவிச் சார்தலால்
தாமமுங் கனலும்போற் றொடர்ந்த தோற்றத்தான்’

என்கிறான்.

திருமந்திரத்தில் நடுவில் உள்ள ‘நம’ என்ற பதம், ‘எனக்கு யான் உரியவன் அல்லன்; ஈசுவரனுக்கே உரியவன்’, என்ற பொருள்படுவதால் தன்னைக் கொல்வதாகக் கூறி நெருங்கும் தந்தையை நோக்கி, அறிவிற் சிறந்தவனான பிரகலாதன் என்னுயிர் உன்னால் கொல்லப்படுதற்கு எனியது அன்று. ஏனெனில் அது இறைவனுக்கு உரியது என்கிறான்.³

எங்ஙனம் ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வம் வேறு இல்லையோ அப்படியே இத்திருமந்திரத்தைக் காட்டிலும் மேலான வேறு மந்திரம் இல்லை என்பதை,

‘ஆரைச் சொல்லுவ தந்தண ரறுமறை யறிந்தோர்
ஓர் சொல்லுவ தெப்பொரு ளுபநிடதங்கள்
தீர்ச் செய்வினை தேவரும் முனிவருஞ் செப்பும்
பேரைச் சொல்லுவ தல்லது பிரிதுமுன் றுளதோ,’⁴

என்று நுட்பமாக உணர்ந்து வைணவர்களுக்கு மூல மந்திரமான திருவெட்டெழுத்து மந்திரத்தை உயர்த்தியும் பிடித்துள்ளார்.

தீருமாலின் ஐந்து நிலை

எங்கும் பரந்து என்றும் நிலைத்துள்ள பரம்பொருள் எல்லாவற்றையும் கடந்து, எதனுள்ளும் கலந்திருக்கிறார், ஐம்பூதங்களின் பண்பு வடிவமாக உள்ள பரமனுக்கு நிலைகளும் ஐந்து என வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ‘ஐந்து உருவங்களில் இறைவன் இருக்கிறான்’, இந்த வைணவக் கொள்கையில் ஐந்து உருவங்களில் அவன் இருப்பதை மட்டும் சொல்லாமல் அவன் இருக்கும் ஐந்து இடங்களையும் வரையறுத்துக் கூறுகிறது.

பரமபதத்திலும், திருப்பாற் கடலிலும், அவதாரங்களிலும், எங்கும் நிலைத்திருத்தலிலும், வழிபடு நிலையிலும் உள்ளான் என்று ஐந்து நிலைகளை முறையே பரம், வியுகம், விபவம், அந்தர்யாமித்துவம், அர்ச்சை என்ற வடசொல்லால் வணங்கி வாழ்த்துகிறார்கள்.⁵ ஐந்து நிலைகளில் முதலும், கடையும் ஒழிந்த மூன்று நிலைகள் கம்பரால் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது நிலையான வியுகம், பரம்பொருள் திருப்பாற்கடலில் அறிதுயில் கொண்டு அடியார் குறைகளைக் கேட்டும் முத்தொழில் இயற்றியும் மகிழ்கிறார். இந்நிலையை இரணியன் திருமால் கடலில் தனக்கு அஞ்சி ஒளிந்து கொண்டதாகக் கேலி பேசுவதாகக் கம்பர் காட்டுகிறார்.

‘கறங்கு வெஞ்சிறைக் கலுழன்றன் கடுமையிற் கரந்தான்
பிறங்கு தெண்டிரைப்பெருங்கடல் புக்கினம் பெயராது
உறங்கு வான்’⁶

என்ற வரிகள் மேற்கூறிய கருத்துக்கு அணி சேர்க்கின்றன.

இறைவனின் அவதாரங்கள் ‘விபவம்’ என்று குறிக்கப்படும். மண்ணில் அறம் குன்றி மறம் மிகுந்து நிற்கும் பொழுது, அவதாரம் எடுப்பது இறைவனின் இயல்பு. அறத்தை நிலைநாட்டவும், நல்லவரைக் காக்கவும், அல்லவரைத் தேய்க்கவும் அவதரிக்கிறார் கடவுள். நினைத்த பொழுது, நினைத்த இடத்தில், நினைத்த வண்ணம் அவதரிக்க வல்ல சர்வ சுதந்திரன் திருமால் என்கிறது வைணவம். ‘அவதாரம் என்னும் சொல்லுக்கு நேர்பொருள் இறங்குதல் அல்லது கீழே வருதல் என்பதாகும். தலைசிறந்த ஆன்மாவாகிய பரம்பொருள், தன் ஒப்பற்ற மாயையின் ஆற்றலால் விளையாட்டாக, முழுமுதல் ஒருமைப் பிடியிலிருந்து பன்மைப் படிக்கு இறங்குகின்றது; எல்லையற்ற, எப்பொழுதும் உள்ள அழியாத தன்மையிலிருந்து காலம், இடம் முதலியவைகளால் கட்டுண்டு பன்மைத் தன்மைக்கு இறங்குகின்றது. எல்லாம் கடந்து நிற்கும் தன் பண்பை அது எவ்வகையிலும் இழக்காமல் திகழ்கின்றது’⁷ அவதார நிலையைக் கம்பர் பிரமன் வாக்கால் விவரிக்கிறார். பரம்பொருளின் அவதாரத் திருவிளையாடல்,

‘தன்னைப் படைத்ததுவுந் தானே யெனுந்தன்மை
பின்னைப் படைத்ததுவே காட்டும் பெரும் பெருமை
உன்னைப் படைத்தால் நீயென்றா லுயிர் படைப்பான்
என்னைப் படைத்தாய்நீ யெனுமிதுவு மேதாமோ,’⁸

என விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அன்பருக்கொரு ஆபத்து எனில் தன் நிலையினின்று இறங்கி வந்து மனமிரங்கி உவந்து அருள்புரியும் அருளாளர் திருமால். அடியவர்களுக்காக எத்தகு இழி பிறவியும் எடுப்பேன் என ஆமையாய் அவதரித்தார். செருக்குற்றவரை அடக்க வாமனனாய் வந்தார். தன்பால் அன்பு கொண்டோருக்கு அறக்கருணை காட்டுவதும், தருமத்தை மதித்து நடக்காதவருக்கு மறக்கருணை புரிவதும் இறைவனின் தன்மை. அனைத்து அருள் காட்டுவது அறக்கருணை; அடித்துத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவது மறக்கருணை. நரசிங்க அவதாரம் இரணியனுக்கு மறக்கருணை காட்டவும், பிரகலாதனுக்கு அறக்கருணை புரியவும் நிகழ்த்தப் பெற்றது.

அனைத்துலகும் தன்னுள்ளே நிற்க, நெறியால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும் பிரானின் நிலையே அந்தர்யாமியாகும்.

**‘தன்னுளே யுலகங்க ளெவையுந் தந்தவை
தன்னுளே நின்றுதா னவற்றுட் டங்குவான்,’⁹**

என்று தோற்றமும், இறுதியும் அற்ற நிலை மாறுபட்ட தெய்வம் பிரளயகாலத்தில் தான் படைத்த உலகங்களைத் தன்னிடத்தில் லயிக்கச் செய்கிறது.

கீதையின் கருத்துப்படி, ‘நான் முழுஉலகத்துக்கும் வித்து’¹⁰ என்ற கருத்திற்கு அணி செய்கிறது கம்பனின் கவிவரிகள்.

‘ஆலமும் வித்துமொத் தடங்கு மாண்மையான்.’¹¹

புருடகாரம்

திருமாலின் மார்க்கத்துறையும் திருமகளின் அருள் பெற்ற பின்னரே திருமாலின் அருளினைப் பெற முடியும் என்பது வைணவக் கோட்பாடு. புருடகாரம் என்பது பரிந்துரை என்றும் வழங்கப்படுகிறது. சேதநர்களாகிய உயிர்கள் இறைவனின் அருளைப் பெற எம்பெருமானிடம் வாதாடுபவள் பிராட்டி என்பதால் அவளைப் பற்றுக் கோடாகக் கொள்ளுதல் நலம். ‘உடையவர் திருவரங்கத்தில் பங்குனி உத்திரத்தன்று ஸ்ரீரங்கநாதர் எழுந்தருளிய சமயத்தில் சரணாகதி கத்யம் சாதித்தார்,’¹² என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. திருமகள் அடியார்கள் முக்தியுலகத்துப் பேரின்பத்தை அடைதற்குத் திருமாலிடம் பரிந்துரைத்து நிற்பதை,

**‘பூவிற் றிருவை யழகின் புனைகலத்தை
யாவர்க்குஞ் செல்வத்தை வீடென்னு மின்பத்தை
ஆவித துணையை யமுதிற் பிறந்தாளைத்
தேவர்க்குந் தமோயை யேவினர் பாற்செல்ல,’¹³**

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வுலகப் படைப்புப் பற்றிக் கூறும் கம்பனின் புலமை தாயாரைப் பலவாறாக வருணிக்கத் தொடங்குகிறது. செந்தாமரைப் பிராட்டி சோதி உருவினளான தூண்டா விளக்குப் போன்றவளாம்; மனம் நிறைந்த இளைய கொழுந்து போன்றவளாம்; உலகங்களையும் உயிர்களையும் ஒழுங்காக ஆதியிற் பெற்றருளியவளாம் என்று போற்றுகின்றது.

பிரபத்தி

ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் ஆகிய அனைவரும் புகுகின்ற எளிய வழி சரணாகதி எனப்படும் பிரபத்தி மார்க்கம். ‘இறைவன் திருவருளை அடைவதற்கு ஞான மார்க்கம், கர்ம மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம் ஆகிய நெறிகள் உள்ளன. இந்த மார்க்கங்களைக் காட்டிலும் சரணாகதி நெறிதான் சிறந்தது. இந்தப் பிரபத்தி நெறியை, சரணாகதி நெறியை எம்பெருமான் கண்ணன் உபதேசித்து உள்ளான். இதனைத் ‘தீதில் நன்னெறி’ என்றும், கீதையின் ‘செம்மைப் பொருள்’ என்றும் கூறுவர்.’¹⁴ இந்த நெறியில் இறைவனைத் தவிர

வேறு உறுதியில்லை என்பவருக்கு இறைவன் தனது அருளால் அறியாமையை ஒழித்து உய்யும்படிச் செய்கிறார்.

மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று யாதொன்றையும் வேண்டாது, உள்ளத்து இயல்பாகவே பொங்கும் பரிவினால் இறைவனைச் சரணடைந்த ஞானியான பிரகலாதன் இரணியனையும் சரணடையும்படி வேண்டுகிறான். அப்பொழுது சரணாகதியின் சிறப்பு விளக்கப்படுகிறது. தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களின் காமம், கோபம் முதலிய தீய குணங்களை எல்லாம் முழுவதும் ஒழிக்கின்ற திருவருட் செயல் சரணாகதியின் பயனாகத் திகழ்கிறது.

**நின்றவன் தன்னை நோக்கி நிலையது கண்டு நீயும்
ஒன்றுமுன் னுள்ளத் தியாது முணர்ந்தநிலை போலுமன்றே
வன்றொழி லாழி வேந்தை வணங்குதி வணங்க வேஉன்
புன்றொழில் பொலுக்கு மென்றான்.....¹⁵**

தஞ்சம் புகுதல் என்ற எளிய நிலைக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. தன்னிடம் உயிரினங்கள் சரணடைந்தன என்ற ஒரு தகுதிப்பாட்டை வைத்துக்கொண்டு இறைவன் அருள் புரியத் தயாராக இருக்கிறான்.

பகவானும் பாகவதனும்

பிரபத்தியை மட்டுமே ஒரு காரணமாகக் கொண்டு எம்பெருமான் சேதனர்களுக்காக அருள்புரியக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பாகவதர்களுக்குச் சிறப்புச் செய்ய ஆவலுடன் இருக்கிறார். இங்கு பகவானைவிடப் பாகவதனுக்கு ஏற்றம் கூறப்படுகிறது. தன் தந்தையான இரணியனைத் தன் முன்பு வைத்து நரசிங்கம் அவனது உடலை நகங்களால் கீறி கொடுரமாகக் கொன்றதைக் கண்டும் இறைவனே அடைக்கலம் என்று பிரகலாதன் இருந்ததால், ‘அண்டசராசரம் அத்தனையும் ஈன்று எடுத்த அப்பனாகிய பெருமானுக்குப் பிரகலாதன் தந்தையாகி விடுகிறான். சிங்கப் பெருமான் எந்தையே என்று அழைக்கிறார். தன் அடியவனையே அப்பனாக்கிக் கொள்ளும் இச்செயலில் பகவான் பாகவதனுக்குத் தரும் ஏற்றம் புலப்படுகிறது. வைணவ மரபைப்பரிந்துகொண்ட கவியின் பக்தி மாண்பு இது.’¹⁶

தருமநெறி பிறழாத செயலை உடையவனான பிரகலாதன் மீது அளவு கடந்து அன்பு கொண்டதால், திருமால் தன் தந்தையைக் கொன்றவிடத்தும் வருந்தாமல் இருந்தான். இதனால் பிரகலாதனுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும் என்று பகவானே இரங்கி நிற்பது எல்லாம் வல்ல இறைவனும் அடியவர்களின் பக்திப் பெருக்கின்முன் இயலாமை உடையவன் என்பது நிறுவப்படுகின்றது.

‘தன் இயலாமையை ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவையாகச் சிங்கப்பிரான் புலப்படுத்துகிறார். பகவான் இறங்கி நின்று பாகவதனை மேலேற்றி வைக்கும் இடம் இது. வைணவ மரபின் உயிர்க்கோட்பாடு; சமய நெறியாளர்களின் உயிர்க்கோட்பாடு இது.’¹⁷ தன் அன்பை வெளிப்படுத்தும் இறைவன், இனி பிரகலாதன் குலத்தாரை என்ன குற்றம் செய்த பொழுதும் கொல்லுதல் இல்லை என்று சாதித்தருளினார்.

பகவத் பாகவத அபசாரம்

ஆண்டவனுக்குத் தரும் சிறப்பைக் காட்டிலும் அடியவருக்கு மேலும் பல சிறப்புகள் சமய உலகில் தரப்படுகின்றன. ‘பகவத் அபசாரம் எம்பெருமான் திருமேனியில் தீங்கு நினைக்கை; பாகவத அபசாரம் அவன் திருக்கண் மலரில் கோலிட்டு அடித்த மாத்திரம்,’¹⁸ என்பது வைணவப் பெருமொழி. இதன்படிப் பக்த பிரகலாதனுக்கு அபசாரம் நிகழ்கையில் தூணிலிருந்து பிளந்து கொண்டு திருமால் அவதரிக்கிறார். இரணியன் திருமாலைப் பலவாறாக இகழ்ந்து பேசிய பொழுதும் தோன்றாத நரசிங்கம் தன் பக்தனுக்குத் தீங்கு

விளைவிக்கும் பொழுதும், தன் பக்தனின் நம்பிக்கையை நிறுவுவதற்காகவும், தன் பக்தனின் சொல்லை மெய்ப்பிக்கவும் அந்தர்யாமியான கடவுள் வெளிப்படுகிறார்.

திருமாலே பரம்பொருள்

அனைத்துச் சமயத்தவரும் தாம் சார்ந்த சமயத்தின் கடவுளரை ஏற்றிப் போற்றுதல் மரபு. கம்பரும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. சாங்கியம், யோகம் அறிந்தவர்கள் அறியக்கூடிய பரமாத்மாவைப் பிரமாணங்களாலும், அறிவாலும், உபநிடதங்களாலும் அளந்திட முடியாத பரம்பொருளை,

**‘மூக்கட் வேடனும் நான்முகத் தொருவனு முதலா
மக்கட் காறுமீம் மந்திர மறந்தவ ரிறந்தார்,’¹⁹**

என்கிறார் கம்பநாட்டாழ்வார்.

திக்குணம் இல்லாதவனான திருமாலே பரம்பொருள். நெற்றிக் கண்ணனான சிவன் முதலிய தேவர்கள் தாமே பரத்துவம் என்று கூறினாலும் அவர்கட்கு அத்தன்மை சித்தியாது. அந்த நிலையை அருளுபவனும் திருமாலே ஆவான். அடியவர்களின் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்கும் பரமன் நம்பிக்கை இழந்தவரிடம் செல்வது இல்லை. இந்த நிலையை வேதம்,

**‘மூன்றவன் குணங்கள் செய்கை மூன்றவ னுருவமூன்று
மூன்றுகண் சுடர்கள் சோதி மூன்றுவ னுலக மூன்று
தோன்றுவ மிடையு மீறுந் தொங்கிய பெருங்கட் கெல்லாஞ்
சான்றவ னிதுவே,’**

என ஒதி ஒலிக்கிறது. கம்பனது ‘வைணவம்’ திருமாலின் அழகிலும், ஆற்றலிலும், கல்யாண குணங்களிலும் ஈடுபட்டு அவரை ஆழ்வாராக்கி உயர்த்தி விடுகிறது என்பது மிகையாகாது.

நிறைவுரை

இராமாயணக் காப்பியம் நிகழும் காலத்திற்கு முன்பு நிகழ்ந்த ‘இரணியன் வதைப்படலம்’ கட்டமைப்பு நிலையிலும், பொருண்மை நிலையிலும் காப்பியத்தோடு ஒன்றி நிற்கிறது. இலங்கையானது அனுமானால் நெருப்புக்கு இரையாக்கப்படுகிறது. இதனால், இராவணன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களை அழைத்து ‘என்ன செய்யலாம்?’ என்று ஆராய்கிறான். வீடணன் ‘இரணியன் திருமாலால் அழிக்கப்பட்டான்’ என்று இராவணனுக்கு உரைக்கிறான்.

உரையின் விரிவாக ‘இரணியன் வதைப்படலம்’ தோற்றம் பெறுகிறது. இதன் முந்திய படலத்தின் இறுதியில் இரணியன் பற்றிய குறிப்பும், இதன் அடுத்த படலத்தின் தொடக்கத்தில் இரணியன் கதைகேட்ட இராவணன் உணர்ச்சியும் சுட்டப்படுகிறது. இரணியன் வதைப்படலம் என்பதற்கு இரணியனது வதையைப் பற்றிக் கூறும் பாகம் என்பது பொருள். இரணியன் கதைப்படலம் என்று சில பிரதியில் இப்படலத்திற்குப் பெயர் காணப்படுகிறது.

‘இரணியப்படலம் ஒன்று தவிர ஏனைக் கம்பராமாயணம் முற்றும் அழிந்து விட்டாலும் பெரிதன்று, கம்பருடைய கவித்திறமையினையும் இயற்கைப் புலமையினையும் காட்ட இப்படலம் ஒன்றே போதிய சான்றாகும்.’²¹

அரிச்சுவடியில் தொடங்கும் ஆரம்பக் கல்வி அரியின் சுவட்டினைக் காட்டுவதில் அமைதியுறும் என நம்பும் பக்தனுக்கும் தானே அனைத்துமான கடவுள் என ஆணவம் கொண்ட அரசனுக்கும் இடையில் நடக்கும் போராட்டத்தை ஆசிரியர் புகன்றுள்ளார்.

உலக உயிர்களுக்கு என்றும் உண்மையான பொருளாய் விளங்கும் பரம்பொருளை வைணவம் 'திருமால்' என்று வணங்கி வழிபடுகின்றது.

அருவமாகப் பரம பதத்தில் திருவோலக்கத்தில் இருக்கும் இறைவன், பக்தர்களுக்காக அந்த நிலையிலிருந்து படிப்படியாக இறங்கி அர்ச்சாவிக்கிரகம் வரை வடிவு கொள்கிறான். இந்த ஐந்து நிலைகளில் பரம், அர்ச்சை ஒழிந்த ஏனைய மூன்று நிலைகளைக் கம்பர் காட்டியுள்ளார்.

அடியவர் குறை கேட்கும் உள்ளம் அறிதுயில் புரியும் விபவம், ஜீவாத்மாக்களின் பிறப்புப் போன்று கரும சம்பந்தத்தால் உண்டாகாத அவதாரம், வைணவத்தின் சிறப்பு அம்சமான அந்தர்யாமி ஆகியன விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

இறைவனுக்கு அடிமையாவதும், அவன் அடியவனுக்கு அடிமையாவதும் பெருமை தரக்கூடிய செயலாகும். அவன் அருளால் அவன் தான் வணங்குதல் நிகழ்கிறது; பிரகலாதன் பக்தி மணக்கிறது. பக்தியால் நம்பிக்கையால் சாதிக்க முடியாதது எதுவும் இல்லை என்பதும் பக்தர்களைக் காக்கும் பொருட்டு இறைவன் எவ்வாறாயினும் அருள் புரிவான் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மோட்சத்திற்கான மேலான வழி பிரபத்தி என்பதும் அதில் அடியவர்களை இட்டுச் செல்லும் பொறுப்பு திருமகளுடையது என்றும் விளக்கும் கவிச்சக்கரவர்த்தி பரம்பொருள் பான்மையைப் பேசிப் பேசிப் பரவசித்தாழ்கிறார்.

Bibliography

Kambar. KamparâmâyaGam.

Karuthiruman, P.,G. (1963). Kampan. Chennai: Tamil Puthakalayam.

Kiiran, Pulavar. (2010). IrâmâyaGak Ka7añciyam. Chennai: Vanathi Publication.

Pandurangan, A. (1989). Kâppiya Nôkkil KamparâmâyaGam. Chennai: New Century Book House.

Patmavathi, R. (1999). Va7am Tarum VaiGavam. Chennai: Vanathi Publication.

Swami Sitpavananthar. (1992). Srîmat Pakavatkitai. Thiruchirapalli: Sriramakrishna Thabovanam.

Thirumanam Selvak Kesavaraya Muthaliyar. (1902). Kampanâmâr. India.

இணையத் தமிழ் வரலாறும் வளர்ச்சியும்

வசந்தாதேவி
Vasanthadevi¹

Abstract

The influence of Computers has been become inevitable in the present day world. Apart from a narrow utility of calculation, Sperry Rand in 1051 made Computer helpful and useful for all purposes. It has three structures namely the Input Device, the Central Processing Unit and the Output Devices. Gradually Computers has crept into the fields of Journalism where Tamil language started becoming dominant. With the advent of World Wide Web in 1996, Prof. N. Govindasamy of University of Singapore created a site for Tamil, the honour of its first kind in Indian languages. Then the Tamil Internet facilities extended to Domain Name Systems, Browsers, Search Engines, Mail Websites, Social Networking sites like Face Book, Orkut, YouTube, Blogs, etcetera. Literature also catches this momentum in Internet through Tamil. This Paper discusses the History and the growth of Internet in Tamil.

Key Words : Tamil, Internet, Facilities available in Tamil Internet, Tamil Internet Education

முன்னுரை

ஆதிகால மனிதன் எண்ணுவதற்குப் பல வழிகளைக் கையாண்டான். காய்களும், களிமண் உருண்டைகளும் கூழாங்கற்களும் அவனுக்கு எண்ணிக்கை செய்வதற்கு உதவின. அறிவியல் கணிக்கிடும் கருவியாக அறியப்படுவது மணிச்சட்டம். கணக்கிடும் கருவி கணினி தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக இருந்தது. ஆரம்ப காலங்களில் கணக்கிடும் பயன்பாட்டிற்கே கணினியும் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய தகவல் தொழில் நுட்ப யுகத்தில் எந்த வேலையையும் செய்யும் ஒரு வல்லவனாகக் கணினி விளங்குகிறது.

கணினியின் தோற்றம்

மனித மூளைக்கு இணையாக இன்று கணினி வளர்ந்து உள்ளது. 'மனிதன் தன் மூளையின் ஒரு நகலை நிரல்களாக உருவாக்கி, அதனை ஒரு கருவியில் ஏற்றிச் செயல்படச் செய்ய விரும்பிய பொழுது கணினி என்ற கருவி உருவாயிற்று'.¹ 1951ஆம் ஆண்டு ஸ்பெர்ரி ராண்ட் என்பவர் அனைவரும் பயன்படுத்தும் வகையில் கணினியை உருவாக்கினார். 1955ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு வீட்டுத் தேவைகளுக்காகவும் பயன்படக்கூடிய தனிநபர் கணினியை ஐ.பி.எம். நிறுவனம் தயாரிக்கத் தொடங்கியது. 1960களுக்குப் பிறகு கணினியின் வளர்ச்சி எல்லாத் துறைகளிலும் அதிகமானது.

கணினியின் வடிவமைப்பு

கணினி மூன்று முக்கியக் கட்டமைப்புகளை உடையது. அவை

1. உள்ளீட்டகம்
2. மையச் செயலகம்
3. வெளியீட்டகம்

மனிதனுக்கும் கணினிக்கும் இடையே உள்ள தகவல் பரிமாற்ற கருவிகள் உள்ளீட்டகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மையச் செயலகம் என்பது சிலிக்கான் சில்லுகளால் ஆன பகுதி.

¹The author is a teacher in a Singapore High School (Please Provide his email).

மனித மூளை போன்று செயல்படக்கூடிய பகுதி. திரை, அச்ச இயந்திரம், ஒலிப்பெருக்கி போன்றன வெளியீட்டகப் பகுதி. உள்ளீடு செய்யும் தரவுகள் மையச் செயலகம் மூலமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டுப் பயன்படுத்துவோர் கோரும் வகையில் வேலையை முடித்துத் தருவது வெளியீட்டகம்.

கணினியின் பயன்பாடு

அரசு அலுவலகங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் நிர்வாகப் பயன்பாட்டிற்கும், வங்கிகள், இராணுவம், அரசியல், பொருளாதாரம், வரலாறு, கலை, திரைப்படத்துறை, அச்சுத்தொழில், பத்திரிகை, சுற்றுலாத்தளம், போக்குவரத்து முதலான துறைகளில் கணினியின் பயன்பாடு பெரிதும் உள்ளது. புவித் தகவல் அமைப்பையும் கணினி மூலம் உருவாக்க முடியும். செயற்கைக் கோள் படங்கள் வெளியிடும் வரைபடங்கள் மூலம் எவருடைய துணையுமின்றி உலகின் எந்தவொரு இடத்தையும் எளிதாகச் சென்றடைய முடியும்.

குழந்தைகளுக்குத் தேவையான விளையாட்டுகள், கதைகள், பாடல்கள், ஒலி - ஒளி காட்சிப்படங்கள், பெரியவர்களுக்குத் தேவையான பொழுதுபோக்கு முதலான பல்லாடகப் பயன்பாடுகள் முதலியனவும் கணினியால் சாத்தியமாகிறது. மேலும் இணையத்தின் வாயிலாக இரயில் பயணச்சீட்டு, விமானப் பயணச்சீட்டு ஆகியவற்றை வீட்டிலிருந்தபடியே பதிவு செய்தல், வெளிநாட்டிலிருந்தும் உள்நாட்டிலிருந்தும் பணப் பரிமாற்றம் முதலியனவும் கணினியால் செய்ய முடியும். மின்னஞ்சல் மூலமாக உலகின் எந்தவொரு மூலையிலிருக்கும் நபருக்கும் கண நேரத்தில் தகவல்களை அனுப்பவும் பெறவும் முடியும். சமூக வலைத்தளங்கள் மூலமாக உலகிலுள்ள எந்த ஒரு மனிதரோடும் நட்பு கொள்ள முடியும்.

தமிழ் மட்டும் தெரிந்தவர்களும் கணினியைப் பயன்படுத்த ஏதுவாக, கணினித் தமிழை வளர்ச்சி அடையச் செய்யும் நோக்கிலும் தமிழைக் கணினியில் பயன்படுத்த ஆய்வுகளும் முயற்சிகளும் பல ஆண்டுகளாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இதன் விளைவாக, இப்போது தமிழ்க் கணினிகளும் வெளிவரத் தொடங்கி உள்ளன. தமிழ்நாட்டில் 1980களில் தமிழைக் கணினியில் பயன்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் தொடங்கப்பெற்றன. சிங்கப்பூர், மலேசியா, கனடா போன்ற நாடுகளில் வாழும் புலம் பெயர் தமிழர்கள் இதற்கான முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினர். கணினி இயக்க முறை தமிழ் மென்மங்கள் பொதுவாகப் பயன்பாட்டில் இல்லை. ஒரு சில தமிழார்வலர்களும், தமிழாய்வு நிறுவனங்களுமே தமிழ் இயக்க முறைமை மென்மங்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

பாக்டர் கூப்பரின் பங்கு

1970 ஆண்டுவாக்கில் அச்சுத் தொழிலில் ஒளி நகலச்சின் தேவைப்பாடு அதிகமாகியது. மாடுலர் இன்போடெக் நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய டாக்டர் கூப்பர் என்பார் தட்டச்சு முறையிலிருந்து அச்சுத் தொழிலை மின் தட்டச்சு முறைக்கு மாற்றும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். இவரது பணி இந்திய மொழிகளின் கணினியாக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவியாயிருந்தது.

1982இல் பிடிஸ் - 100 என்ற இயந்திரம் உருவாகியது. முழுக்க முழுக்க இந்தியாவில் கிடைக்கும் இயந்திர பாகங்களைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த இயந்திரம் இந்தியாவின் முதல் ஒளித் தட்டச்சு இயந்திரம் என்ற பெருமைக்குரியது.² எட்டு இலட்ச ரூபாய் விலையில் பத்து மராத்தி எழுத்துருக்கள் கொண்ட இவ்விந்திரம் பூனாவில் வெளியாகும் ஒரு பத்திரிகை அலுவலகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இதழியல் துறையில் தமிழ்க் கணினி

தமிழில் முதன் முதலாகத் தினமலர் நாளிதழ் டாக்டர் கூப்பரை அணுகி, தமிழிலும் ஒளி தட்டச்சு இயந்திரம் ஒன்றைக் கொண்டு வருமாறு வேண்டியது. அவர் தமிழ் எழுத்துருக்களையும் விசைப்பலகையையும் பிடிஎஸ் - 100 இயந்திரத்தில் பயன்படுத்தும் வகையில் உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். தினமலர் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் விசைப்பலகை அமைப்பும் எழுத்துருக்களும் கூப்பர் தனது இயந்திரத்தில் பயன்படுத்தினார். இவ்வாறு பத்திரிகை உலகில் கணினித் தமிழ் தோன்றி வளர ஆரம்பித்தது. பின்னர் பல இதழ்கள் இந்தத் தொழில்நுட்பத்தால் பயன்பெற்று வெளிவந்தன.

இப்பொறி இயங்கத் தேவையான கணினி மென்மத்தில் அச்சுப் பொறியான எப்சன் எல்எக்ஸ் - 80இல் செயல்படக் கூடிய 7 பிட் டாட் மேட்ரிக்ஸ் பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவே, '1984ஆம் ஆண்டிலேயே கூப்பர் தமிழ்க் கணினியை அறிமுகப்படுத்தி, அச்சுத் தொழிற்சாலையில் பயன்படும் வகையில் வடிவமைத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது'.³ பின்னர் தமிழில் பல எழுத்துருக்கள் தோன்றின. தமிழில் பல எழுத்துருக்கள் இருந்ததால் ஒரு கணினியில் உள்ள எழுத்துக் கோப்பை இன்னொரு கணினியில் உள்ளீடு செய்து காண வேண்டுமானால் அந்தக் குறிப்பிட்ட எழுத்துருவைத் தரவிருக்கம் செய்து அதனையும் அக்கணினியில் உள்ளீடு செய்ய வேண்டிய சூழல் இருந்தது. அவ்வாறும் சில எழுத்துருக்கள் திரையில் தோன்றாத சிக்கல் தமிழுக்கு இருந்தது. பிற மொழிக்கும் இச்சிக்கல் இருந்தது. இதற்குத் தீர்வு காண 1991ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவில் யுனிக்கோடு கூட்டமைப்பு ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

இணையம் - அறிமுகம்

இரண்டு உலகப் போர்கள் பல அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளை உலகிற்கு அளித்தன. இராணுவத் தகவல்களைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொள்ள வலையமைப்புகள் உருவாக்கம் பெற்றன. 1960களில் ஒரு கணிப்பொறியிலிருந்து மற்றொரு கணிப்பொறிக்குத் தகவல்களைப் பரிமாற்றம் செய்ய மின்காந்த நாடாவைப் பயன்படுத்தினர். பின்னர் ஒரே கட்டிடத்தில் இருக்கும் கணினிகளை இணைப்பதற்கு 'ஈதர் நெட் அட்டை' என்பதைப் பயன்படுத்தினர். இந்த இணைப்புக்கு குறும்பரப்பு வலைப்பின்னல் (எல் ஏ என் - லோக்கல் ஏரியா நெட்வொர்க்) என்று பெயர். அதன் பிறகு குறிப்பிட்ட பகுதியிலுள்ள கணினிகளை இணைத்தனர். இதற்கு டபுள்யு ஏ என் டூ வையுட் ஏரியா நெட்வொர்க் என்று பெயர். இம்முயற்சிகளுக்குப் பிறகு உலக நாடுகளுக்கு இடையேயான கணினி இணைப்பைச் சாத்தியமாக்க முடிந்தது.

'1989ஆம் ஆண்டு உலகளாவிய வலைப்பின்னலுக்கு வோர்ட் வையுட் வெப் என்றும் பெர்னர் லீ என்ற இயற்பியல் வல்லுநர் பெயரிட்டார். இது சுருக்கமாக டபுள்யு டபுள்யு டபுள்யு என அழைக்கப்படுகிறது. தமிழில் இதனை வையக விரிவு வலை என்கிறோம்'.⁴

இணையம் மூன்று அடிப்படைகளைக் கொண்டு இயங்குகிறது. அவை:

1. மீவுரைப் பரிமாற்ற நெறிமுறை (எச் டி டி பி)
2. சீரான வள இடங்காட்டி (யு ஆர் எல்)
3. மீவுரைக் குறிப்பு மொழி (எச் டி எம் எல்)

ஆகும். 'இணையக் கருவூலத்தைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் பலராலும் ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளடக்கத்தை ஒரே சமயத்தில் இயக்கப்பட வேண்டும் என்பதையே அடிப்படையாக வைத்து இதனை வடிவமைத்தனர். பல தரப்பட்ட மக்களால் கொடுக்கக்கூடிய விவரங்கள்

அனைத்தும் வலையால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனை இணையம் என்று அழைப்பர்.⁵ ஆக இணையம் என்பது உலகத்தை ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல் தமிழ் இணையம்

இணையத்தில் முதன்முதலில் தமிழைக் கொண்டு வந்தவர் சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் நா. கோவிந்தசாமி எனும் ஈழத் தமிழர். 'கணியன் தளம்' எனும் பெயரில் இணைய தளத்தை 1996ஆம் ஆண்டு உருவாக்கினார். தமிழ் மொழியே இணையத்தில் இடம்பிடித்த முதல் இந்திய மொழி ஆகும். இணைய தளத்தில் பயன்படுத்துவதற்கென்று தமிழ்நெட் என்ற தமிழ் எழுத்துருவை ஈழத்தமிழரான கோவிந்தசாமி தமது கணினித் துறை அறிஞர்களான டான்டின் வீ. லியோங் மற்றும் கோக் யாங்க என்பவர்களோடு சேர்ந்து உருவாக்கினார்.

தமிழில் இணைய தள முகவரி

ஆங்கிலத்தில் வெப் சைட் என்பதற்கு இணையாகத் தமிழில் இணைய தளம், வலைதளம், வலை மனை என்ற பெயர்களால் அழைக்கிறார்கள். இன்றும் தமிழ் இணைய தளங்கள் ஆங்கில எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தியே வருகின்றன. இவ்வாறு பெயரிடும் பணியை இணைய முகவரிப் பெயரிட்டு அமைப்பு (டொமைன் நேம் சிஸ்டம்) என்பர்.

'தற்போது ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே உள்ள இவற்றை உலக மொழிகளில் உருவாக்கும் வகையில் இணைய பொறியியல் பணிக்குழு சீன ஜப்பானிய கொரிய தமிழ் மொழிகளில் பெயர்கள் கொடுக்கத் தேவையான தொழில் நுட்பத்தை உருவாக்கி வருவதாக அறிகிறோம். ஒரு பணிக்குழு தமிழ் முகவரிகளை உருவாக்கும் பணியிலும் அவற்றைச் சீரமைக்கும் நோக்குடனும் செயல்படுகிறது'.⁶

தமிழ் உலாவிகள் (தமிழ் பிரௌசர்ஸ்)

தமிழில் உலாவிகளை நிறுவும் பொருட்டுப் பல நிறுவனங்களாலும் தன்னார்வத் தமிழ் அமைப்புகளாலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆர் 4 யு பனாசியா நிறுவனம் தனது மென்மத்தில் ஒரு தமிழ் உலாவியைத் தந்துள்ளது. அதற்கு வலையோடி என்று பெயர்.

தமிழ்த் தேடுபொறிகள் (செர்ச் இஞ்சின்ஸ்)

தமிழ் யுனிகோடு எழுத்துருவின் பயன்பாட்டிற்குப் பிறகு கூகுள், யாஹூ போன்ற தேடுபொறிகளும் தமிழைப் பயன்படுத்துவதால் அதிலேயே பழக்கப்பட்ட வாடிக்கையாளர்கள் தமிழ்த் தேடுபொறிகளை அதிகம் பயன்படுத்துவதில்லை. தமிழில் உள்ள தேடு பொறிகள் தேனி, பவானி என்பதாகும். சென்னை வள மையம் உருவாக்கிய இத்தேடுபொறியில் 22எழுத்துருக்கள் உள்ளன. மேலும் சுரதா தமிழ்வாணன் என்பவர் யாழ் என்றொரு தமிழ்த் தேடி மென்மத்தை உருவாக்கியுள்ளார். மைதமிழ்.காம், பகோடா.காம், டாப்தமிழ்.காம், தமிழ்செர்ச். நெட், தமிழ்செர்ச் டைரக்டரி, தமிழ் வெப் செர்ச்.காம் ஆகிய தேடுபொறிகள் தமிழில் தேடும் வசதியைத் தருகின்றன.

தமிழில் மின்னஞ்சல்

தகவல் பரிமாற்றம் மனித குலத்தை ஒருங்கிணைக்கச் செய்கிறது. '1956ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்த ஈ - மெயில் என்பது ஒரு செய்தியை அனுப்புநரிடமிருந்து மின்னணுக் கற்றைகள் மூலம் கடத்தி முறையாக எடுத்துச் செல்லக்கூடிய சேவையாகும். எலக்ட்ரானிக் மெயில் என்பதின் சுருக்கம் இ - மெயில் என்பது'.⁷ மின்னஞ்சல் என்பது நேரத்தைச் சேமிக்கவல்லது.

இன்றைய சூழலில் தமிழ் யுனிகோடு எழுத்துரு கொண்டு ஜிமெயில் மற்றும் யாஹூ தளங்கள் மூலமாகத் தமிழிலும் மின்னஞ்சல் செய்ய முடிகிறது. யுனிகோடு எழுத்துரு பயன்பாட்டிற்கு முன்னரும் தமிழில் மின்னஞ்சலை அனுப்பும் முயற்சிகள் இருந்தன. முத்தெழிலன் என்பவர் முரசு அஞ்சல் என்ற மின்னஞ்சலை ஏற்படுத்தினார். மேலும் இணைமதி, இணைக்கதிர், மயிலை, ஆவரங்கால் போன்ற தமிழ் எழுத்துருக்கள் தமிழில் மின்னஞ்சல் அனுப்ப உதவின.

சமூக வலைதளங்கள்

சமூக வலைதளங்கள் உலகின் நடப்புகளைப் பற்றி விரிவாக விவாதிக்க இடம் தருகிறது. இங்குக் கருத்துச் சுதந்திரம் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. முகநூல், டிவிட்டர், ஆர்குட், யூ டியூப் போன்ற வலைத்தளங்கள் சேவையைச் செய்து வருகின்றன.

முகநூல் (ஃபேஸ் பக்)

ஆரம்ப காலங்களில் முகநூலில் ஒலிக்குறி எழுத்து முறையிலேயே பயனர்கள் தம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தும் விவாதித்தும் வந்தனர். தமிழ் யுனிகோட் எழுத்துரு வந்த பிறகு தமிழில் எழுதி, தட்டச்சு செய்து வருகின்றனர். தமிழில் தட்டச்சு செய்யும் வசதி முகநூலில் இருப்பது உலகெங்கும் உள்ள தமிழர்களை ஒருங்கிணைப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது.

டிவிட்டர்

டிவிட்டர் என்பது குறுகிய வலைப்பதிவாகும். அலைபேசியில் குறுஞ்செய்தி அனுப்புவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு டிவிட்டர் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலும் தமிழ் யுனிகோட் எழுத்துரு மூலம் கருத்துக்கள் பரிமாறப்படுகின்றன.

ஆர்குட்

முகநூலுக்குப் போட்டியாகக் கூகுள் நிறுவனத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக வலைத்தளமாகும். இதிலும் தமிழின் பயன்பாடு அதிகளவில் உள்ளது. எனினும் முகநூல் பெற்ற வரவேற்பை ஆர்குட் பெறவில்லை.

யூ டியூப்

தமிழ் குறும்படங்கள் பெருமளவில் இங்கு வலையேற்றப்பட்டுள்ளது. படங்களைப் பற்றிய விமர்சனத்தையும், விவரங்களையும் குறுஞ்செய்தியாக வெளியிடும் வசதி உள்ளது. இதில் எழுத ஆங்கிலமே முதன்மையில் உள்ளது. தமிழில் விவரணைகள் குறைவாகவே உள்ளன.

வலைப்பூக்கள் (பிளாக்ஸ்)

2003ஆம் ஆண்டில் தமிழில் வலைப்பூக்கள் தொடங்கப் பெற்றன. தமிழ் வலைப்பூக்களை உருவாக்கவும் அதனை மேம்படுத்தவும் தேவையான தொழில்நுட்ப உதவிகளை அளிக்கும் ஒரு தளமாக வலைப்பதிவர் உதவிப்பக்கம் மென்பொருள்.காம் தளம் செயல்படுகிறது.

தேன்கூடு, தமிழ் மணம், வொர்ட் பிரஸ், டெக்னோரதி, சங்கமம், மாற்று, திரட்டி, தமிழ் வெளி, தமிழிஷ் ஆகியவை வலைப்பூக்களை ஓரிடமாகத் திரட்டித் தரும் பணியைச் செய்து வரும் இணைய தளங்களாகும்.

தமிழ் வலைத்தளங்கள்

இணைய தொடக்க காலத்தில் அம்பலம்.காம் இணைமதி எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தி எழுதி வந்தது. டிஸ்கி எழுத்துருவைப் பயன்படுத்தி, அம்பலம்.காம் வெளிவந்தது. 1997இல்

கனடா வாழ் தமிழரான மகேசன் என்பார் எழில் நிலா என்ற வலைத்தளத்தை ஆரம்பித்தார். அப்பால் தமிழ், மரத்தடி, தமிழா, தமிழ்வெப்.காம், தமிழ்நெட், தமிழ்சாப்ப்டெர்.காம், தமிழ்நெட்99.ஓ ஆர் ஜி ஆகியன குறிப்பிடத் தகுந்த வலைத்தளங்களாகும். தமிழ் இலக்கியங்களை மின்படுத்தி வலைத்தளமாகத் தருவது ப்ராஜெக்ட் மதுரை என்பதாகும். சென்னை நெட்வோர்க்.காம் என்ற தளமானது தமிழ்நாடு தொடர்பான செய்திகளையும், வரலாற்றினையும், தமிழ் இலக்கியங்கள் சிலவற்றை மின்படுத்தியும் தருகிறது. தமிழ்மொழிக் கையேடு என்ற பல்லாடகமென்மம் காந்தன் என்ற பெயரில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் தமிழ் அறிமுகம், தமிழ் இலக்கியம், ஐந்திலக்கணம், பிற ஆகிய மெனூக்கள் உள்ளன.

கணினித் தமிழ் மென்ம ஆய்வு மையங்களும் நிறுவனங்களும்

செய்தி மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்ப அமைச்சகத்தின் ஒரு பிரிவான இந்திய மொழிகளில் தொழில்நுட்ப மேம்பாட்டுப்பிரிவு 1990இல் இந்திய மொழிகளில் தொழில்நுட்ப வளத்தை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் இந்தியாவில் பதினாறு மொழிகளுக்குமாக 12 வள மையங்களை ஏற்படுத்தியது. தமிழுக்காக அமைக்கப்பட்ட மையம் அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் கணினி அறிவியல் துறையில் இயங்குகிறது. தக்கோலா என்ற பெயரில் இந்தச் சென்னை வள மையம் இயங்குகிறது.

அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் இயங்கும் மற்றொரு கணினி ஆய்வு மையம் கே.பி. சந்திரசேகர் ஆய்வு மையம். அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் திறந்த தலையறு மென்ம ஆய்வுக்காக ஒரு மையம் இயங்குகிறது.

தமிழ் இணைய கல்விக் கழகம்

தமிழ் இணைய கல்விக் கழகம் தமிழில் இணைய வழிக் கல்வியை அறிமுகம் செய்த பெருமைக்குரியது. மென்ம தயாரிப்புக்கான நிதியுதவியையும் இந்நிறுவனம் வழங்கி வருகிறது. இதுவரை 17 மென்மத் திட்டங்களுக்கு நிதியுதவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. பேச்சுணரி, எழுத்துணரி, ஒலியெழுத்துணரி, இயற்கை மொழியாய்வு என்கிற மொழிபெயர்ப்பு முதலான பல திட்டங்களுக்கு ரூபாய் ஐம்பதாயிரம் முதல் ரூபாய் பத்து இலட்சம் வரையிலும் நிதியுதவி அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் சொல் வலை உருவாக்கத் திட்டமும் இந்த நிதியுதவியில் அடங்கும்.

கணினிச் சங்கங்களும் அமைப்புகளும்

கணினித் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று சென்னையில் இயங்கி வருகிறது. சங்கத்தில் 30க்கும் மேற்பட்ட கணினி நிறுவனர்கள் உறுப்பினராக உள்ளனர். 1999இல் தொடங்கப்பட்டது. மாணவர்கள் கணினி பாடத்திட்டத்தைத் தமிழில் படித்தால் மேன்மேலும் சாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் அதற்கான பயிற்சித் திட்டம், நேரடி வகுப்பு முறை, பாடநூல்கள் ஆகியவற்றிற்கான முயற்சிகளில் இச்சங்கம் ஈடுபட்டுள்ளது.

தமிழக அரசு விருது

தமிழ்க் கணினி விருதுகளுக்காகத் தமிழக அரசு கணியன் பூங்குன்றனார் விருதினை அறிவித்துள்ளது.

இணையத்தில் பிற தமிழ் சேவைகள்

இணையத்தில் தமிழில் வெளிவரும் நாள் மற்றும் பருவ மின் இதழ்கள் பல உண்டு. இலக்கியம் சார்ந்த இதழ்களும், படைப்பிலக்கியம், திறனாய்வு, அரசியல், திரைப்படம் போன்ற துறைகளைச் சார்ந்த தமிழ் மின் இதழ்கள் இணையத்தில் உள்ளன. 'அ' என்ற

இலக்கிய இதழ் 1992இல் முதன்முதலாகத் தொடங்கியது. இணையத்தில் தோன்றிய முதல் நாளிதழ் தினபூமி. 1997இல் இது தொடங்கப்பெற்றது. அச்சில் வெளிவரும் இதழ்களும் மின் இதழ் சேவையை அளிக்கின்றன. இணையத்தில் தமிழ் மின் நூல்களும், நூலகங்களும் நிறைய உண்டு. பெரும்பாலும் இணைய நூலகங்கள் தமது மின் நூல்களைப் பார்வையிட, தரவிறக்கம் செய்ய கட்டணம் வசூலிப்பதில்லை. வணிக நோக்கில் குறுவட்டு வடிவிலும் மின்நூல்கள் கிடைக்கின்றன. மின் நூலகங்களில் தேவையான நூல்களைத் தேட தமிழில் உலாவிகளும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

முடிவுகள்

கணினியில் தமிழை நிறுவுவதில் இதழ் நிறுவனங்கள், அச்சகங்கள், பதிப்பகங்கள் பெரும் பங்கு ஆற்றியுள்ளன.

கணினியின் இயக்கச் செயல்பாட்டில் ஆங்கில மென்மங்களே பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில் இயங்கும் இயக்க முறைமைகள் மற்றும் கணினி நிரலமைப்பு மொழிகள் இன்னும் பரிசோதனை அளவில் உள்ளன.

தமிழில் மென்மங்கள் தயாரிப்புப் பணிகள் பரவலாக நடைபெற்றாலும் அவைப் பெரும்பாலும் தட்டச்சு சார்ந்த செயல்பாடுகளாகவே உள்ளன.

தமிழ் ஆர்வலர்கள் மற்றும் தமிழ் அறிஞர்கள் தத்தமது தேவைகளுக்கேற்ப தமிழ் எழுத்துருக்களும் சொற் செயலிகளும் உருவாக்கியதால் பல நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருந்தன. தற்போது யுனிகோடு எழுத்துருக்கள் அச்சிக்கல்களைப் பெருமளவு தீர்த்து வைத்துள்ளன.

தமிழக அரசு, தனியார் தமிழ்த் தொண்டு நிறுவனங்கள், தமிழ் ஆய்வு மையங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் உலக இணையத் தமிழ் மாநாடுகளும், விவாதங்களும், ஆய்வுகளும் நடத்தப்பெற்றுத் தமிழைக் கணினியில் முழுமையாகக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகள் நடந்த வண்ணம் உள்ளன. இது கணினித் தமிழின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

இணையத்தில் தமிழின் செயல்பாடு நன்கு மேம்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இணையத்தில் தமிழ் மொழியைக் கொண்டு அனைத்துச் சேவைகளையும் பெற முடியும்.

Bibliography

- Bawani. (2002). II_aiya V&kkaiyil IGaiyam. Singapore: Jaysharkar Publication.
 Radha Sellappan. (2011). KaGiliyum Tami;um. Chennai: Kavithai Amutham Publication.
 Srivalli. Orç Nâtil IGarnem İmeyil Ka_kalâm-Online Book.